DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1894.

LWÓW.
Z DRUKARNI WŁ. ŁOZIŃSKIEGO.
Zarządca W. J. WEBER.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1894.

Spis alfabetyczny

do Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1894*).

A.

B.

Uwaga. Ażeby ułatwić wyszukanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznic różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

E.

F.

G.

H.

J.

T.

U.

W.

Z.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 1. Lutego 1894. **Część I.**

Nr. 1.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. Stycznia 1894, L. 68.099 ex 1893, którem wydaje się w porozumieniu z Wydziałem krajowym instrukcyę służbową dla lekarza naczelnego (fizyka miasta) i dla lekarzy miejskich, oraz statut dla stałej komisyi zdrowotnej w król. stoł. mieście Lwowie.

Na podstawie §§. 14. i 16. ustawy krajowej z dnia 2. Lutego 1891, Dz. u. i r. k. Nr. 17, wydaje się po wysłuchaniu wniosków Prezydenta miasta i Rady miejskiej i po zasięgnięciu opinii c. k. krajowej Rady zdrowia, dołączoną instrukcyę dla lekarza naczelnego (fizyka miasta) i dla lekarzy miejskich, tudzież statut dla stałej komisyi zdrowotnej w król. stołecznem mieście Lwowie.

Instrukcya służbowa

dla naczelnego lekarza miejskiego.

I. Stosunek do władz i personalu sanitarnego.

§. 1. Naczelny lekarz miejski jest urzędnikiem Magistratu; podlega w sprawach swego zakresu urzędowania bezpośrednio Prezydentowi miasta i Magistratowi. Pod względem dyscyplinarnym podlega Prezydentowi miasta na równi z innymi urzędnikami Magistratu. Zlecenia Prezydenta lub jego zastępcy i wezwania Magistratu ustnie lub pisemnie mu udzielone winien sumiennie i dokładnie wypełniać, a z wykonania ustnie lub pisemnie zdać sprawę.

II. Zakres działania.

§. 2. Naczelny lekarz miejski czuwa nad zdrowiem publicznem w całem mieście w myśl ustawy państwowej z dnia 30. Kwietnia 1870, Nr. 68 Dz. u. p. oraz ustanowy służbowej dla urzędników Magistratu i niniejszej instrukcyi.

§. 3. Naczelny lekarz miejski jest referentem spraw sanitarnych; jego rewizyi podlegają referaty lekarzy i weterynarzy miejskich, tudzież chemika miejskiego. Niemniej ma nadzór nad czynnościami tychże. Jemu podlegają wszystkie miejskie organa sanitarne wyższe i niższe, a mianowicie: lekarze miejscy, weterynarze, akuszerki miejskie i funkcyonaryusze sanitarni, dalej zawiadowcy cmentarzy i oprawca — on prowadzi księgę i zbiór normaliów, o ile się odnoszą do jego zawodu urzędowego, gromadzi materyał naukowy o stosunkach geologicznych, meteorologicznych i atmosferycznych, odbiera wszelkie doniesienia urzędowe i prywatne tyczące się zdrowia publicznego w mieście, prowadzi protokół czynności urzędowych, a w razie epidemii czuwa nad ścisłem wykonaniem obowiązujących przepisów i stara się o wydanie odpowiednich rozporządzeń.

§. 4. Naczelny lekarz miejski, jako przełożony miejskiej służby zdrowia, obowiązany jest nadzorować należyte z jej strony wykonanie wszelkich obowiązków urzędowych, objętych instrukcyą i wskazanych przepisami; dostrzeżone uchybienia miejskiej służby zdrowia wytykać, a według okoliczności donieść o takowych Magistratowi. Naczelny lekarz miejski ma prawo, według swego uznania i pod własną odpowiedzialnością przydzielać pewne czynności urzędowe lekarzom okręgowym, chemikowi i weterynarzom, zachowując dla siebie najważniejsze i ma się starać o jednolite załatwianie czynności urzędowych. On nadzoruje obdukcye policyjno-lekarskie i weterynarskie, a w razie uznanej potrzeby wykonywa takowe osobiście.

§. 5. Naczelny lekarz miejski zwołuje zazwyczaj raz na miesiąc, a w potrzebie częściej, lekarzy miejskich i weterynarza miejskiego na posiedzenia, na których mają składać sprawozdania z swych czynności ubiegłego miesiąca, a nadto mają się toczyć narady, tak o panujących chorobach, jak i o wszelkich usterkach zagrażających lub zagrażać mogących zdrowiu publicznemu, tudzież o środkach zaradczych bądź to już zastosowanych, bądź to dopiero zastosować się mających. Protokoły z tych posiedzeń prowadzi najmłodszy z nominacyi lekarz miejski, a uchwały na nich powzięte lub wnioski przedkłada Magistratowi i stałej komisyi zdrowotnej.

§. 6. Tak w razie pojawienia się choroby zakaźnej jak i każdego niezwykłego zwiększenia się chorób i śmiertelności, czy to w całem mieście, czy też jego częściach, ma naczelny lekarz miejski przekonać się osobiście i gruntownie

o stanie rzeczy, zbadać dokładnie przyczyny w porozumieniu się z lekarzami miejskimi z obowiązkiem następneego zawiadomienia Prezydenta miasta, zarządzić bezzwłocznie co obowiązek i nauka wskazują; w razie gdyby to przechodziło jego możność lub władzę, winien bezzwłocznie przedłożyć odpowiednie wnioski Prezydentowi miasta, w przypadkach zaś niecierpiących zwłoki ma zażądać najspieszniejszego wykonania wskazanych zarządzeń sanitarnych.

§. 7. W razie wybuchu chorób zaraźliwych u zwierząt czuwa naczelny lekarz miejski nad ścisłem wykonaniem wszelkich środków ostrożności, ustawami i obecnym stanem nauki wskazanych.

§. 8. Do naczelnego lekarza miejskiego należy główny nadzór nad oględzinami zmarłych i nad szczepieniem ospy, tudzież statystyka tych czynności.

§. 9. Naczelny lekarz miejski prowadzi listę uprawnionych do praktyki: lekarzy, chirurgów, weterynarzy, dentystów, mechaników dentystycznych i akuszerek we Lwowie praktykujących, nadzoruje także cyrulików, golarzy i obrzezaczy i czuwa nad tem, by osoby nieuprawnione nie zajmowały się praktyką lekarską. O uchybieniach w tym względzie winien donieść bezzwłocznie Magistratowi. Sporządza wykazy osiadłych w mieście lekarzy, wraz z zamieszkaniem i udziela takowe wszystkim aptekom i komisaryatom raz do roku. Zgłoszenia nowo osiadłych lekarzy i zmiany pomieszkań winny być w ciągu roku na tych wykazach umieszczane, względnie prostowane.

§. 10. Naczelny lekarz miejski czuwa pod względem higienicznym nad aptekami tak publicznemi jak prywatnemi, wszelkiemi zakładami leczniczemi, dobroczynnemi, naukowemi, gimnastycznemi, fabrycznemi, ogródkami dziecinnemi, aresztami; w razie dostrzeżenia usterek zwraca na nie uwagę władzy bezpośrednio nad takim zakładem przełożonej lub właściciela i donosi o tem Magistratowi. Prowadzi również spis ciemnych, głuchoniemych, kretynów i obłąkanych nieumieszczonych w żadnym zakładzie, niemniej osób dotkniętych jaglicą.

§. 11. Naczelny lekarz miejski czuwa pod względem sanitarnym nad targami, budynkami, teatrami, zakładami kąpielowemi, łazienkami i w ogóle lokalami publicznemi.

§. 12. Obowiązany jest przekonać się od czasu do czasu o stanie zdrowia sierót i podrzutków powierzonych przez gminę opiece osób prywatnych.

§. 13. Ma prawo i obowiązek odwiedzać mieszkania akuszerek, które położnice przyjmują, w celu przekonania się tak o pieczy ciężarnych i położnic u nich przebywających i o stosunkach higienicznych w ich mieszkaniach, jak i o tem, czy stosują się do obowiązujących instrukcyi i czy w należytym stanie utrzymują swoje narzędzia i przybory, oraz czy należycie prowadzą wykazy porodów.

§. 14. Do naczelnego lekarza miejskiego należy baczyć, aby przyrządy ratunkowe gminne, znajdowały się zawsze w dobrym stanie.

§. 15. Do naczelnego lekarza miejskiego należy główny nadzór policyjno-lekarski nad domami, a w szczególności nad mieszkaniami, dziedzińcami, ściekami, kanałami, wychodkami, studniami i wodociągami. Co do tych ostatnich winien naczelny lekarz dać badać wodę od czasu do czasu tak chemicznie, jak mikroskopijnie i bakteryologicznie, osobliwie w razie wybuchu ograniczonych epidemij lub endemij, a w razie dostrzeżenia złego, winien naczelny lekarz miejski postarać się natychmiast o zamknięcie studni.

§. 16. Naczelny lekarz miejski ma zwracać szczególniejszą uwagę na odpowiednią jakość pokarmów i napojów w mieście sprzedawanych, na naczynia i przyrządy do ich przechowywania, ważenia i mierzenia, i w tym celu winien niespodziewanie zwiedzać targi publiczne, handle wiktuałów, traktyernie, garkuchnie, hotele, zajazdy, kawiarnie, cukiernie, sklepy korzenne, winiarnie, szynki, jatki, masarnie, rzeźnie i t. p. W razie dostrzeżenia jakichkolwiek uchybień przeciw policyi lekarskiej, ma naczelny lekarz miejski zawiadomić o tem Magistrat, w danym razie i komisaryat targowy i postarać się o zabranie towaru podejrzanego, a gdy potrzeba, o zbadanie jego mikroskopowe i chemiczne i o doniesienie sądowi karnemu.

§. 17. Naczelny lekarz miejski ma dawać odpowiednie polecenia i wskazówki komisarzowi targowemu i komisarzowi dzielnicy miasta, jako też chemikowi miejskiemu, aby ci mogli pełnić należycie swe obowiązki.

§. 18. Do naczelnego lekarza miejskiego należy nadzorować składy wód mineralnych, fabryki i lokale sprzedaży wody sodowej, trucizn i materyałów aptecznych, farb, towarów modnych i galanteryjnych, zabawek dla dzieci, obić na ściany i t. p., przekonać się, czy w nich nie sprzedają towarów zdrowiu szkodliwych lub wód mineralnych zepsutych, nie świeżych lub fałszowanych lub przedmiotów, jakie tylko w aptekach sprzedawać wolno, a jeżeli mają upoważnienie do sprzedawania trucizn, czy zachowują należyte ostrożności, tak co do przechowywania, jak i sprzedawania. Toż samo tyczy się wszelkich przedsiębiorstw i zawodów, które używają trucizn, jak: malarze, fotografowie, brązownicy i t. p.

§. 19. Do naczelnego lekarza miejskiego należy nadzór lekarski nad cmentarzami, ekshumacyami i transportem zwłok.

§. 20. W ogólności winien naczelny lekarz miejski czuwać nad wszystkiem, co się odnosi do zdrowia i życia mieszkańców Lwowa, obeznać się z urządzeniami lekarskiemi miast innych, postępami higieny i nawet bez wezwania przedkładać odpowiednie wnioski Prezydentowi miasta, komisyi zdrowotnej i Magistratowi.

III. Udział w komisyach.

§. 21. Naczelny lekarz miejski należy z urzędu do wszelkich komisyj z ramienia Magistratu wyznaczonych w sprawach, mających jakąkolwiek styczność z higieną i bywa na posiedzeniach Magistratu, gdzie w sprawach lekarskich referuje z głosem stanowczym.

§. 22. Naczelny lekarz miejski jest stałym członkiem komisyi zdrowotnej i przedstawia sprawy sanitarne na posiedzeniach sekcyi IV. Rady miejskiej.

§. 23. Naczelny lekarz miejski jest obowiązany jako członek brać udział w czynnościach komisyi poboru głównego i dodatkowego.

§. 24. Naczelny lekarz miejski należy do każdej komisyi zarządzonej przez budownictwo miejskie wskutek wniesienia planów na budowy nowe, dostawienie lub przekształcenie budynków. Na tych komisyach ma baczyć, by plany stosowały się do obecnych wymagań higieny. Uwagi swe w tym względzie zamieści w protokole komisyi.

§. 25. Jako członek komisyi z ramienia Magistratu do oglądania domów świeżo wystawionych lub znacznie przerobionych ma w protokole komisyi zamieścić swe zdanie, czy ze stanowiska higienicznego nie ma powodu do odmówienia konsensu na zamieszkanie lub w ogóle używanie.

§. 26. Jako należący do komisyi w sprawie zakładania fabryk i warstatów rękodzielniczych dla ocenienia, czy one w myśl ustawy przemysłowej nie będą groziły tak ludziom w nich pracującym, jak i sąsiednim mieszkańcom niebezpieczeństwem dla zdrowia lub życia albo niedogodnością przez łoskot, dym, wyziewy, kurz i t. p., winien naczelny lekarz miejski dokładnie rozpatrzyć się w planach i miejscowości, zastanowić się w ogóle nad wszelkiemi okolicznościami pod względem higienicznym ważnemi i zdanie swe na gruntownem zbadaniu przedmiotu i nauce oparte zamieścić w protokole komisyi.

§. 27 Zakłady fabryczne §. 27. ustawy przemysłowej objęte, nadzoruje naczelny lekarz miejski dla przekonania się, czy dopełnia się w nich warunków policyjno-lekarskich i nie postępuje wbrew przepisom higieny.

§. 28. Naczelny lekarz miejski decyduje w wątpliwych przypadkach o potrzebie zarządzenia sekcyi policyjno-sanitarnej po wysłuchaniu zdania właściwego lekarza miejskiego.

IV. Statystyka i wykazy.

§. 29. Naczelny lekarz miejski obowiązany jest prowadzić dokładny wykaz swych czynności i statystykę umiejętną chorób i śmiertelności, a co do

chorób zakaźnych dokładny wykaz takowych tak pod względem czasu jak i topografii.

§. 30. Najdalej do końca grudnia obowiązany jest naczelny lekarz miejski złożyć umiejętne zdanie sprawy ze swych czynności i stosunków zdrowotnych miasta w roku ubiegłym.

V. Opinie i świadectwa.

§. 31. Na polecenie Prezydenta miasta lub Magistratu, względnie na żądanie referentów poszczególnych Departamentów Magistratu ma naczelny lekarz miejski dawać opinie w sprawach wymagających wiadomości lekarskich. Do niego także należy badać, na żądanie władzy właściwej, stan zdrowia fizycznego i umysłowego urzędników i sług Magistratu, ich żon i dzieci, tudzież kandydatów na posady w służbie miejskiej.

§. 32. Naczelny lekarz miejski wystawia na żądanie stron prywatnych świadectwa lekarskie do użytku urzędowego potrzebne z największą sumiennością, podając w nich cel albo polecenie i potwierdza po dokładnej informacyi świadectwa wydane przez lekarzy prywatnych.

§. 33. Co do obłąkanych lub o chorobę umysłową podejrzanych spisuje historyę choroby i wydaje orzeczenie co do kwalifikacyi do zakładu obłąkanych.

VI. Wynagrodzenie nadetatowe.

§. 34. Wszystkie powyższe czynności wykonywa naczelny lekarz miejski bez osobnego wynagrodzenia, tylko za oględziny zwłok sprowadzonych z poza granic miasta lub wywieść się mających ze Lwowa, niemniej za wykonaną osobiście sekcyę należy mu się ustanowione honoraryum.

VII. Mieszkanie naczelnego lekarza miejskiego.

§. 35. Naczelny lekarz miejski ma mieszkać w nieznacznej odległości od ratusza, oznaczyć swe mieszkanie latarnią zieloną z odpowiednim napisem i urzędować w swojem biurze w Magistracie w godzinach przedpołudniowych.

VIII. Zastępstwo naczelnego lekarza miejskiego.

§. 36. W razie choroby, urlopu lub innej ważnej przeszkody, zastępuje naczelnego lekarza miejskiego, lekarz miejski, którego Prezydent miasta do tego powoła.

Instrukcya

dla miejskich lekarzy.

I. Stosunek do władzy miejscowej.

§. 1. Lekarze miejscy są miejskimi urzędnikami zdrowia i podlegają we wszystkich stosunkach służbowych Prezydentowi miasta lub jego zastępcy według ustanowy obowiązującej dla innych urzędników Magistratu i są obowiązani zlecenia Prezydenta, tudzież rozporządzenia Magistratu i wezwania kierownika Departamentu sanitarnego w zakresie urzędowym niezwłocznie spełniać. Bezpośrednim przełożonym lekarzy miejskich jest naczelny lekarz miejski, jego zlecenia są lekarze miejscy obowiązani bez zwłoki wykonywać i odnoszą się do niego bezpośrednio w przypadkach nadzwyczajnych lub wątpliwych. Lekarze miejscy winni stosować się do ustaw obowiązujących, oraz do niniejszej instrukcyi.

II. Zakres działania w ogólności.

§. 2. Do zakresu działania lekarzy miejskich należy:

a) leczyć bezpłatnie rzeczywiście ubogich swego okręgu, oraz udzielać bezpłatnie pomocy w zakładach miejskich, niemniej służbie miejskiej;

b) oglądać zmarłych w przydzielonym im okręgu sanitarnym i załatwiać czynności urzędowe z tym obowiązkiem połączone;

c) wykonywać nadzór policyjno-lekarski w swoim okręgu;

d) szczepić ospę i wykonywać polecenia Prezydenta i naczelnego lekarza miejskiego acz nie objęte niniejszą instrukcyą.

a) *Leczenie ubogich.*

§. 3. Chorym ubogim udzielać powinien miejski lekarz rady w pomieszkaniu swojem codziennie w 2 godzinach ordynacyjnych, stale oznaczonych. Chorych ubogich nie mogących z powodu choroby korzystać z ambulatoryum, odwiedzi w domu, a przekonawszy się o możności leczenia w ich własnem pomieszkaniu pod względem lokalu, obsługi, dyety stosownej i rodzaju choroby, obejmie ich w stałe leczenie.

§. 4. Obowiązek leczenia bezpłatnie chorych ubogich przez lekarza okręgowego nie rozciąga się do chorób chirurgicznych, ocznych i położniczych, wymagających specyalnych wiadomości, operacyi większych, przyrządów i opasek, tudzież asystencyi. Takich chorych objaśnić winien lekarz miejski o niniejszej instrukcyi i odesłać do szpitala lub kliniki.

§. 5. Ubogim chorym nie mogącym mieć w domu należytej opieki, zaleci lekarz miejski udać się do szpitala i wyda w tym celu w razie potrzeby stosowne zarządzenie do komisaryatu dzielnicy miasta o furmankę miejską lub nosze. W razie sprawdzenia u ubogich kiły w okresie zaraźliwym, choroby wenerycznej i świerzbu, zarządzi lekarz miejski przymusowe odstawienie chorego do szpitala powszechnego.

W razie sprawdzenia innych chorób zaraźliwych zakaźnych, zarządzi lekarz miejski odosobnienie chorego, oraz zastosuje przepisy obowiązująee celem powstrzymania szerzenia się chorób zaraźliwych, wzbroni posełania dzieci do szkoły. Gdyby odosobnienie chorego było niemożebnem, zarządzi przeniesienie do szpitala powszechnego, względnie epidemicznego i przeprowadzi odrażenie mieszkania.

O każdym wypadku choroby zakaźnej należy zawiadomić lekarza naczelnego i odpowiedni zarząd szkoły, jeżeli w domu zakażonym znajdują się osoby uczęszczające do szkoły.

§. 6. Chorych ubogich mogących być leczonymi w pomieszkaniu własnem, lecz pozbawionych opieki i stosownej dyety, zaleci lekarz miejski, a mianowicie chrześcian opiece Sióstr Miłosierdzia lub innym tego rodzaju humanitarnym instytucyom, starozakonnych zaś opiece odpowiednich towarzystw żydowskich.

§. 7. Chorych nieuleczalnych, pozbawionych w domu opieki, rzeczywiście ubogich przedstawi lekarz miejski Magistratowi do umieszczenia w domu nieuleczalnych.

§. 8. Chorym ubogim zapisać należy leki na koszt miasta. Na recepcie wydanej na koszt miasta wyrazić winien lekarz miejski imię, nazwisko, stan, miejsce urodzenia, zatrudnienie chorego i liczbę domu, w którym mieszka, oraz nazwę choroby.

§. 9. Ubogich chorych, przechodnich, pouczy lekarz, iż otrzymawszy receptę od lekarza miejskiego, mają udać się do komisarza właściwej dzielnicy po asygnacyą na bezpłatne wydawanie lekarstw.

§. 10. W gwałtownej potrzebie, oraz w nocy może lekarz odesłać receptę wprost do apteki bez asygnaty komisaryatu.

§. 11. Lekarz miejski trzymać się winien pod względem ordynacyi form najtańszych i najprostszych, a środków jak najskuteczniejszych, według reskryptu Min. spr. wewn. z 17. Marca 1891, l. 12.995.

§. 12. W razie powtarzania lekarstw nie wolno na receptach wprost dopisywać „repetatur", lecz należy wydać nową receptę bacząc, aby w takich razach flaszki należycie oczyszczone zwracano do apteki celem powtórnego ich użycia.

§. 13. Lekarz miejski winien baczyć, aby lekarstwa ubogim przepisywane, były należycie przyrządzone. O uchybieniach wszelkich w tej mierze winien donieść naczelnemu lekarzowi miejskiemu.

§. 14 Ponieważ ludność przyzwyczaiła się do wzywania lekarzy miejskich w przypadkach nagłych, przeto do nich należy nieść pierwszą pomoc, za którą mogą żądać stosownego do zamożności strony wynagrodzenia. Służbodawcy winni płacić za leczenie swej służby.

§. 15. Do obowiązków lekarzy miejskich należy także bezpłatne leczenie w zakładach miejskich jakoto: w miejskim zakładzie sierót, w domu ubogich, w zakładzie św. Łazarza, w aresztach miejskich, koszarach miejskiej straży pożarnej, w zakładzie nieuleczalnych, w przytulisku, w domach miejskiej służby i t. p.

b) Oględziny zmarłych.

§. 16 Oglądanie zmarłych ma na celu przekonać się:

a) czy osoba oglądana rzeczywiście nie żyje i kiedy śmierć nastąpiła;

b) czy oglądany umarł śmiercią naturalną wskutek choroby oznaczyć się dającej i był leczony przez osobę uprawnioną do praktyki.

c) czy przeciwnie, oglądany umarł śmiercią gwałtowną, umyślnie sprowadzoną lub przypadkową, wreszcie czy podczas choroby nie był w sposób karygodny zaniedbanym;

d) czy ze śmiercią nie łączą się okoliczności, któreby wskazywały na zakażenie.

e) czy nakoniec ze śmiercią oglądanej osoby zostaje w związku w ogóle jakaś okoliczność ważna dla zdrowia publicznego.

§. 17. Jeżeli zmarły znajdował się w opiece lekarskiej, należy żądać doniesienia o zaszłej śmierci i potwierdzenia leczenia przez lekarza, który zmarłego leczył.

§. 18. Lekarz miejski otrzymawszy takie świadectwo lub doniesienie o śmierci, winien obejrzeć osobiście dokładnie zwłoki w przeciągu 24 godzin od zameldowania i wydać świadectwo oględzin. Do świadectw tak w tym jak i w poprzednim ustępie wspomnianych, należy używać formularzy przez Magistrat ułożonych.

§. 19. W przypadkach nagłej śmierci oględziny przedsięwziąć należy natychmiast, a jeżeli lekarz spostrzeże jeszcze oznaki pozornej śmierci, postąpi sobie według nauki i albo sam użyje środków ratunku, albo zawezwie do pomocy lekarza, którego sobie rodzina lub domownicy życzą. Od ratunku tego wolno mu tylko dopiero wtedy odstąpić, gdy się niewątpliwie przekona o zaszłej śmierci.

§. 20. Jeżeli świadectwo śmierci wydane przez lekarza, który zmarłego leczył zgadza się z wynikiem oględzin zwłok, wyda lekarz miejski świa-

dectwo oględzin i wypełni w niem nietylko wszystkie rubryki w sposób należyty, ale nadto oznaczy, kiedy ma odbyć się pogrzeb.

§. 21. Stosownie do tego nie wolno używać w świadectwach oględzin ogólnych wyrażeń jak: obywatel, rękodzielnik, ubogi i t. d., lecz należy jak tylko można najdokładniej, podać zatrudnienie i stan zmarłego.

§. 22. W razie nagłej śmierci osoby, do której żadnego lekarza nie wzywano, należy przez wypytanie się osób otaczających oznaczyć prawdopodobną przyczynę śmierci, a w razie wątpliwości donieść o tem naczelnemu lekarzowi miejskiemu, który według swego uznania zarządzi sekcyą lub poleci bez niej wydać świadectwo oględzin.

§. 23. W każdym innym przypadku, a zatem jeżeli lekarz dostrzeże na ciele ślady zbrodni lub przestępstwa, jeżeli świadectwa śmierci nie wydał lekarz do praktyki uprawniony, lub jeżeli jego treść nie zostaje w zgodzie z wynikiem oględzin lub jest podejrzaną, wstrzyma się lekarz miejski od wydania świadectwa oględzin zezwalającego na pogrzeb i uwiadomi o tem komisarza właściwej dzielnicy, który wdroży przepisane w takim wypadku dochodzenie, a lekarz okręgowy załączy do spisanego protokołu dokładne oględziny zewnętrzne, wyda swe orzeczenie i przedłoży Magistratowi celem dalszego zarządzenia. W razie podejrzenia o zbrodnię lub przestępstwo, ma lekarz miejski uczynić bezzwłocznie doniesienie celem przedsięwzięcia sądowo-lekarskich oględzin zwłok.

§. 24. Oględziny jednorazowe uważa się zazwyczaj za wystarczające; w razie atoli jakichkolwiek wątpliwości, obowiązany jest lekarz miejski do drugich oględzin, a wtedy winien aż do ich spełnienia zatrzymać się z wydaniem świadectwa oględzin.

§. 25. Badając godzinę śmierci, lekarz miejski zwróci uwagę pozostałych lub domowników, że w myśl §. 375. ustawy karnej podanie fałszywe czasu śmierci podlega karze aresztu od 1 do 6 miesięcy.

§. 26. Jeżeli nie nastąpi żadna przeszkoda, winien pogrzeb odbyć się w 48 godzin po śmierci. Na odroczenie pogrzebu na dłuższy czas niż w 60 godzin po śmierci, udziela pozwolenia Prezydyum Magistratu na przychylną opinię naczelnego lekarza miejskiego. Natomiast lekarz miejski może pogrzeb o 12 godzin przyspieszyć, jeżeli śmierć nastąpiła z choroby zakaźnej, lub jeżeli zwłoki podlegają szybkiemu rozkładowi.

§. 27. Jeżeli ze świadectwa śmierci wydanego przez lekarza, który zmarłego leczył, lub z oględzin zwłok pokaże się, że przyczyną śmierci była choroba zaraźliwa jak: ospa, płonica, błonica, dur osutkowy, brzuszny, lub powrotny, czerwonka i cholera azyatycka, lekarz okręgowy pouczy rodzinę i domowników zmarłego o zaraźliwości choroby, nakaże, jeżeli odosobnienie należyte nastąpić nie może, wywieść zwłoki do domu przedpo-

grzebowego tak zwanej trupiarni i w porozumieniu z naczelnym lekarzem miejskim nakaże desinfekcyę mieszkania, pościeli, bielizny i sprzętów przez zmarłego używanych, tudzież poczyni wszelkie inne kroki przez naukę i doświadczenie wskazane, celem zapobieżenia rozwleczeniu zarazy. W razie śmierci z innych chorób nie bardzo zaraźliwych, jak koklusz i zapalenie opon mózgordzeniowych, przyspieszy, ile się da pogrzeb. W każdym razie wyda polecenie, aby zwłok osób zmarłych na choroby zaraźliwe nie odwiedzano i na cmentarz nie niesiono.

§. 28. Jeżeli przy oglądaniu zwłok niewiasty, okaże się ciąża dłuższa nad 7 miesięcy, a cięcia cesarskiego jeszcze nie wykonano, lekarz miejski zaleci spieszne wykonanie tej operacyi lub ją sam wykona, o czem zda raport naczelnemu lekarzowi miejskiemu.

§. 29. Zwłoki osób nieznanych lekarz miejski poleci przenieść do trupiarni, toż samo tyczy się samobójców.

§. 30. Bez osobistego oglądania zwłok, świadectw oględzin nie wolno wydawać.

§. 31. Lekarz miejski ma czuwać nad tem, aby przed obejrzeniem zwłok i daniem przezeń pozwolenia takowych nie balsamowano, nie zdejmowano masek ze zmarłych, ani też fotografowano zwłok.

Z oględzin zmarłych prowadzić winien lekarz miejski dokładny protokół, w którym liczby zmarłych zgadzać się mają z liczbami wydanych świadectw oględzin.

c) Dozór sanitarny w okręgu.

§, 32 Do lekarza miejskiego należy bezpośredni nadzór nad higienicznym stanem powierzonego jego pieczy okręgu sanitarnego.

§. 33. Lekarz miejski winien w tym celu zwiedzać w swym okręgu domy i inne budowle publiczne i prywatne, a w nich baczyć na wszystko, co zasługuje na uwagę pod względem zdrowotnym, przedewszystkiem zatem na podwórza, śmietniki, zlewy, kloaki, kanały, schody, sienie, piwnice, na mieszkania osobliwie suterenowe, parterowe i piwniczne, mianowicie przez ubogą ludność zajmywane.

§. 34. Szczególniejszą winien zwracać uwagę na lokale, w których większa liczba osób się gromadzi, a więc na warsztaty, fabryki, zakłady wychowawcze publiczne i prywatne, klasztory, ochrony, domy sierót, ar szta i szpitale pod dozorem gminy zostające, domy kalek, rekonwalescentów, nieuleczalnych, hotele, zajazdy, gospody, noclegi. W tym celu winien lekarz miejski zwiedzać wyż wymienione zakłady przynajmniej dwa razy w roku. W razie dostrzeżenia jakichkolwiek uchybień pod względem sanitarnym, albo

sam poleci złe usunąć, albo gdy to nie skutkuje, uwiadomi o tem naczelnego lekarza miejskiego.

§. 35. Do lekarza miejskiego należy bezpośredni nadzór nad wszelkiemi artykułami żywności i naczyniami do ich przechowywania, a zatem nad wszelkiego rodzaju napojami, mięsiwami, owocami, grzybami, dalej nad beczkami, naczyniami glinianemi i metalowemi, nad maszynami do pompowania piwa, kurkami, lewarami i t. d.

W tym celu obowiązany jest lekarz miejski przynajmniej dwa razy w roku zwiedzać z komisarzem targowym lub komisarzem dzielnicy niespodzianie wszelkie miejsca, sklepy i handle, gdzie się sprzedają artykuły żywności, restauracye, garkuchnie, szynkownie i piwiarnie, a gdy znajdzie coś podejrzanego, poleci natychmiast zabrać i odesłać Magistratowi do dalszego zarządzenia. O tych czynnościach ma lekarz miejski zdawać sprawę pisemnie.

§. 36. Do lekarza miejskiego należy baczyć, by nie sprzedawano towarów zdrowiu szkodliwych jak: łakoci, cukierków, zabawek dziecięcych, materyj damskich, kwiatów sztucznych, obić na ściany i t. p. rzeczy farbami szkodliwemi powleczonych, tudzież samychże farb zdrowiu w jakikolwiek sposób niebezpiecznych.

d) Szczepienie ospy.

§. 37. Od 1. maja do końca sierpnia każdego roku winni są lekarze miejscy szczepić dzieci i rewakcyonować w lokalach na ten cel przez Magistrat wyznaczonych krowianką im dostarczoną, a w razie wybuchu ospy, zawsze ile razy szczepienie ochronne okaże się niezbędnem nawet od domu do domu.

§. 38. Każde dziecię szczepione zapiszą w osobnym protokole, wypełniając starannie wszelkie jego rubryki.

§. 39. Lekarze miejscy winni się przekonać, ile można, o skutku szczepienia, a jeżeli przekonają się o należytym skutku, wydać według przepisu świadectwo w odpowiedniej formie.

§. 40. Dzieci w szkołach miejskich i w ochronkach, winni lekarze miejscy oglądać i nieszczepione zaszczepić krowianką.

§. 41. Ze szczepienia składać będą lekarze miejscy Magistratowi w końcu roku sprawę za pośrednictwem naczelnego lekarza miejskiego.

e) Pomoc w nagłych przypadkach.

§. 42. W razie pożaru lub innego nieszczęśliwego przypadku, winien lekarz miejski spieszyć na miejsce z odpowiedniemi narzędziami chirurgicznemi i nieść pomoc w razie potrzeby.

§. 43. W razie powołania na posiedzenie komisyi zdrowotnej jest lekarz miejski obowiązanym jawić się na posiedzeniu, dawać żądane wyjaśnienia, ma prawo zabierać głos w toku obrad, lecz nie głosuje.

§. 44. Wszystkie powyższe czynności wykonywa lekarz miejski bez osobnego wynagrodzenia, nie wolno mu za czynności te od stron przyjmować ani datków pieniężnych, ani podarków.

III. Mieszkanie.

§. 45. Każdy lekarz miejski winien mieszkać w swoim okręgu sanitarnym mniej więcej w środku tegoż.

§. 46. Na domu lub tuż obok domu zamieszkanym przez lekarza miejskiego ma się znajdować latarnia zielona z odpowiednim napisem, na drzwiach zaś wchodowych do mieszkania napis wskazujący czas ordynacyi, po jednej godzinie codziennie rano, a po południu tylko w dnie powszednie.

§. 47. W tych godzinach ordynacyjnych lekarz miejski winien załatwiać także wszelkie inne czynności urzędowe, które z natury rzeczy w domu załatwiać może.

IV. Zastępstwo lekarza miejskiego.

§. 48. Lekarz miejski nie może bez pozwolenia Prezydenta miasta wydalić się z miasta nad 24 godzin; atoli w razie wydalenia się na 24 godzin winien postarać się o zastępcę.

W razie choroby, urlopu, lub innej ważnej przeszkody, zastępuje go inny lekarz miejski, którego Prezydent miasta do tego powoła.

§. 49. Lekarzom miejskim nie wolno pod żadnym warunkiem pełnić innych obowiązków stałych lekarskich w jakichkolwiek zakładach i stowarzyszeniach, czy to za wynagrodzeniem czy też bezpłatnie.

S T A T U T

komisyi zdrowotnej miasta Lwowa.

§. 1. Ustanowiona w myśl postanowień §. 16. ustawy krajowej z dnia 2. Lutego 1891, Dz. u. kr. Nr. 17. stała komisya zdrowotna miasta Lwowa, jest organem doradczym.

Jako taki wydaje opinię we wszystkich sprawach ważniejszych, tyczących się zdrowia publicznego, w zakresie działania gminy tak własnego, jak poruczonego.

§. 2. Przewodniczącym komisyi zdrowotnej jest Prezydent miasta lub jego zastępca.

§. 3. Członkami komisyi zdrowotnej są:

a) II-gi wiceprezydent miasta, referent departamentu sanitarnego Magistratu;

b) naczelny lekarz miejski;

c) 12 członków wybranych przez Radę miejską w połowie z jej grona, a w połowie ze znawców zamieszkałych w gminie. Jako znawców uważać należy osoby mające ze swego stanowiska lub zawodu styczność z higieną publiczną.

Wedle uznania Przewodniczącego lub za uchwałą własną, może komisya zdrowotna zapraszać w razie potrzeby znawców z poza swego grona z głosem stanowczym w sprawie, do której powołani zostali.

Na posiedzenia komisyi powołuje Przewodniczący w miarę potrzeby lekarzy miejskich, weterynarza, dyrektora budownictwa, oraz chemika miejskiego, wszystkich z głosem doradczym, oraz urzędnika prowadzącego protokół posiedzenia.

§. 4. O ukonstytuowaniu się komisyi zdrowotnej należy, z wymienieniem nazwisk członków, zawiadomić Wydział krajowy i c. k. Namiestnictwo.

§. 5. Urząd członka komisyi zdrowotnej jest honorowy, a więc bezpłatny.

Czas urzędowania członków komisyi zdrowotnej trwa 3 lata.

Czas urzędowania członków wybranych z łona Rady miejskiej gaśnie z chwilą ustąpienia ich z reprezentacyi gminnej.

Wybór uzupełniający ważny jest tylko do najbliższych wyborów do Rady miejskiej.

§. 6. Komisya zdrowotna jest obowiązaną wydawać opinie na wezwanie Przewodniczącego; uprawnioną zaś czynić wnioski z własnej inicyatywy w sprawach zdrowia publicznego.

Komisya zdrowotna wydaje opinie lub czyni wnioski:

a) w sprawie organizacyi służby zdrowia w gminie;

b) o kwalifikacyi kandydatów, starających się o posadę w służbie zdrowia gminnej;

c) w sprawach mających pod względem sanitarnym zasadnicze znaczenie;

d) w sprawach zarządzeń, mających na celu poprawę stosunków zdrowotnych w gminie;

e) w sprawach publicznych urządzeń sanitarnych, budowli na cele zdrowotne, przemysłowe i t. d., o ile wymagają ocenienia ze względów sanitarnych.

§. 7. Referentem stałym peryodycznych sprawozdań o stosunkach zdrowia publicznego w gminie jest naczelny lekarz miejski i ten je podaje do wiadomości komisyi zdrowotnej.

Przewodniczący przydziela sprawy do referowania członkom komisyi zdrowotnej wedle swego uznania.

Referent przygotowuje sprawę, przedstawia ją na posiedzeniu komisyi i wnosi, jaką o niej dać opinię.

Wnioski i opinie komisyi zdrowotnej przedkłada Przewodniczący Magistratowi, względnie Radzie miejskiej do stosownego zarządzenia.

Zarządzenia przedsięwzięte wskutek wniosku komisyi zdrowotnej, należy podać jej do wiadomości.

§. 8. Komisya zdrowotna odbywa swe posiedzenia zwyczajne raz na miesiąc. Nadzwyczajne posiedzenia może zwołać Przewodniczący z własnej inicyatywy, lub na pisemne żądanie przynajmniej 5 członków komisyi.

Zaproszenia pisemne na posiedzenia czy to zwyczajne, czy nadzwyczajne, rozsyła Przewodniczący członkom wraz z porządkiem dziennym trzy dni przed posiedzeniem.

Członkowie komisyi zdrowotnej są obowiązani zadość uczynić wezwaniu Przewodniczącego, a w razie nieuniknionej przeszkody, usprawiedliwić swą nieobecność.

Członkowie, którzy bez usprawiedliwienia nie byli obecni na 3 po sobie następujących posiedzeniach, tracą mandat.

W ich miejsce należy zarządzić wybór uzupełniający.

Do ważności uchwał potrzebną jest obecność więcej niż połowy członków. Uchwały zapadają większością głosów obecnych.

W razie równości głosów rozstrzyga Przewodniczący. Mniejszości służy prawo uzasadnienia swego zdania w osobnym wniosku.

§. 9. Wszelkie głosowania w sprawach osobistych odbywają się tajnie.

§. 10. Komisya zdrowotna prowadzi dziennik podawczy z następującemi rubrykami:

a) liczba bieżąca;

b) nazwa strony lub władzy, która sprawę wnosi;

c) dzień wniesienia;

d) treść przedmiotu;

e) załatwienie sprawy.

Oprócz tego prowadzi osobny protokół obrad, w którym uwidocznione być mają: przedmiot, wniosek referenta, treściwy przebieg dyskusyi i uchwała. Wyciągi z tego protokołu mają być dołączone do właściwego aktu.

§. 11. Stałym sekretarzem komisyi zdrowotnej mianuje Prezydent miasta jednego z urzędników Magistratu.

§. 12. Sprawozdanie z czynności komisyi zdrowotnej należy corocznie przedkładać Wydziałowi krajowemu i c. k. Namiestnictwu; protokołów zaś posiedzeń będzie się tym władzom udzielać do przejrzenia tylko na żądanie.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 5. Lutego 1894. **Część II.**

Nr. 2.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. Grudnia 1893, L. 64.800, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie udzielenia gminie Kuty zezwolenia na dalszy pobór 75% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa w latach od 1894 do 1898 włącznie.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz ust. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Kuty na pobór w latach od 1894 do 1898 włącznie, 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa z tem zastrzeżeniem, iż gminie Kuty nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 19. Grudnia 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 28. Grudnia 1893, L. 65.833, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Rzeszowa na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w latach od 1894 do 1898 włącznie.

Na mocy §. 86. ust. z dnia 13. Marca 1889, Nr. 24. Dz. ust. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Rzeszowa na dalszy pobór w latach od 1894 do końca 1898, 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina z zastrzeżeniem, iż gminie Rzeszów nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia

Lwów, dnia 28. Grudnia 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 4.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 6. Grudnia 1893, L. 64.023, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Brzeżanach.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12 Grudnia 1869 r. (Nr 8. Dz. u. kr. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Brzeżanach za le-

czenie i pielęgnowanie chorych, od dorosłych w kwocie 56 ct., a od dzieci jak dotychczas w kwocie 30 ct. na lat trzy, począwszy od 1. Stycznia 1894 r.

Lwów, dnia 6. Grudnia 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 5.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. Grudnia 1893, L. 66.825, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Stryju.

Na mocy Art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869 r. (Nr. 8. Dz. u. kr. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa, taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Stryju za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych osób w kwocie 60 ct., a od dzieci jak dotychczas w kwocie 35 ct. na lat cztery, począwszy od dnia 1. Stycznia 1894 r.

Lwów, dnia 22. Grudnia 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 31. Grudnia 1993, L. 4.777/pr., co do wymiaru podatków bezpośrednich na rok 1894.

Według §. 1. ustawy z dnia 23. Grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 187.), pobierane być mają istniejące podatki bezpośrednie i pośrednie, tudzież inne

opłaty z dodatkami nadal w czasie od 1. Stycznia do końca Marca 1894, według obowiązujących obecnie ustaw i przepisów podatkowych, a mianowicie dodatki do podatku zarobkowego i dochodowego w wysokości, ustawą skarbową z dnia 26. Marca 1893 (Dz. p. p. Nr. 44.) oznaczonej.

W myśl tej ustawy zarządza się przypisanie podatków stałych z uwzględnieniem prawnych terminów spłaty na cały rok 1894.

Zmiany, jakieby później zajść miały, podane zostaną w swoim czasie do powszechnej wiadomości.

Wymiar i rozkład podatku gruntowego na podstawie wyników regulacyi podatku gruntowego, uskutecznione być mają w miarę osiągniętych w myśl ustawy z dnia 23. Maja 1883 (Dz. p. p. Nr. 83.) rezultatów ewidencyi, a pod względem przypisywania i ściągania tego podatku na rok 1894, zastosowane być mają postanowienia prawne, zawarte w ustawie z dnia 7. Czerwca 1881 (Dz. p. p. Nr. 49.) i w obwieszczeniu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 22. Czerwca 1883 (Dz. p. p. Nr. 119.).

Podatek domowy ma być wymierzany i przypisywany na podstawie ustaw z dnia 9. Lutego 1882 (Dz. p. p. Nr. 17.), 1. Czerwca 1890 (Dz. p. p. Nr. 97.) i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 15. Października 1890 (Dz. p. p. Nr. 190.).

Przy podatku zarobkowym i dochodowym będzie przypisywany i pobierany prócz ordynaryum podatku, także dodatek nadzwyczajny w wysokości ordynaryum podatku. Ci jednak kontrybuenci, których łączna należytość w podatku zarobkowym i dochodowym I. klasy lub w podatku dochodowym II. klasy rocznej kwoty podatkowej 30 złr. w ordynaryum nie przekracza, opłacać mają dodatek nadzwyczajny tylko w wysokości siedm dziesiątych ($^{7}/_{10}$) ordynaryum.

Roczna należytość podatku gruntowego, domowo-klasowego i czynszowego, tudzież dochodowego ma być opłacaną z dołu w ratach kwartalnych z końcem każdego kwartału, zaś należytość podatku zarobkowego płatną jest z góry w półrocznych ratach dnia 1. Stycznia i 1. Lipca roku bieżącego.

Przypisaną na rok 1894 należytość podatku gruntowego i domowo-klasowego należy podać do wiadomości Zwierzchności gmin, które trudnią się dotąd poborem podatków, zapomocą doręczenia im indywidualnych tabel płatniczych.

O przypisanej należytości podatkowej pojedynczym kontrybuentom należy powiadamiać tychże, a to: o podatku gruntowym i domowo-klasowym przez uwidocznienie ze strony organów poborowych przypisu tych podatków w książeczkach podatkowych; o podatku czynszowym i dochodowym przez doręczenie wydanego przez władzę wymiarową nakazu płatniczego, zaś co do podatku zarobkowego służyć ma jako zawiadomienie o wysokości podatku wystawiony przez władzę wymiarową arkusz płatniczy podatku zarobkowego.

Kontrybuenci, którym podatek klasowy nowo przypisanym będzie, lub u których w wymiarze tego podatku jakaś zajdzie zmiana, otrzymają odrębne zawiadomienia.

Wszystkim c. k. Urzędom podatkowym przypomina się okólnik c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. Listopada 1889, L. 83.958, według którego mają kontrybuentom, opłacającym podatek gruntowy lub domowo-klasowy, uwidaczniać w ich książeczkach podatkowych całoroczną należytość tych podatków, według ich gatunków wraz ze wszystkimi dodatkami przy pierwszej wpłacie.

Co do sporządzania i przedkładania fasyi do podatku dochodowego na rok 1894, jakoteż wykazywania stałych poborów służbowych, również co do wymiaru i uiszczania tego podatku, podaje się do powszechnej wiadomości następujące postanowienia prawne:

1) Fasye i wykazy co do poborów służbowych w celu wymiaru podatku dochodowego na rok 1894, mają być sporządzane w formie dotychczasowej, w rozporządzeniu wykonawczem z dnia 11. Stycznia 1850 (Dz. p. p. Nr. 10) wskazanej i na ręce właściwej władzy wymiarowej w terminie do końca Stycznia 1894 wniesione.

2) We fasyach dla dochodu I. klasy, tudzież dla dochodów II. klasy, niestanowiących stałych poborów służbowych, należy wykazać celem obliczenia przeciętnego czystego dochodu, opodatkowaniu na rok 1894 podlegającego, przychody i rozchody z trzech lat poprzednich, t. j. z roku 1891, 1892 i 1893.

3) Przy wymiarze i poborze podatku dochodowego II. klasy od stałych poborów służbowych, przestrzegać należy przepisy prawne w §§. 21. i 22. ces. patentu o podatku dochodowym z dnia 29. Października 1849 (Dz. p. p. Nr. 439.) zawarte. Osoby lub instytucye obowiązane do wypłaty stałych poborów służbowych, mają pod własną odpowiedzialnością przy wypłacie poborów służbowych, potrącać podatek dochodowy od poboru przypadający i odwozić ściągnięte kwoty do c. k. Urzędu podatkowego, najdalej do ośmiu dni po upływie każdego miesiąca.

4) Odsetki i renty podlegające opodatkowaniu w III. klasie dochodu mają być wykazywane we fasyach, według stanu majątku i dochodu z dnia 31. Grudnia 1893.

5) Przysługujące przedsiębiorcom przemysłowym prawo potrącania podatku dochodowego, który należy się od procentów od ulokowanych u nich kapitałów, jest ważne także i na rok 1894.

6) Posiadaczom tych budynków, które częściowo lub w całości uwolnione są od podatku czynszowego z tytułu nowej budowy, wymierzyć należy na rok 1894 podatek 5% od uzyskanego czystego czynszu rocznego, to jest od kwoty czynszowej, pozostałej po strąceniu prawnie dozwolonych procentów

na utrzymanie budynku, a przy budynkach całkowicie od podatku czynszowego uwolnionych, po potrąceniu nadto przypadających w roku 1894 i należycie udowodnionych procentów od kapitałów na nich ubezpieczonych. W mowie będący 5% podatek jest podobnie jak i podatek czynszowy podatkiem realnym, ma być uiszczany w czterech ratach kwartalnych z dołu i przysługuje mu ustawnicze prawo zastawu na dotyczącej nieruchomości.

Lwów, dnia 31. Grudnia 1893.

Nr. 7.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Grudnia 1893, L. 98.504, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 1. Września 1892, Dz. u. i r. kr. Nr. 72 o regulacyi rzeki Biały z dopływami i uzupełnieniu obwałowania prawego brzegu Dunajca, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k Ministerstwa rolnictwa z dnia 7. Listopada 1893, L. 18.465/2680 w porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych.

Lwów, dnia 21. Grudnia 1893.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 1. Września 1892, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 72, o regulacyi rzeki Biały z dopływami i uzupełnieniu obwałowania prawego brzegu Dunajca.

I. Postanowienia ogólne.

§. 1. Regulacya rzeki Biały z dopływami, tudzież uzupełnienie obwałowania prawego brzegu Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Wisły, są przedsiębiorstwem krajowem i mają być wykonane w myśl §. 5. ustawy z dnia 1. Września 1892, Dz. u. kr. Nr. 72 przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa i Reprezentacyi powiatów Tarnowskiego, Grybowskiego i Dąbrowskiego.

§. 2. Za podstawę techniczną tej regulacyi z obwałowaniem służyć mają zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa projekty techniczne z r. 1890, mianowicie: projekt krajowego biura melioracyjnego dla regulacyi rzeki Biały od jazu w Grybowie do ujścia wraz z obwałowaniem dalszego biegu Biały i prawego brzegu Dunajca, projekt zaś sekcyi przemyskiej oddziału leśno-technicznego do zabudowań potoków górskich dla regulacyi górnego biegu Biały od ujścia potoku Bieskid do jazu w Grybowie tudzież dla zabudowań potoków górskich.

Przy wykonaniu tych projektów winny być jednak uwzględnione zmiany zaszłe w międzyczasie w układzie łożyska Biały i jej dopływów, nadto zaś ma być na podstawie zdjęć hydrometrycznych ustalonym normalny przekrój rzeki Biały powyżej jazu Grybowskiego.

Regulacya wraz z obwałowaniem obejmuje następujące roboty:

1) roboty regulacyjne i ochronne na rzece Biale (przekopy ubezpieczenia brzegów i wały ochronne od mostu krytego na gościńcu państwowym w Koszycach do ujścia);

2) regulacyę dopływów Białej: Wontoku, Strusinki, Zimnej wody, Radlicy i Karwodzy, korrekcyę ujść innych dopływów i zabudowanie ich źródłowisk, o ile te dopływy wywierają wpływ szkodliwy na ustrój rzeki Biały;

3) zabudowanie 13 najszkodliwszych potoków górskich w górnem dorzeczu Biały, mianowicie:

Bieliczny, potoku Pycholskiego, Niskiego, Banicy, Suchego, Czyrny, Kały nickówki, Granicznego, Kochanego, Florynki, Bieńczarowy i Płanianki.

4) uzupełnienie prawego wału Dunajca we wskazanej powyżej przestrzeni;

5) pogłębienie i uzupełnienie głównych rowów osuszających;

6) budowę szluz i przepustów tak dla odwodnienia jak i dla kolmatacyi;

7) budowle w odciętych starych łożyskach, mające na celu przyspieszenie zamulenia, zawiklenie szutrowisk i zalesienie nagich stoków górskich;

8) wreszcie utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§. 3. Czas budowy ustanawia się na lat piętnaście, mianowicie od r. 1892 do r. 1907. W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem budowy prywatne na rzece Biale i dopływach, tudzież na prawym wale Dunajca.

§. 4. Koszta regulacyi i obwałowania wraz z wydatkami na poboczne roboty, wyszczególnione w §. 2. niniejszego rozporządzenia a objęte kosztorysem, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu, pokryte być mają z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl §. 3.

ustawy z dnia 1. Września 1892 r., Dz. u. kr. Nr. 72 i nie mogą przekroczyć sumy kosztorysowej 1,789.000 zł.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego powodu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5. Oznaczone w §. 3. ustawy z d. 1. Września 1892, Dz. u. kr. Nr. 72 datki kraju, państwa i powiatów interesowanych, mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 609.800 zł. w piętnastu ratach rocznych od r. 1892 do r. 1906, z których pierwsze trzy raty przypadające na lata 1892—1894 wynosić mają po 30 000 zł., dalszych zaś 12 rat, przypadających na lata 1895—1906 po 43.316 $^2/_3$ zł. w. a.

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 894.500 zł. w. a. z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w piętnastu ratach rocznych od r. 1892 do r. 1906, z których pierwsze trzy raty przypadające na lata 1892—1894 wynosić mają po 44.006 zł. w. a., dalszych zaś 12 rat, przypadających na lata 1895—1906 po 63.540 $^1/_6$ zł. w. a.

c) datek państwowy dotacyi budowli wodnych w kwocie 121.200 zł. w. a. z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w czternastu równych ratach rocznych po mniej więcej 8.660 zł. w. a., od r. 1893 do r. 1906.

d) datki funduszów interesowanych powiatów a mianowicie: datek powiatu Tarnowskiego w kwocie 119.000 zł. w. a.; datek powiatu Grybowskiego w kwocie 24.800 zł. i datek powiatu Dąbrowskiego w kwocie 19.700 zł., w piętnastu równych ratach rocznych, od r. 1893 do r. 1907.

§. 6. Przypadające za r. 1892 datki funduszu krajowego i państwowego funduszu melioracyjnego mają być uiszczone do funduszu regulacyjnego bezzwłocznie po zatwierdzeniu niniejszego rozporządzenia przez Ministerstwo rolnictwa. Dalsze raty coroczne datków kraju i państwa mają być wypłacane z góry po konstytucyjnem zatwierdzeniu preliminarzy krajowego i państwowego, takież zaś raty datków funduszów interesowanych powiatów: Tarnowskiego, Grybowskiego i Dąbrowskiego, w dwóch terminach płatności: 1. Marca i 1. Września każdego roku.

Coroczne raty datków państwa, asygnowane będą wówczas, skoro odnośne raty zasiłku krajowego wpłacone zostaną do funduszu regulacyjnego.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na 3% rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to takowa ma być zwrócona kontrybującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§. 7. Reprezentacye powiatów konkurencyjnych do kosztów regulacyi i obwałowania upoważnione są ściągnąć w czasie budowy przypadające na

fundusze powiatowe datki z właścicieli interesowanych gruntów i zakładów, w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z d. 14. Marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38, a mianowicie:

a) datki konkurencyjne do kosztów obwałowania na podstawie oznaczonego przez właściwą władzę polityczną okręgu konkurencyjnego, tudzież założonego w tym celu katastru konkurencyjnego;

b) datki konkurencyjne do kosztów budowli regulacyjnych w miarę postępu budowy na podstawie każdorazowego orzeczenia władzy politycznej.

Spłata zapadłych datków interesowanych powiatów nie może być zawisłą od poprzedniego ściągnięcia datków konkurencyjnych od stron prywatnych.

§. 8. Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl §. 54. ustawy z dnia 30. Marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33 osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu, datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz regulacyjny, przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§. 9. Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu regulacyjnego prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego; z końcem każdego roku a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela c. k. Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także odnośnemu Wydziałowi powiatowemu, kierownikowi budowy, ewentualnie delegatowi.

Namiestnictwo przedkłada zamknięcie rachunkowe Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia, a ta władza decyduje także o zarzutach podniesionych przez Wydziały powiatowe, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

II. Postanowienia o wykonaniu robót regulacyjnych i obwałowań.

§. 10. Prowadzenie robót regulacyjnych i wałowych oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej, porucza Wydział krajowy dwom urzędnikom technicznym krajowego biura melioracyjnego pod naczelnym kierunkiem każdorazowego dyrektora tego biura.

Jeden z tych kierowników budowy prowadzić będzie roboty regulacyjne na rzece Białe, postępując z budową z dołu do góry, drugi zaś budowę prawego wału Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach w dół.

Po ukończeniu robót wałowych nad Dunajcem, obejmuje drugi kierownik budowy prowadzenia robót regulacyjnych na Białe w powiecie Grybowskim.

Pomocników technicznych i rachunkowych powołuje Wydział krajowy.

Dozorców przy robotach przyjmują w miarę potrzeby kierownicy budowy, nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznaczają im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. w. a.

W razie potrzeby polepszenia płac dozorców, lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców po nad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały dodatek budowlany miesięczny, odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet.

O ile czas za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowe obliczyć dodatek według trzydziestej części powyższej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej po za obrębem pola roboczego, otrzymują kierownicy budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru, ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników.

Dodatki bndowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, stała płaca tychże za czas budowy, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 11. Do pomocy kierowników budowy w sprawach administracyjnych, jakoto: do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o cenę materyałów i robocizny i t. p., nie mniej do prowadzenia ksiąg podczas budowy, ustanawia Wydział krajowy, według potrzeby i własnego uznania delegatów zaufania godnych, z miejscowymi stosunkami i cenami obznajomionych, którym w kierownictwie budowy przysługuje głos doradczy.

Ci delegaci przechowują u siebie fundusze przez Wydział krajowy na budowę asygnowane i zarządzają niemi, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za odpowiednie i udokumentowane wyrachowanie się z wydatków, poczynionych z tych funduszów. Delegaci Wydziału krajowego, mają prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży z funduszu regulacyjnego, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometer, przy komisyach zaś po za miejscem zamieszkania, oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 złr. dziennie.

§. 12. Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie regulacyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, informują go dokładnie o postępie robót. zapomocą peryodycznych raportów, a w wypadkach nagłości czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają takowe wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają potrzebne zdjęcia terenu i rzeki, wypracowują szczegółowe projekty regulacyjne, zwłaszcza tych przestrzeni rzeki, gdzie nastąpiły zmiany, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Szczegółowe projekty regulacyjne wraz z programem robót na rok następny niemniej też zmiany projektu służącego za podstawę wykonania robót, mają być przedkładane do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu w porozumieniu z Namiestnictwem. Zmiany naruszające podstawę hydrotechniczną projektu wymagają nadto zatwierdzenia Ministerstwa rolnictwa.

Kierownicy budowy koramizują kwity delegatów na asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy, za pośrednictwem odnośnych urzędów podatkowych lub delegatów uskutecznia wypłaty, prowadzą dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy; utrzymują w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyj wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. d.), a w miesiąc (najdalej w dniu 15. następnego miesiąca), przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołączają wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 13. Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy, orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie: które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak: przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych placów składowych i roboczych i t. p., zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ust. wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć winien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (carminem), wraz z wykazami powierzchni gruntów, liczb, parcel, rodzaju uprawy i nazw właścieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy z delegatem odnośnego Wydziału powiatowego, starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym lub sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie nie dojścia do skutku ugody, ma być oznaczona jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 r. (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie. Postanowienia tego §. kraj. ustawy wodnej, znajdą także zastosowanie co do ułożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 14. Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo, jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska), należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa regulacyjnego.

§. 15. Wykonanie robót ziemnych przy budowie wałów i w przekopach, odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Wykonanie budowli regulacyjnych, tudzież objektów w wałach, mogą być oddane w przedsiębiorstwo, przyczem mają być przedewszystkiem uwzględnieni interesowani właściciele gruntów nadbrzeżnych.

Wydział krajowy jest upoważnionym oddać wykonanie robót ziemnych przy wałach, tudzież przeprowadzenie wykupna gruntów i odszkodowań pod wały, konkurującym powiatom: Tarnowskiemu i Dąbrowskiemu w obrębie ich terytoryum za sumę ryczałtową wykazaną w kosztorysie.

Ewentualne przekroczenia kosztów preliminowanych na ten cel winny jednak w takim razie pokryć wyłącznie fundusze tych powiatów.

Wypłaty odbywać się mają na podstawie list płacy, tudzież wykazów należytości, sprawdzonych i podpisanych przez odnośnego kierownika budowy.

W miarę postępu robót i dostaw może Wydział krajowy udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy 10% na ratę kolaudacyjną.

§. 16 Dla uwidocznienia postępu budowy mają być prowadzone dzienniki budowy wraz z poddziennikami dla każdego objektu (szluzy lub przepustu), w których oprócz wykonanych codziennie robót, mają być zamieszczone następujące daty:

1) stan powietrza;

2) stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy ustawić tymczasowy wodoskaz;

3) liczba robotników według poszczególnych kategoryi oraz ilość fur;

4) oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie prowadzonych robót tudzież początek i koniec robót;

5) odbiór materyałów budowlanych;

6) zmiany zaszłe w łożysku rzeki i wpadających do niej potoków, oraz ewentualna potrzeba zmiany w projekcie, przy równoczesnym zamieszczeniu szkicu w dzienniku i podaniu zwiększenia lub zmniejszenia kosztów;

7) wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą;

8) polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

9) uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dzienniki budowy mają być z końcem każdego miesiąca zamknięte, przedsiębiorcom do przejrzenia udzielone i podpisane, po ewentualnem wciągnięciu podniesionych przez nich zarzutów.

§. 17. Tak Administracyi Państwa jak i Reprezentacyom interesowanych powiatów przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu, za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień, tak delegatom

Administracyi Państwa jak i Reprezentacyi powiatowych. Lustracya robót przez delegowanych w tym celu techników rządowych i krajowych odbywać się ma według możności co dwa miesiące, szczególnie zaś na żądanie kierowników budowy, dla udzielenia fachowej porady w wątpliwych kwestyach technicznych.

Z każdorazowej lustracyi mają ci technicy złożyć swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdanie, które posłuży Wydziałowi krajowemu do wydania stosownego zarządzenia.

§. 18. Z końcem każdorazowego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo tudzież technika Wydziału krajowego;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata interesowanej Reprezentacyi powiatowej

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a)* wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a)* wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa i spraw wewnętrznych, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tych Ministerstw nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 19. Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy, obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa, Ministerstwu rolnictwa.

§. 20. Przy robotach własnego zarządu należy się zastosować pod względem rachunkowym do instrukcyi rachunkowej, wydanej dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. Listopada 1887, Dz. u. i r. kr. Nr. 68.

Instrukcya techniczna dla kierowników budowy wydaną zostanie przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

III. Postanowienia o zabudowaniu potoków górskich.

§. 21. Zabudowanie potoków góskich w dorzeczu Biały powyżej Grybowa, prowadzić będą organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich, pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§. 22. Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu do bezpośredniego prowadzenia budowy może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny.

§. 23. Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży technika prowadzącego bezpośrednio budowę na miejscu, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych, przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz regulacyjny.

Również pokryć ma fundusz regulacyjny odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży kierownika budowy.

Zwroty jakie fundusz regulacyjny ma uiszczać na rzecz państwowego funduszu melioracyjnego z powodu pokrytych z powyższego tytułu przez ten ostatni fundusz wydatków, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§. 24. Kierownik budowy przedkładać ma najdalej do końca Marca każdego roku budowlanego program robót na rok bieżący, zaopatrzony w potrzebne plany i kosztorysy, Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowlanego okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót, albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§. 25. Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym. Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu, na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w kosztorysie, mają być takowe zatwierdzone przez Wydział krajowy.

§. 26. Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu, krótkie a jasne sprawozdanie z postępu i stanu robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież z innych ważniejszych spostrzeżeń w polu roboczem.

§. 27. Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa techniczno-lasowe znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót, obowiązane są udzielić żądanych wyjaśnień wydelegowanym w pomienionym celu organom.

§. 28. Na pokrycie wydatków budowlanych, jak: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślników, asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego, zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc, preliminować ma kierownik budowy w miarę zatwierdzonych na rok budowlany robót i rozporządzalnych na ten cel środków przed rozpoczęciem robót.

Kierownik budowy odpowiedzialnym jest za całość i należyte użycie funduszu na budowę zaasygnowanego.

§. 29. Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów, ma kierownictwo budowy, zestawiać co miesiąc rachunek budowlany i takowy wraz ze wszystkiemi dowodami przedkładać Wydziałowi krajowemu najdalej do dnia 15. następującego miesiąca.

§. 30. Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego, wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i takiegoż organu Wydziału krajowego.

W kolaudacyach może brać udział także zastępca techniczny Namiestnictwa, w takim razie jednak Ministerstwo rolnictwa wyznaczy w każdym poszczególnym wypadku kierownika komisyi.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy interwencyi kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożonym Ministerstwu rolnictwa za pośrednictwem Wydziału krajowego do zatwierdzenia.

§. 31. Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. Września 1888, L. 12.146, instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich (zeszyt XIV. ustaw, rozporządzeń i obwieszczeń z zakresu służbowego c. k. Ministerstwa rolnictwa, rok 1888, pag. 54.) służyć ma za wskazówkę przy wykonaniu będącego w mowie przedsiębiorstwa, o ile ta instrukcya nie została zmienioną lub uzupełnioną postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 15. Lutego 1894. **Część III.**

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. Stycznia 1894, L. 69.245, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Ciężkowice na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i piwa w latach 1894, 1895, 1896 i 1897.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 21. Grudnia 1893, L. 83.512, zezwala gminie Ciężkowice na dalszy pobór ustawą z dnia 26. Stycznia 1888, Nr. 22. Dz. ust. kraj. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa w latach 1894, 1895, 1896 i 1897 pod warunkami w art. II. do V. powołanej wyżej ustawy z dnia 26. Stycznia 1888, Nr. 22. Dz. u. kr. wymienionymi, jednak z tem zastrzeżeniem, że opłaty te łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym, nie mogą przekraczać od jednego hektolitra piwa kwoty 1 złr. 70 ct., przy palonych zaś napojach spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stu stopniowym alkoholometrem kwoty 11 złr. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 złr. 50 ct. od hektolitra.

Lwów, dnia 5. Stycznia 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 28. Grudnia 1893, L. 67.763, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Tłumacz na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w latach od 1894 do 1898 włącznie.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Tłumacz na pobór w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898 sześćdziesięciopięciu procentowego (65%) dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina, z tem zastrzeżeniem, że gminie Tłumacz nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 28. Grudnia 1893.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 10.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. Stycznia 1894, L. 2.399, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Podgórze na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i piwa w latach 1894, 1895, 1896, 1897, 1898 i 1899.

Na mocy §. 87. ustawy z 13. Marca 1889, Nr. 24. Dz. u. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Podgórze pod warunkami wymienionymi w Art. II do V. ustawy z 26. Stycznia 1888, Nr. 21. Dz. ust. i rozp. kraj. na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa w latach 1894, 1895, 1896, 1897, 1898 i 1899 jednak z tem zastrzeżeniem, że opłaty te łącznie z pobieranym na podstawie ustawy z 20. Marca 1891, Nr. 35, Dz. ust. kraj., krajowym dodatkiem konsumcyjnym nie mogą przekraczać od jednego hektolitra piwa kwoty 1 zł. 70 ct., przy palonych zaś napojach spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, kwoty 11 ct. od stopnia czyli 11 zł. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 zł. 50 ct. od hektolitra, tudzież że gminie m. Podgórze nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonych opłat za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Lwów, dnia 19. Stycznia 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 11.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. Stycznia 1894, L. 68.136|93, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Białej.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869, (Nr. 8. Dz. u. k. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k.

Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Białej za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 57 ct., od dzieci jak dotychczas w kwocie 30 ct., począwszy od 1. Października 1893.

Lwów, dnia 4. Stycznia 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Hoszard w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. Stycznia 1894, L. 3.708, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Skole na pobór 75% dodatku konsumcyjnego od mięsa w latach 1894, 1895 i 1896.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Skole na pobór w latach 1894, 1895 i 1896, 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa, z tem zastrzeżeniem, że gminie Skole nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia tego dodatku za czas przed ogłoszeniem odnośnego zezwolenia.

We Lwowie, dnia 26. Stycznia 1894 r.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. Stycznia 1894, L. 2394, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Tyśmienica na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa w latach od 1894 do 1898 włącznie.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36, Dz. ust. kr., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie m. Tyśmienica na pobór w latach 1894 do 1898 włącznie 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa z tem zastrzeżeniem, iż gminie Tyśmienica nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 16. Stycznia 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Lutego 1894, L. 10.520.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości w myśl §. 42, część I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej plan podróży i czynności komisyi poborowych, ustanowionych dla głównego poboru wojskowego w roku 1894 w Galicyi.

C. k. Namiestnik:

Badeni w. r.

C. i k. Komenda I.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży marcu
		Bochnia	Bochnia	16. Wieliczka
		Wieliczka	Wieliczka	31. Dobczyce
			Dobczyce	
			Skawina	
	1	Kraków miasto	Kraków	
		Chrzanów	Chrzanów	9. Krzeszowice
			Krzeszowice	15. Kraków
13	2	Kraków okręg	Kraków	
		Nowy Sącz	Nowy Sącz	18. Biecz
		Gorlice	Biecz	27. Gorlice
			Gorlice	
	1	Grybów	Grybów	
		Limanowa	Limanowa	13. Nowy Targ
20	2	Nowytarg	Nowytarg	
		Biała	Oświęcim	4. Biała
			Biała	15. Zywiec
	1	Zywiec	Zywiec	
		Wadowice	Kalwarya	7. Zator
			Zator	11. Wadowice
			Wadowice	27. Myślenice
		Myślenice	Myślenice	
56	2		Jordanów	
			Maków	
		Tarnów	Tarnów	16. Dąbrowa
		Dąbrowa	Dąbrowa	31. Brzesko
	1	Brzesko	Brzesko	
			Wojnicz	
		Jasło	Jasło	18. Brzostek
57	2	Pilzno	Brzostek	22. Pilzno
			Pilzno	

korpusu w Krakowie.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	2. 3. 5, 6, 7. 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		
	17, 19. 20, 21, 22. 28, 29, 30.		
6. Skawina		2, 3, 4, 5.	
11. Kraków		7, 9, 10.	
		12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8.		
	10, 12, 13, 14.		
	16, 17, 19. 20, 21, 22, 28. 29, 30.		
	1, 2, 3, 5. 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		
	19, 20, 21, 22.		
4. Grybów	28, 29. 30, 31.	2, 3.	
		5, 6, 7, 9, 10, 11.	
	1. 2. 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12.		
	14, 15, 16, 17, 19. 20. 21.		
	1, 2, 3.		
	5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14.		
	16, 17, 19, 20, 21, 22, 28, 29, 30, 31.		
	1, 2, 3, 5, 6.		
	8, 9, 10.		
	12, 13, 14, 15, 16, 17, 19.		
3. Jordanów	28, 29, 30, 31.	2.	
7. Maków		4, 5, 6.	
		9, 10, 11.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		
	17, 19, 20, 21. 22, 28, 29, 30.		
12. Wojnicz		2, 3. 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11.	
		13, 14, 16, 17.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15. 16, 17.		
	19, 20, 21.		
	28, 29, 30, 31.	2, 3.	

C. i k. Komenda X.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży marcu
		Stryj	Skole	1. Skole
			Stryj	7. Stryj
		Żydaczów	Mikołajów	16. Mikołajów
			Żydaczów	21. Żydaczów
		Dolina	Bolechów	
			Dolina	
			Rożniatów	
9.	1	Kałusz	Kałusz	
		Przemyśl	Przemyśl	
			Krzywcza	11. Krzywcza
		Brzozów	Dynów	14. Dynów
			Brzozów	18. Brzozów
		Dobromil	Bircza	30. 31 Bircza
10.	1		Dobromil	
		Kolbuszowa	Kolbuszowa	
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg	14. Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec	30. Mielec
		Ropczyce	Dębica	
	1		Ropczyce	
40.	2	Rzeszów	Rzeszów	
		Sanok	Rymanów	
			Sanok	7. Sanok
		Krosno	Krosno	18. Krosno
		Lisko	Ustrzyki dolne	
45.	1		Lisko	
		Drohobycz	Drohobycz	
		Sambor	Sambor	18. Sambor
		Staremiasto	Staremiasto	
77.	1	Turka	Turka	

korpusu w Przemyślu.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	2, 3, 5, 6, 7.		
	8, 9, 10, 12, 13, 14, 15.		
	17, 19, 20.		
	22, 27, 28, 29, 30, 31.		
1. Bolechów		2, 3, 4, 5.	
6. Dolina		7, 9, 10, 11, 12.	
12. Rożniatów		13, 14, 16.	
17. Kałusz		18, 19, 20, 21, 23. 24, 25, 26.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10.		
	12, 13, 14.		
	15, 16, 17.		
	19. 20, 21, 22, 27, 28, 29.		
		2, 3, 4, 5.	
6. Dobromil		7, 9, 10, 11.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13.		
	15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 27, 28, 29.		
	31.	2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11.	
12. Dębica		13, 14, 16.	
17. Ropczyce		18, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 26.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22.		
	2, 3, 5, 6.		
	8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		
	19, 20, 21, 22, 27, 28, 29, 30, 31.	2, 3.	
4. Ustrzyki dolne		5, 7, 9, 10, 11.	
12. Lisko		13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21.	
	3, 5, 6, 7, 8. 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17.		
	19, 20, 21, 22, 27, 28, 29, 30, 31.		
1. Saremiasto		2, 3, 4. 5, 7, 9.	
10. Turka		11, 12, 13, 14, 16, 17, 18.	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży
				marcu
	1	Rawa	Rawa	
		Mościska	Mościska	
			Sądowa Wisznia	8. Sądowa W.
		Jaworów	Krakowiec	15. Krakowiec
			Jaworów	21. Jaworów
		Gródek	Janów	
			Gródek	
89.	2	Rudki	Rudki	
		Nisko	Nisko	
		Łańcut	Leżajsk	13. Leżajsk
			Łańcut	21. Łańcut
		Cieszanów	Cieszanów	
	1		Lubaczów	
90.	2	Jarosław	Jarosław	

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14.		
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8.		
	9, 10, 12, 13, 14.		
	16, 17, 19, 20.		
	22, 27, 28. 29, 30, 31.		
1. Janów		2, 3, 4, 5, 7, 9.	
10. Gródek		11, 12, 13, 14.	
15. Rudki		16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 25.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12.		
	14, 15, 16, 17, 19, 20.		
	22, 27, 28, 29, 30, 31.	2, 3, 4, 5, 6, 7, 9.	
10. Cieszanów		11,12,13,14,16,17.	
18. Lubaczów		19, 20, 21, 23, 24, 25, 26.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10. 12, 13, 14, 15, 16.		

C. i k. Komenda XI.

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsce poboru	Dnie podróży marcu
		Trembowla	Trembowla	1. Trembowla
			Mikulińce	11. Mikulińce
		Tarnopol	Tarnopol	16. Tarnopol
		Zbaraż	Zbaraż	
15.	1	Skałat	Skałat	
		Kołomyja	Kołomyja	
		Sniatyn	Śniatyn	20. Śniatyn
24.	1	Kossów	Kossów	
		Lwów powiat	Lwów	
		Lwów miasto	Lwów	
		Sokal	Sokal	27. Sokal
30.	1	Zółkiew	Żółkiew	
		Buczacz	Buczacz	
		Brzeżany	Brzeżany	16. Brzeżany
	1	Podhajce	Podhajce	
		Rohatyn	Rohatyn	
		Bóbrka	Bóbrka	13. Bóbrka
55.	2	Przemyślany	Przemyślany	29. Przemyślany
		Horodenka	Horodenka	
		Tłumacz	Tłumacz	11. Tłumacz
		Stanisławów	Stanisławów	22. Stanisławów
		Bohorodczany	Bohorodczany	
58.	1	Nadwórna	Nadwórna	

korpusu we Lwowie.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10.		
	12, 13, 14, 15.		
	17, 19, 20, 21, 22, 27, 28, 29, 30, 31.		
1. Zbaraż		2, 3, 4, 5, 7, 9, 10, 11, 12.	
13. Skałat		14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 25.	
	6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19.		
	21, 22, 27, 28, 29, 30, 31.		
12. Kossów		13, 14, 16, 17, 18, 19, 20.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13.		
	14, 15, 16. 17, 19, 20, 21, 22.		
	28, 29, 30, 31.	2, 3, 4, 5, 7.	
8. Żółkiew		9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12. 13, 14, 15.		
	17, 19, 20, 21, 22, 27, 28, 29, 30, 31.		
1. Podhajce		2, 3, 4, 5. 7, 9, 10, 11.	
	1, 2, 3. 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12.		
	14, 15. 16, 17, 19, 20, 21, 22, 27. 28.		
	30. 31.	2, 3, 4, 5, 7, 9.	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10.		
	12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22.		
	27, 28. 29, 30, 31.	2, 3, 4, 5, 7.	
8. Bohorodczany		9, 10, 11. 12, 13, 14.	
15. Nadwórna		16, 17, 18, 19, 20, 21, 23.	

Nr. okręgu uzupełniającego	Ilość komisyi poborowych równocześnie ustanowionych	Powiat dla którego pobór odbywa się	Miejsca poboru	Dnie podróży
				marca
		Kamionka	Kamionka	
		Złoczów	Złoczów	13. Złoczów
		Brody	Brody	
80.	1		Załośce	
		Zaleszczyki	Tłuste	
			Zaleszczyki	4. Zaleszczyki
		Czortków	Czortków	20. Czortków
		Husiatyn	Husiatyn	
		Borszczów	Borszczów	
95.	1		Mielnica	

Lwów, dnia 7. Lutego 1894.

w miesiącu	Dnie czynności w miesiącu		
kwietniu	marcu	kwietniu	
	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12		
	14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 27, 28, 29, 30, 31.	2.	
3. Brody		4, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17.	
18. Załośce		19, 20, 21, 23.	
	1, 2, 3.		
	5, 6, 7, 8.		
	21, 22, 27, 28, 29, 30, 31.		
1. Husiatyn		2, 3, 4, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 13.	
14. Borszczów		16, 17, 18, 19, 20, 21.	
22. Mielnica		23, 24, 25, 26.	

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 25. Łutego 1894. **Część IV.**

Nr. 15.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. Grudnia 1893, L. 29.669, tyczące się cennika lekarstw na rok 1894 (Dz. ust. p. Nr. 171).

Od dnia 1. Stycznia 1894 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1894 do farmakopei austryackiej z roku 1889“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze, chirurdzy i weterynarze upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni począwszy od dnia 1. Stycznia 1894, trzymać się ściśle nowego cennika lekarstw i zaopatrzyć się w drukowany jego egzemplarz.

Rozporządzenie Ministerswa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889, (Dz. ust. p. Nr. 191), tyczące się austryackiego cennika lekarstw, względnie zmiany i uzupełnienia tegoż zawierające rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. Grudnia 1892, (Dz. ust. p. Nr. 222), tyczące się cennika lekarstw na rok 1893, zatrzymują moc obowiązującą.

Bacquehem w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. Grudnia 1892, tyczące się cennika lekarstw na rok 1893 (Dz. ust. p. Nr. 222).

Od dnia 1. Stycznia 1893 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1893 do farmakopei austryackiej z r. 1889“, który pod tym tytułem

wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze, chirurdzy i weterynarze upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni począwszy od dnia 1. Stycznia 1893, trzymać się ściśle nowego cennika lekarstw i zaopatrzyć się w drukowany jego egzemplarz.

Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889, (Dz. u. p Nr. 191), tyczące się austryackiego cennika lekarstw, zatrzymuje moc obowiązującą z wyjątkiem postanowień §§. 5, 6, 12, 13 i 15, które opiewać mają:

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasiągnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej recepcie powinien sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydaniu lekarstwa.

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę *ne repetatur* i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą *ne repetatur* nie jest dozwolone.

§. 12.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Marca 1891, (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 13. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi dwa centy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko jeden cent.

Należytość wynoszącą mniej niż cent, wolno przy taksowaniu liczyć za cały cent i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski cent lub kilka centów z ułamkiem centa, wolno policzyć ten ułamek za cały cent.

§. 13.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć jeden cent, wyjąwszy ten przypadek, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki czyto publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed wydaniem kwotę taksy cyframi a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki. pudełka itp.)

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości, także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889, tyczące się cennika lekarstw na rok 1890. (Dz. u. p. Nr 191).

Od dnia 1. Stycznia 1890 obowiązuje „Cennik lekarstw na rok 1890 do VII. wydania farmakopei austryackiej“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 28. Listopada 1885 (Dz. u. p. Nr. 167), tyczące się austryackiego cennika lekarstw, traci moc swoją, a miejsce jego zająć mają następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. Stycznia 1890 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów i które — o ile należą do aptecznych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającem w oczy (tłustem) pismem, a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei, mogą aptekarze wtedy tylko sprzedawać, gdy są podług przepisu przez upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza zapisane.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedziany, o ile płyny te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie sygnatura naczynia opatrzona ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20% wszystkiej mieszaniny.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są największe ilości środków lekarskich, w tablicy III. VIIgo wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, jeżeli środki te znajdują się w tablicy dawek największych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

§. 5.*).

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

---

*) Zmieniony poprzód podanem rozp. minist. z d. 14. Grudnia 1892, (Dz. ust. p. Nr. 222).

Na każdej recepcie powinien sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, ma to uczynić aptekarz.*)

§. 6**).

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę *ne reperatur* i aptekarzowi nie wolno wydawać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopie recept i kopiowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopiowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń itp., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony i aptekarz winien go swoim podpisem potwierdzić.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim* lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam proscriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych itp, jakoteż dla ubogich, tudzież gdy strony

---

*) Rozporządzeniem z 19. Stycznia 1890, L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się w obec publiczności.

**) Zmieniony poprzód podanem rozp. minist. z d. 14. Grudnia 1892, (Dz. ust. p. Nr. 222).

wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno sobie należytość policzyć.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

§. 11.

Lekarstwa wymienione z jedną ceną, wydawać należy po tej cenie bez względu na ilość, za lekarstwa zaś wymienione z podwójną lub potrójną ceną liczyć się ma przepisane ceny niższe dopiero wtedy, gdy się wydaje większe ilości.

Jeżeliby jednak wskutek kilkorakich cen wypadło za mniejszą ilość więcej niż wynosi cena niższa, ustanowiona dla większej ilości, policzyć należy tę ostatnią cenę.

§. 12.*)

Przy taksowaniu wolno należytość wynoszącą mniej niż cent policzyć za cały cent i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski cent lub kilka centów z ułamkiem centa, wolno policzyć ten ułamek za cały cent.

§. 13.*)

Za *Aqua communis* w jakiejkolwiek ilości policzyć można jeden cent, wyjąwszy, gdy jest użyta na odwary i nalewy.

§. 14.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w pewnej ilości kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§. 15.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed wydaniem kwotę taksy

---

*) Zmieniony poprzód podanem rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 14. Grudnia 1892, (Dz. ust. p. Nr. 222).

cyframi wyraźnie z wyszczególnieniem, ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka itp.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze.

§. 16.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej, ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i należytość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa, dawane po cenie zniżonej, powinny być tejże niewątpliwej jakości, która w farmakopei jest przepisana, a waga taż nie może być mniejsza.

Również gdy się sprzedaje bez recepty, nie wolno kłaść na środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 17.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w przypadkach ich decyzyi poddawanych, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1890.

§. 18.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć ich zapas w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek ustanawia się dla aptek po 10 centów za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, cena ta nie podlega zniżeniu procentowemu.

§. 19.

Ceny przedmiotów do bandażowania, do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; nie podlegają onę także zniżeniu procentowemu.

§. 20.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. Grudnia 1882, Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych lub podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 21.

Do lekarstw dla zwierząt ustanowiony jest osobny cennik.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynie do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§. 22.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 100 zł., lub aresztem w zakresie aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. Września 1857, Dz. u. p. Nr. 198).

§. 23.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889, L. 10134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. Stycznia 1890, według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§. 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§. 2.

O ile co do wyrabiania pewnych przetworów, farmakopea podaje przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§. 3.

Leki do farmakopei nie przyjęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficyalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością, jak zawarte w farmakopei a podobne do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzane do celów lekarskich, których skuteczność jest jeszcze niepewna i doświadczeniem

klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.*)

§. 4.

W tablicy IV. do farmakopei dołączonej, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Leki te, oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§. 5.

Leki, wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę największą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

§. 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i oczyszczony albo rektyfikowany, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się rozróżnia rozmaite stopnie koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§. 7.

Leki, wymienionn w tablicy I., zachować należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków.

---

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. Lipca 1889, do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin. Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze postępowania co do zmiany przepisów ograniczających handel temi środkami leczniczemi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl §. 3. i 5. rozp. minist. z dnia 17. Września 1883, Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny temi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§. 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§. 9.

Do oznaczenia stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100 częściową systemu Celsiusza.

§. 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczyć należy przy ciepłocie 15^0 C.

§. 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul.),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§. 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Zmiany najważniejsze wymienione są w przedmowie do farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. Marca 1891, (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. Lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopei austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępować mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§. 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego przez Rząd administrowanego zapisują lekarstwa lub obwiązki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących.

§. 2.

W ordynacyach swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej pod porę farmakopei i w wydanym na ów czas cenniku lekarstw. Zapisanie leków i obwiązek nieaptecznych, tylko wyjątkowo dozwolone, należy w krótkości uzasadnić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

§. 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§. 4.

Lecząc pewną chorobę zapisywać wolno tylko leki i obwiązki, które okazują się potrzebnemi, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§. 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne jak *calium bromatum*, *calium chloricum*, *calium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem rozpuszczone; w razie ponowienia lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości samą tylko sól (w jej właściwej postaci), która ma być zastosowana rozpuszczona w wodzie; sól tę rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody, potrzebnej do zrobienia rozczynu.

§. 6.

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich rozczynu jest niemożebne lub nie odpowiedziałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki, gdy zaś zapisuje się proszki ze środków działających dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§. 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0·5 na każdą dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§. 8.

Dla ukrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu, najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum*.

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich jak np. do chininy środków osładzających w dawkach a nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§. 9.

Jak proste rozczyny, tak samo napoje, nalewy i napary z tych środków, które w cenniku lekarstw nie są większemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub osoby otaczające, według polecenia lekarza.

Rozczyny najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I. farmakopei, powinny być tamże sporządzane przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§. 10.

Plastry należy kazać rozsmarować w aptece tylko wtedy, gdy tego ani sam chory ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§. 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych *farina placentae lini.*

§. 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§. 13.

Jeżeli te same lekarstwa i do tych samych godzin ordynacyjnych są potrzebne w jednej sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§. 14.

Gdy lekarstwo trzeba ponowić, pisze się zwyczajnie nową receptę; jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić ponownie bez żadnej zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl §. 7. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) została w aptece odkopiowana, można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§. 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. Grudnia 1889,

§§. 4. i 5. — wyraźnie i czytelnie i recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§. 16.

Również przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§. 14. i 15. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. Grudnia 1889.

§. 17.

Co do cen naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. Grudnia 1889) liczyć tylko najniższe z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, takich torebek używać należy.

§. 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były powtórnie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie *ad vitrum, adlatum.*

§. 19.

Lekarze w ordynacyach swoich odstępujący od przepisów powyższych, jeżeli tego odstąpienia gruntownie nie usprawiedliwią, zniewalani będą do zwrotu naddatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, którzy z polecenia lub z wiedzą właściwej Władzy są zastępcami mianowanych lub zamówionych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw, karane będą w myśl §. 22. rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12 Grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191.).

§. 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzania ile możności funduszów państwa, na publiczną opiekę nad chorymi przeznaczonych lub funduszów, któremi Rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z dnia 30. Marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile Wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczenia cen ustanowionych w cenniku leków.

§. 1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

3000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0·10 „
0·01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedyńczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedyńczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki, a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%, przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej, 25%, w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych; jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7 za czynności w laboratoryum, a mianowicie za przyprowadzenie artykułów do stanu w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobnienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie itp.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy obliczyć nadto w myśl punktu 7. i 14. koszta badania i takowe zaliczyć.

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklanne albo gliniane, przysłuża prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza, jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zaraz em wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie szklanne albo tygiel		aż włącznie do 100 gr.	5 ct.
„ „ „ „ „	nad 100	„ „ „ 500 „	10 „
„ „ „ „ „	„ 500	„ „ „ 1000 „	15 „
„ „ „ „ „	„ 1000	„ „ „ 2000 „	20 „

Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 40 ct., służącemu (laborantowi) zaś 16 ct.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości, według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzenia artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9., potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9.) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli zaś tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczania odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen pozostaje ułamek centa, to należy go policzyć za cały cent przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej jak 0·5, policzyć go zaś należy za cały cent, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% zaś jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem: *secunda*, *cruda*, *communis*.

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1 do 3 i 5 do 12.

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Cennik lekarstw farmakopeą objętych na rok 1894.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Acetum	100	3	—	—
„ aromaticum	„	10	—	—
„ Scillae	10	3	100	20
Acidum aceticum concentr.	„	4	—	—
„ „ dilutum	100	12	—	—
Acidum arsenicosum pulv.	1	1	—	—
Acidum benzoicum	„	6	10	41
„ boricum	10	3	100	21
„ „ pulv.	„	4	„	30
Acidum carbolicum *)	„	3	„	21
„ „ **liquef.***)	„	3	} „ 1000	21 180
„ **chromicum**	1	4	—	—
Acidum citricum	10	10	—	—
„ „ pulv.	„	12	—	—
„ hydrochloricum concentr.	„	2	100	16
„ „ dilutum	„	2	—	—
„ lacticum	1	4	10	30
„ nitrico-nitrosum	10	5	—	—
„ nitricum concentr.	„	3	100	22
„ „ dilutum	„	2	—	—
„ phosphoricum	„	6	—	—
„ pyrogallicum	1	5	10	40
„ salicylicum	„	3	„	18
„ sulfuricum concentr.	10	3	100	23
„ „ dilutum	„	1	—	—
„ tannicum	1	2	10	10
„ tartaricum	10	4	100	33
„ „ pulv.	„	6	„	42
Aether	„	3	„	17
„ aceticus	„	7	„	60
Aloë pulv.	„	3	—	—
Alumen	„	1	100	6
„ pulv.	„	2	„	13
„ ustum pulv.	„	4	—	—
Aluminium aceticum solut.	100	18	1000	160
„ sulfuricum	10	2	100	17
Ammonia	„	2	„	11
Ammoniacum pulv.	„	7	—	—
Ammonium aceticum solut.	„	5	—	—
„ bromatum	„	19	—	—
„ carbonicum	„	3	—	—

*) Porównaj Minist. rozp. z 1. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2.)

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Ammonium chloratum	10	3	—	—
Amygdalae amarae	„	3	—	—
„ dulces	„	2	100	15
„ „ decortic.	„	3	—	—
Amylium nitrosum	1	3	—	—
Amylum Marantae pulv.	100	30	—	—
„ Tritici pulv.	„	15	—	—
Antidotum Arsenici albi	dawka	132	—	—
Antifebrinum	1	2	10	11
Antipyrinum	„	10	„	75
Apomorphin. hydrochlor. . . .	0·01	2	0·1	15
Aqua Amygdal. amar. conc. . . .	10	6	—	—
Aqua Amygdal. amar. diluta	„	1	100	8
„ aromatica spirituosa	100	15	—	—
„ Aurantii florum . . . , .	10	3	—	—
„ Calcis	100	3	1000	20
„ carbolisata	„	3	„	25
„ carminativa	„	12	—	—
„ Chamomillae	„	10	—	—
„ Chlori	10	3	100	25
„ Cinnamomi simplex	100	11	—	—
„ „ spirituosa	„	23	—	—
„ destillata	„	3	1000	12
„ Foeniculi	„	8	—	—
„ Goulardi	Cennik robót aptek. (Nr. 51.)			
Aqua Laurocerasi	10	4	100	30
Aqua Melissae	100	13	—	—
„ Menthae piperitae . . . . ,	„	20	—	—
„ plumbica	Cennik robót aptek. (Nr. 51.)			
„ Rosae	100	10	—	—
„ Rubi Idaei	„	9	—	—
„ Salviae	„	12	—	—
Araroba depurata	1	5	10	33
Argentum nitric. crystall.	„	11	„	77
„ „ **fusum**	„	13	„	100
Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	6	—	—
Asa foetida pulv.	10	9	—	—
Atropinum sulfuric.	0·01	2	0·1	14
Axungia Porci	100	20	—	—
„ „ benzoata	10	5	—	—
Balsamum Copaivae	„	8	—	—
„ Peruvianum	„	19	—	—
„ Tolutanum	„	12	—	—
Benzoë pulv.	„	10	—	—
Bismuth. subnitric.	1	6	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Bolus alba pulv.	100	17	—	—
Bulbus Scillae sicc. pulv.	1	2	—	—
Calcium carbonic. nativ. pulv. . . .	100	10	—	—
„ „ praecipitatum . . .	„	12	—	—
„ „ purum	10	15	—	—
„ hypochlorosum	100	7	1000	47
„ oxydatum pulv.	„	8	—	—
„ oxysulfurat. solutum	„	20	—	—
„ phosphoricum	10	34	—	—
„ sulfuricum ustum	100	2	1000	15
Camphora	10	6	100	44
Cantharides pulv.	„	14	—	—
Carbo Ligni depurat.	100	14	—	—
Carrageen sciss.	10	2	100	15
Caryophylli pulv.	„	8	—	—
Castoreum pulv.	0·1	6	—	—
Catechu pulv.	10	7	—	—
Caules Dulcamarae sciss.	100	4	—	—
Cera alba	10	5	—	—
„ flava	„	4	100	28
Ceratum Cetacei	„	8	„	60
„ fuscum	„	5	„	40
Cetaceum	„	5	—	—
Chininum bisulfuric.	1	6	10	47
„ ferro-citricum	„	5	—	—
„ hydrochloricum	„	8	10	55
„ sulfuricum	„	7	„	48
„ tannicum	„	7	—	—
Chloralum hydratum	„	2	10	11
Chloroformium *)	10	6	100	43
Cocainum hydrochloricum . . .	0·1	11	1	77
Coffeinum	„	2	„	11
Collodium	10	5	100	38
„ elasticum	„	6	—	—
Collyrium adstringens luteum	„	3	100	25
Cortex Cascarillae rudit. tus. . . .	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Chinae rudit. tus.	„	7	100	55
„ pulv.	„	10	—	—
„ Cinnamomi rudit. tus.	„	4	—	—
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Condurango rudit. tus.	„	4	—	—
„ Frangulae sciss.	„	2	100	14
„ Fructus Aurantii sciss.	„	6	—	—

*) Porównaj rozp. Minist. 1. Sierpnia 1884 (Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.)

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Cortex Fructus Citri sciss.	10	5	—	—
„ Granati rudit tus.	„	4	100	30
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Quebracho rudit. tus.	„	4	—	—
„ Quercus sciss.	100	10	—	—
„ „ pulv.	10	4	—	—
„ Rhamni Purshiani rud. tus. . . .	„	3	—	—
„ Salicis sciss.	100	11	—	—
Crocus	1	11	—	—
„ pulv.	„	13	—	—
Cuprum sulfuricum *)	10	3	—	—
Decoct. Sarsaparillae compos. fortius . .	100	48	1000	109
„ „ „ mitius . .	„	30	„	84
Elaeosacchara	Cennik robót aptek. (Nr. 2 i 34.)			
Electuarium aromaticum	10	5	—	—
„ lenitivum	„	6	100	52
Elemi	„	3	—	—
Emplastrum adhaesivum	100 □ Cm	6	1000 □ Cm	50
			1 M. = 3500 □ Cm.	140
„ Anglicanum	„	25	—	—
„ Cantharidum	10	11	100	95
„ „ perpetuum	„	16	—	—
„ Cerussae	„	5	100	45
„ Conii	„	5	„	44
„ Diachylon compositum	„	5	„	40
„ „ simplex	„	3	„	26
„ Hydrargyri	„	8	„	60
„ „ extensum	100 □ Cm.	11	1000 □ Cm	85
„ Meliloti	10	4	100	31
„ Minii	„	5	„	40
„ oxycroceum	„	14	„	114
„ saponatum	„	5	„	41
„ „ extensum	100 □ Cm.	8	1000 □ Cm.	70
Emulsiones	Cennik robót aptek. (Nr. 13.)			
Euphorbium pulv.	10	6	—	—
Extractum Aconiti radicis	1	6	—	—
„ **Aloës**	10	11	—	—
„ **Belladonn. fol.**	1	6	—	—
Extractum Calami aromatici	10	56	—	—
„ Calumbae	1	12	—	—
Extractum Cannabis Indic.	„	8	—	—
Extractum Centaurii minoris	10	33	—	—
„ Chinae	1	10	—	—
Extractum Colocynthidis	„	14	—	—

*) Porównaj rozp. Minist. 1. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131 ust. 2).

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Extractum Conii herbae	1	6	—	—
Extractum Cubebae	„	12	—	—
Extractum Filicis maris	„	15	10	123
Extractum Gentianae	10	18	—	—
„ Graminis	„	15	—	—
Extractum Granati	„	50	—	—
„ **Hydrastidis fluidum**	„	12	—	—
„ **Hyoscyami foliorum**	1	6	—	—
Extractum Liquiritiae	10	20	—	—
„ Malatis Ferri	„	10	—	—
Extractum Opii	1	15	—	—
Extractum Quassiae	„	13	—	—
„ Quebracho fluidum	10	11	—	—
„ Ratanhiae	1	7	—	—
„ Rhamni Purshiani fluid.	10	10	100	85
„ Rhei	1	7	—	—
Extractum Scillae	„	5	—	—
„ **Secalis cornuti**	„	6	—	—
„ **Strychni**	„	12	—	—
Extractum Taraxaci	10	16	—	—
„ Trifolii fibrini	„	18	—	—
Ferrum carbonic. saccharat.	„	12	—	—
„ citricum ammoniat.	1	4	—	—
„ hydrooxydatum dialysat liquid.	10	4	100	35
„ lacticum	1	2	10	16
„ et Natrium pyrophosphoric.	„	2	„	16
„ pulveratum	10	4	—	—
„ reductum	1	3	—	—
„ sesquichlorat. crystall.	10	5	—	—
„ „ solutum	„	4	100	30
„ sulfuricum	„	2	„	17
„ „ siccum pulv.	„	4	—	—
Flores Arnicae sciss.	„	2	—	—
„ Chamomillae Romanae	„	3	100	21
„ „ vulgaris	„	4	„	25
„ „ „ rudit. tus	„	5	„	35
„ „ „ pulv.	„	6	—	—
„ Cinae	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Koso sciss.	„	8	—	—
„ „ pulv.	„	12	—	—
„ Lavandulae	„	6	—	—
„ Malvae	„	3	100	24
„ Rhoeados sciss.	„	7	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Flores Rosae sciss.	10	5	—	—
„ Sambuci	„	3	100	22
„ Tiliae sciss.	„	3	„	17
„ Verbasci	„	7	„	50
Folia Althaeae sciss.	100	10	—	—
„ Auranthii „	10	2	—	—
Folia Belladonnae sciss.	„	3	—	—
„ „ **pulv.** . . .	1	1	—	—
Folia Coca sciss.	10	8	—	—
„ „ pulv.	„	14	—	—
Folia Digitalis sciss.	„	2	—	—
„ „ **pulv.**	1	1	—	—
„ **Hyoscyami sciss.** . . .	10	3	100	17
„ „ **rudit tus.** . . .	„	3	„	24
Folia Malvae sciss.	100	14	—	—
„ Melissae „	10	4	100	23
„ Menthae-crispae sciss.	„	4	—	—
„ „ piperitae sciss.	„	7	100	49
„ „ „ pulv.	„	9	—	—
„ Rosmarini sciss.	„	1	—	—
„ Salviae „	„	3	100	20
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Sennae Alexandr. sciss. . . .	„	6	100	42
„ „ „ pulv.	„	9	—	—
„ Sennae de Tinnevelly sciss.	„	3	100	18
„ „ „ pulv. . . .	„	5	—	—
„ „ „ sine resina. . .	„	8	—	—
Folia Stramonii sciss.	10	2	—	—
Folia Taraxaci sciss.	100	10	—	—
„ Theae	10	16	—	—
„ Trifolii fibrini sciss.	100	14	—	—
„ „ „ pulv.	10	4	—	—
„ Uvae ursi	100	13	—	—
Fructus Anisi stellati rudit. tus. . . .	10	6	—	—
„ „ „ pulv.	„	9	—	—
„ Anisi vulgaris	100	16	—	—
„ „ „ pulv.	10	5	—	—
„ Cardamomi rudit. tus. . . .	1	4	—	—
„ Carvi	100	15	—	—
„ „ pulv.	10	5	—	—
„ Cassiae Fistulae sciss. . . .	100	11	—	—
Fructus Colocynthid. pulv. . . .	1	3	—	—
Fructus Coriandri	100	7	—	—
„ Cubebae pulv.	10	9	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Fructus Foeniculi	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	4	—	—
„ Juniperi rudit. tus.	100	10	—	—
„ Lauri „ „	„	15	—	—
Fructus Papaver. rud. tus.	10	3	—	—
Fructus Tamarindi	„	2	100	12
„ Vanillae	1	10	—	—
Fungus igniarius	10	4	—	—
Galbanum pulv.	„	10	—	—
Gallae rud. tus.	„	4	—	—
Gelatina animalis	„	7	—	—
„ Liquiritiae pellucida	„	8	—	—
Glandulae Lupuli	1	3	—	—
Globuli martiales	1 sztuka	20	—	—
Glycerinum	10	3	100	20
Guarana pulv.	1	3	—	—
Gummi Acaciae	10	8	—	—
„ „ pulv.	„	10	—	—
Herba Absinthii sciss.	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	5	—	—
Herba Cannab. Ind. sciss.	„	3	—	—
Herba Capilli Veneris sciss.	„	2	—	—
„ Centaurii minoris sciss.	100	40	—	—
„ Chenopodii sciss.	10	3	—	—
Herba Conii sciss.	„	2	—	—
„ „ **rudit. tus.**	„	3	100	21
„ „ **pulv.**	„	4	—	—
Herba Galeopsidis sciss.	„	2	—	—
„ Herniariae „	„	2	—	—
Herba Lobeliae sciss.	„	4	—	—
Herba Meliloti sciss.	100	12	—	—
„ „ pulv.	10	3	—	—
„ Millefolii sciss.	100	12	—	—
„ Origani „	„	13	—	—
Herba Sabinae sciss.	10	3	—	—
„ „ **pulv.**	„	6	—	—
Herba Serpylli sciss.	„	1	—	—
„ Spilanthis „	„	5	—	—
„ Violae tricoloris sciss.	100	14	—	—
Hirudo	1 sztuka 10 ct.			
Hydrargyrum	10	6	—	—
Hydrargyrum bichloratum ammoniat.	1	3	—	—
„ **bichlor. corros. pulv.**	„	2	10	15

	Waga	ct.	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Hydrargyrum bijodatum rubrum	1	4	—	—
„ **chlorat. mite praecip. parat.**	1	4	—	—
„ **chlorat. mite sublim. parat.**	„	2	—	—
„ **jodatum flavum**	„	5	—	—
„ **oxydatum flavum**	„	4	—	—
„ **tannicum oxydulat.**	„	8	—	—
Hydromel Infantum	10	5	100	30
Ichthyocolla	„	33	—	—
Infusum Sennae cum Manna	„	4	100	25
Jodoformium cryst. et pulv.	1	6	10	47
Jodum	„	6	—	—
Kalium acetic. solutum	10	6	—	—
„ bromatum	„	7	100	56
„ „ pulv.	„	10	„	74
„ carbonicum crudum	100	11	—	—
„ „ purum	10	4	—	—
„ „ solut.	„	2	—	—
„ chloricum	„	4	100	26
„ „ pulv.	„	5	„	34
„ hydrooxydatum	„	10	—	—
„ hydrotartaricum pulv.	„	6	100	47
„ hypermanganicum	1	1	—	—
„ jodatum	10	33	100	245
„ „ pulv.	„	40	—	—
„ Natrio-tartaricum	„	4	100	30
„ „ „ pulv.	„	5	„	41
„ nitricum	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	3	—	—
„ sulfuratum	„	10	—	—
„ „ pro balneo	100	16	1000	132
Kamala	1	3	—	—
Kreosotum	„	2	—	—
Lactucarium	„	8	—	—
Lanolinum	10	8	100	62
Lichen Islandicus sciss.	100	10	—	—
Lignum Guajaci „	10	1	—	—
„ Haematoxyli sciss.	„	1	—	—
„ Juniperi „	„	1	—	—
„ Quassiae „	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
„ Santali rubrum sciss.	„	1	—	—
Linimentum ammoniatum	„	3	100	21
„ saponato-camphoratum	„	3	„	24
Liquor acidus Halleri	„	4	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Liquor Ammoniae anisat.	10	4	—	—
Lithium carbonicum	1	6	—	—
Lycopodium	10	8	100	60
Macis	„	11	—	—
Magnesium carbonicum pulv. . . .	„	5	100	36
„ citricum	„	20	—	—
„ „ effervescens . . .	„	10	—	—
„ oxydatum	„	15	—	—
„ sulfuricum	100	10	—	—
„ „ siccum pulv.. . .	10	3	—	—
Maltum	100	12	—	—
Manna cannulata	10	12	—	—
„ communis electa	„	3	100	24
Massa Pilularum Ruffi	„	21	—	—
Mastiche pulv.	„	13	—	—
Mel depuratum	100	24	—	—
„ rosatum	10	4	—	—
Mentholum	1	6	10	40
Mixtura gummosa	Cennik robót aptek. (Nr. 2).			
„ oleoso-balsamica	10	8	100	55
Morphinum hydrochloric. . . .	0·1	4	1	26
Mucilago Cydoniae	10	3	—	—
„ Gummi Acaciae	„	6	100	38
Myrrha pulv.	„	8	—	—
Naphtalinum	„	6	—	—
β-Naphtolum	„	12	—	—
Natrium boracicum pulv.	„	3	100	26
„ bromatum	„	8	„	60
„ carbonicum	100	12	—	—
„ „ siccum pulv.	10	4	—	—
„ hydrocarbonic. pulv.	„	2	100	14
„ jodatum	„	43	—	—
„ phosphoricum	„	4	—	—
„ „ siccum pulv. . .	„	7	—	—
„ salicylicum	1	3	10	22
„ silicicum	100	16	—	—
„ sulfuricum cryst.	„	11	—	—
„ „ siccum pulv.	10	4	—	—
Oleum Amygdalarum	„	6	100	47
„ Anisi	1	5	—	—
„ Aurantii corticis	„	5	—	—
„ „ florum	0·1	6	—	—
„ Bergamottae	1	4	—	—
„ Cacao	10	6	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Oleum cadinum	10	2	100	13
„ camphoratum	„	7	„	50
„ Carvi	1	4	—	—
„ Caryophyllorum	„	2	10	12
„ Cinnamomi	„	4	—	—
„ Citri	„	4	—	—
Oleum Crotonis	„	3	—	—
Oleum Foeniculi	„	4	—	—
„ Hyoscyami folior. coctum . . .	10	4	100	26
„ Jecoris Aselli . . . . . ,	100	11	—	—
„ Juniperi	1	2	10	10
„ Lauri	10	4	100	25
„ Lavandulae	1	3	—	—
„ Lini	100	12	—	—
„ Macidis	1	5	—	—
„ Menthae piperitae	„	16	—	—
„ Myristicae expressum	„	2	—	—
„ Olivae	10	3	100	26
„ Pini Pumilionis	1	3	10	25
„ Ricini	100	20	—	—
„ Rosae	0·1	17	—	—
„ Rosmarini	1	1	—	—
„ Santali	„	6	10	40
Oleum Sinapis aethereum	„	12	—	—
Oleum Terebinthinae	100	13	—	—
„ „ rectificatum . . .	10	2	100	14
„ Valerianae	1	10	—	—
Olibanum pulv.	10	5	—	—
Opium pulv.	1	6	—	—
Oxymel Scillae	10	5	—	—
„ simplex	„	4	—	—
Paleae haemostaticae	1	2	—	—
Pasta gummosa	10	10	—	—
„ Liquiritiae flava	„	7	—	—
Pastilli e Natrio hydrocarbonico . . .	10sztuk	14	—	—
Pepsinum	1	4	—	—
Physostigminum salicylic. . . .	0·01	4	—	—
Pilocarpinum hydrochlor.	„	5	—	—
Pilulae laxantes	10	22	—	—
Pix liquida	100	10	—	—
Placenta seminum Lini pulverat. . . .	„	6	1000	52
Plumbum aceticum	10	3	—	—
„ „ **sicc. pulv.**	„	5	—	—
Plumbum aceticum basic. solut. . . .	„	2	100	15
„ carbonicum pulv.	„	4	—	—

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Plumbum hyperoxydat. rubr. pulv.	10	3	—	—
„ oxydatum pulv.	„	3	100	25
Potio Magnesii citrici effervesc.	1 dawka	56	—	—
Pulpa Cassiae Fistulae	10	10	—	—
„ Prunorum	„	4	—	—
„ Tamarind. depurata	„	6	—	—
Pulvis aërophorus	10 daw.	30	—	—
„ „ Seidlitzensis	„	85	—	—
„ dentifricius albus	10	6	—	—
„ „ niger	„	9	—	—
„ gummosus	„	6	—	—
„ Ipecacuanhae opiatus	1	2	—	—
„ Liquiritiae compositus	10	8	—	—
Radix Althaeae sciss.	100	18	—	—
„ „ pulv.	10	5	—	—
„ Angelicae sciss.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Arnicae sciss.	„	3	—	—
„ Bardanae sciss.	„	2	100	13
Radix Belladonnae pulv.	1	1	—	—
Radix Calami aromatici sciss.	10	2	100	12
„ „ „ pulv.	„	5	—	—
„ Calumbae sciss.	„	3	—	—
„ „ pulv.	„	6	—	—
„ Filicis maris pulv.	„	6	—	—
„ Gentianae sciss.	„	2	100	11
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Graminis sciss.	100	8	—	—
Radix Hydrastidis rud. tus.	10	8	—	—
„ Ipecacuanh. rud. tus.	1	4	—	—
„ „ pulv.	„	5	—	—
Radix Iridis pulv.	10	7	—	—
Radix Jalapae pulv.	„	11	—	—
Radix Liquiritiae sciss.	100	13	—	—
„ „ mundata pulv.	10	5	—	—
„ Ononidis sciss.	100	11	—	—
„ Pyrethri „	10	3	—	—
„ Ratanhiae „	„	4	—	—
„ „ pulv.	„	9	—	—
„ Rhei	„	15	—	—
„ „ rudit. tus.	„	16	—	—
„ „ pulv.	1	3	10	18
„ Salep rudit. tus.	10	9	—	—
„ „ pulv.	„	12	—	—
„ Sarsaparillae sciss.	„	6	100	50

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Radix Sassafras sciss.	10	2	—	—
„ Senegae „	„	8	—	—
„ Taraxaci „	„	1	—	—
„ Valerianae „	„	2	—	—
„ „ pulv.	„	4	—	—
„ Zedoariae „	„	4	—	—
„ Zingiberis „	„	5	—	—
Resina Guajaci	„	10	—	—
Resina Jalapae	1	13	—	—
Roob Juniperi	10	8	—	—
„ Sambuci	„	4	—	—
Rotulae Menthae piperitae	„	5	—	—
Saccharum pulv.	„	2	—	—
„ Lactis pulv	„	5	—	—
Santoninum	0·1	1	1	6
Sapo kalinus	100	10	—	—
„ medicinalis pulv.	10	7	—	—
„ Venetus pulv.	„	4	—	—
Secale cornutum rudit. tus. . . .	„	5	—	—
„ „ pulv. . . .	1	1	—	—
Semen Cydoniae	10	7	—	—
„ Lini	100	7	—	—
„ „ pulv.	„	18	—	—
„ Myristicae pulv.	10	14	—	—
„ Quercus tostum pulverat. . . .	100	16	—	—
Semen Sabadillae pulv. . . .	10	14	—	—
Semen Sinapis pulverat.	100	18	—	—
Semen Strychni pulv.	1	1	—	—
Serum Lactis	Cennik robót aptek. (Nr. 18.)			
Solutio arsenicalis Fowleri . . ,	1	2	10	10
Species Althaeae	100	15	—	—
„ amaricantes	„	26	—	—
„ aromaticae	„	36	—	—
„ „ pro cataplas. . . .	„	47	—	—
„ emollientes	„	18	—	—
„ „ pro cataplas. . . .	„	25	—	—
„ laxantes St. Germain . . .	10	8	100	57
„ Lignorum	100	20	—	—
„ pectorales	„	17	—	—
Spiritus Aetheris	10	3	100	24
„ Anisi*)	„	3	„	19
„ aromaticus	„	4	„	30
„ camphoratus	„	2	„	13
„ Carvi*)	„	3	„	19

*) Porachowano spiritusem opodatkowanym.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Spiritus Ferri sesquichlor. aether.	10	6	—	—
„ Juniperi*)	„	3	100	23
„ Lavandulae	„	4	„	26
„ Menthae piper.*)	„	5	„	34
„ Rosmarini	„	3	„	18
„ saponatus	„	2	„	15
„ Saponis kalini	„	4	„	28
„ Sinapis	„	4	„	34
„ Vini concentratus	100	10	—	—
„ „ dilutus	„	8	—	—
„ „ Cognac	10	9	100	65
Stibium Kalio-tartar. pulv.	1	2	—	—
„ sulfuratum aurant.	„	5	—	—
Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	3	—	—
Strychninum nitricum	0·01	1	—	—
Styrax liquidus	10	7	100	50
Succus Liquirit. depur. pulv.	„	8	—	—
Sulfur depuratum	„	3	—	—
„ praecipitatum	„	8	—	—
Syrupus Althaeae	„	3	100	18
„ amygdalinus	„	4	„	30
„ Aurantii corticis	„	3	—	—
„ Capilli Veneris	„	4	—	—
„ Cinnamomi	„	6	—	—
„ Citri	„	6	—	—
„ Ferri jodati	„	8	—	—
Syrupus Ipecacuanhae	„	5	—	—
Syrupus Menthae	„	5	—	—
„ Mororum	„	3	—	—
Syrupus Papaveris	„	3	—	—
Syrupus Rhei	„	3	—	—
„ Ribium	„	3	—	—
„ Rubi Idaei	„	3	100	22
„ Senegae	„	5	—	—
„ Sennae cum Manna	„	3	—	—
„ simplex	„	2	100	16
Talcum pulv.	100	10	—	—
Terebinthina	„	8	—	—
„ Veneta	10	3	—	—
Thymolum	1	8	—	—
Tinctura Absinthii compos.*)	10	4	100	24
Tinctura Aconiti radicis	„	6	—	—
Tinctura amara	„	5	100	35
„ Arnicae	„	3	„	18

*) Porachowano spiritusem opodatkowanym.

	Waga gramy	Cena ct.	Waga gramy	Cena ct.
Tinctura Aurantii corticis*)	10	4	100	30
Tinctura Belladonnae fol. . . .	„	5	—	—
Tinctura Benzoës	„	4	100	30
„ Calami aromatici*)	„	3	„	22
Tinctura Cantharidum	„	6	—	—
Tinctura Cascarillae	„	5	—	—
„ Castorei	1	13	10	90
„ Catechu	10	4	—	—
„ Chamomillae	„	3	100	23
„ Chinae composita*)	„	4	„	31
„ Cinnamomi*)	„	4	„	27
Tinctura Colchici seminis . . .	„	5	—	—
„ **Digitalis**	„	5	—	—
Tinctura Gallarum	„	4	100	30
„ Guajaci	„	4	—	—
Tinctura Ipecacuanhae	„	8	—	—
„ **Jodi**	„	10	100	73
„ **Lobeliae**	„	5	—	—
Tinctura Malatis Ferri	„	8	100	66
„ Myrrhae	„	4	„	30
Tinctura Opii crocata	1	2	10	14
„ „ **simplex** . . .	„	1	„	7
Tinctura Ratanhiae	10	4	—	—
„ Rhei aquosa	„	4	100	30
„ „ vinosa Darelli	„	11	„	90
„ Spilanthis composita	„	6	—	—
Tinctura Strophanthi	1	2	10	10
„ **Strychni**	10	5	—	—
Tinctura Valerianae	„	3	—	—
„ Vanillae*)	1	3	—	—
Trochisci Ipecacuanhae	10sztuk	6	—	—
„ Santonini	„	8	—	—
Unguentum aromaticum	10	5	100	38
„ Cerussae	„	5	„	38
„ Diachylon	„	7	„	60
„ emolliens	„	10	„	76
„ Glycerini	„	6	„	50
„ Hydrargyri	„	10	„	77
„ Juniperi	„	6	„	50
„ Plumbi acetici	„	5	„	40
„ rosatum	„	7	„	58
„ Sabadillae	„	8	„	65
„ simplex	„	4	„	32
„ sulfuratum	„	5	„	40

*) Porachowano spirytusem opodatkowanym.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Unguentum Zinci oxydati	10	12	100	100
Vaselinum	„	4	„	26
Veratrinum	0·1	4	—	—
Vinum Chinae	10	7	100	60
Vinum Colchici seminis	„	10	—	—
Vinum Malagense	„	4	100	25
Vinum Stibii Kalio-tartar.	„	10	—	—
Zincum chloratum	„	10	100	70
Zincum oxydatum	„	20	—	—
Zincum sulfuricum *)	„	2	100	16
„ „ **pulv.** *) . . .	„	3	„	24

*) Porównaj rozp. Minist. z 1. Sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.)

Cennik robót receptowych.

		ct.
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	10
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
2	Za rozpuszczenie stałych leków, powidełek, ciągłych i suchych wyciągów, dalej olejo-cukrów włącznie z sporządzeniem tychże, w cieczy o zwykłej lub podwyższonej ciepłocie, wliczając w miarę potrzeby cedzenie i przesączanie, dalej za roztarcie likwarzy, powideł i miękkich mydeł celem sporządzenia płynnych leków, następnie za rozcieranie przetworów rozmaitej zbitości z cieczami, w których przetwory te wcale nie lub tylko częścią są rozpuszczalnymi	7
	Uwagi: *a)* Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2. są zestawione, wolno ustanowioną cenę 7 ct. tylko raz policzyć. *b)* W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej. *c)* Za rozpuszczenie lub zarobienie artykułów wymienionych w pozycyi 2. w celu sporządzenia elektwarzy, plastry i wozkomazi, pigułek, kęski i pastylki, maści i mazidła, czopki, gałki i pręcików nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze.	
3	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	15
	Bacilli vide Nr. 47 i 49.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 20.	
	Komprymowanie.	
4	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	5
	Odwary i napary.	
5	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie	18
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	2

		ct.
6	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy zato wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	25
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	2
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować. Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
7	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie	15
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	2
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
8	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za odwary i napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
9	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	2
	Wydanie leków niepłynnych.	
10	Za wydanie leku niepłynnego, jak np ziółka (species), pojedyńczego proszku i t. d., jeżeli się nie używa przy tem naczynia, policzyć wolno za papier i sygnaturę do 200 gramów włącznie	3
	ponad 200 aż do 500 gramów włącznie . . .	5
	za większe ilości w ogóle	7
11	Za wydanie plastru nie rozsmarowanego albo woskomazi (ceratum) wraz z papierem woskowym, tudzież za opakowanie i sygnaturę policzyć wolno aż do 200 gram. włącznie	5
	ponad 200 gr. aż do 500 gramów włącznie . .	7
	za większe ilości w ogóle	10
12	Za wydanie rozsmarowanego plastru aż do 500 □ cm. wraz z papierem woskowym, opakowaniem i sygnaturą	5
	za większe ilości w ogóle	8
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 34.	
	Mleczanki (emulsio).	
13	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	12

		ct.
	Przesączenie (filtratio).	
14	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie:	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	3
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	5
	„ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gramów	2
	Galarety (gelatina).	
15	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	25
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	10
	Gałki (globuli) vide Nr. 47 i 48.	
	Napary vide Nr. 7.	
	Elektwarzy (electuaria).	
16	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	15
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	5
	Mazidła (linimentum) vide 42, 43 i 44.	
	Maceracye vide Nr. 9.	
	Serwatki.	
17	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	20
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr. .	10
18	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie . . . . , . .	30
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	15
	Pastylki vide Nr. 23 i 31.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
19	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	10
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	3

		ct.
20	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domięszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	5
21	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm. włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	15
	za każde następne 100 □ cm.	5
22	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm. . .	3
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100□ cm.	10
	Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).	
23	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	10
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	5
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 16.	
24	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	5
25	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	10
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	
	b) Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	
26	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem wraz z tymże	15
27	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	20
28	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	30
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 20 ct. i t. d.	

		ct.
29	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	1
30	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	4
31	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	2
	ponad 10 sztuk za każdą następną . . .	1
	Proszki i ziółka (species).	
32	Za rozcieranie ciał krystalicznych które są zapisane same dla siebie, i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku należy porachować aż do 10 gramów włącznie	5
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	1
	Uwaga. Za rozcieranie krystalicznych proszków nie wolno nic porachować.	
33	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	10
	powyżej 100 gramów	15
34	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
35	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włącznie należytości za ważenie, gdy ono jest potrzebnem, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po	2
	wyżej 10 dawek za każdą następną	1
36	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każde 2 sztuki policzyć więcej o . , . .	1
37	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć	
	aż do 10 dawek włącznie, za każdą dawkę po . .	3
	wyżej 10 dawek za każdą następną po . . .	2

		ct.
38	Za wydanie proszków lub innych odpowiednich leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, za każdą dawkę po . . .	3
39	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każde 2 proszki . . .	1
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv." w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
40	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	5
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	3
41	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z potrzebnem ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą aż do 100 gr. . .	2
	przy większych ilościach	3
	Uwaga. Za samo zmięszanie ziółek nic się nie należy.	
	Maści i mazidła (linimenta).	
42	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr włącznie	10
	za większe ilości	15
	Uwagi: *a)* Za zmięszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 13.	
	b) Za sporządzenie mięszaniny z Linimentum saponato-camphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 5 centów za stopienie. Za mięszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 44.	
43	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	15
	za większe ilości	20
44	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	20
	za większe ilości	25

		ct.
45	Za podzielenie maści albo kilkakrotne wydanie maści w większej ilości dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, owijką i sygnaturą, należy porachować za każdą dawkę aż do 10 włącznie	3
	wyżej 10 dawek za każdą następną	2
	Saturacya.	
46	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego roczczynami za każdą ilość	15
	Ziółka (species) vide Nr. 10 i 41.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli)	
47	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	10
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr. po . .	5
48	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po .	5
49	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tyhże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	10
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	6
	Pieczętowanie.	
50	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	3
	Ważenie lub liczenie kropel.	
51	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te przypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, jakoteż za odliczenie jakiejkolwiek ilości pigułek, kołaczyków (trochisci) zawartych w cenniku lekarstw, wolno policzyć	1
	Uwaga. Jeżeli lekarz na recepcie oznaczeniem „detur bis, ter i t. d.“ poleca równoczesne kilkakrotne wydanie mieszaniny leków, należy takową tak zarachować, jak gdyby równocześnie sporządzona ogólna ilość w pojedyncze dawki dzieloną być miała. Aptekarz jest przeto tylko upoważnionym oprócz kwoty przypadającej za sporządzenie leku na receptę wydanego zarachować sobie za każdą dawkę za pracę przy rozważeniu przypadającą należytość za ważenie, następnie przy proszkach dzielonych w papierze (ad chartam) wydać się mających, jeżeli takowych nie wydaje w jednym zwoju, za każdy więcej wydany zwój wraz sygnaturą kwotę 3 ct.	
52	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	ct.
Zwykłe zielone i półbiałe flaszki z wązkiemi lub szerokiemi szyjkami wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gr. włącznie	7
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	8
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	10
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	12
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	5
Grube białe, żółte, niebieskie lub czarne flaszki z wąską lub szeroką szyjką wraz z korkiem, zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gr. włącznie	10
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	12
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	15
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	18
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklanną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	18
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	25
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	30
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	35
Za kropleńce patentowane wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 15 gramów włącznie	25
„ „ „ nad 15 „ do 50 gramów włącznie .	30
Zwykłe słoiki na lekarstwa wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	6
„ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	8
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	11
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	18
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej . . .	8

	ct.
Słoje porcelanowe wraz z zawiązaniem i sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie	8
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	16
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	25
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 gramów więcej	8
Jeżeli do słoju porcelanowego dodana zostanie nakrywka, to za taką nakrywkę z drzewa lub kruszcu wraz z sygnaturą należy się przy słojach porcelanowych pojemności do 20 gramów, za sztukę	4
nad 20 gramów do 50 gramów włącznie za sztukę . .	6
„ 50 „ „ 200 „ „ „ . . .	8
„ 200 „ i wyżej	12
Pudełka tekturowe bez falcu wraz z sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	5
„ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	6
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	8
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 gramów więcej . . .	1
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem wraz z sygnaturą:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie	5
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	7
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	8
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	12
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 gramów więcej	2
Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym	
mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.	
Pudełka zasuwane do proszków wraz z sygnaturą:	
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za sztukę	6
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	2

	ct.
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	8
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	3
Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.	
Przy pudełkach zasuwanych z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.	
Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena. Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody. Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny. Przy powtórzeniu lekarstwa lub w ogóle przy wydaniu lekarstwa w takich przypadkach, w których nie wolno zaliczyć flaszek i słojów, wolno za obwiązanie, t. j. za korek, szpagat i sygnaturę policzyć kwotę.	3

Cennik środków opatrunkowych.

	ct.
Katgut karbolizowany jeden flakon z dwoma kłębkami . .	80
Opaski kalikotowe nieblichowane po 10 metrów długie	
przy szerokości 6 ctm. sztuka	30
„ „ 8 „ „	35
„ „ 10 „ „	45
Opaski organtynowe nieklejone, miękkie:	
6 metrów długie 8 ctm. szerokie, sztuka	12
6 „ „ 10 „ „ „	15
10 „ „ 8 „ „ „	20
10 „ „ 10 „ „ „	25
Jedwab karbolizowany 1 wałek w kartonie	50
Gaza karbolowa 10%: 1 pakiet o 1 metrze	30
1 „ 5 metrach	110
Gaza jodoformowa:	
10% 1 pakiet 1 metr długa i 75 ctm. szeroka . . .	45
30% 1 „ 1 „ „ „ „ „ . . .	70
50% 1 „ 1 „ „ „ „ „ . . .	90
Gaza biała (hydrophiles) 1 meter	20
Wata Brunsa krajowa: 1 pakiet zawierający 10 gramów . .	8
1 „ „ 25 „ . .	12
1 „ „ 50 „ . .	18
1 „ „ 100 „ . .	32
1 „ „ 250 „ . .	68
Wata Brunsa zagraniczna:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	10
1 „ „ 25 „	15
1 „ „ 50 „	20
1 „ „ 125 „	45
1 „ „ 250 „	80
10% Brunsa wata karbolowa krajowa:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 „ „ 25 „	17
1 „ „ 50 „	28
1 „ „ 100 „	45
1 „ „ 250 „	105
10% Brunsa wata karbolowa zagraniczna:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	15
1 „ „ 25 „	20
1 „ „ 50 „	35
1 „ „ 100 „	60
1 „ „ 250 „	135
Płótno gutaperchowe 1 meter długie a 90 ctm. szerokie . .	100
W mniejszych ilościach za każde 100 □ ctm.	2
Jeżeli płótno gutap. wydaje się według wagi rachuje się za 1 gram	2
Bilrotha batyst 1 metr długi, 85 ctm. szeroki	120
Sączki karbolizowane 1 flakon z 4 numerami (1—4) po 1/4 metra)	100

Cennik środków leczniczych dla zwierząt.

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Acetum	1000	20	—	—
„ pyrolignos. crudum	„	31	—	—
Acidum aceticum concentr.	100	24	—	—
Acidum arsenicosum pulv. . . .	10	6	—	—
Acidum boricum	„	2	100	16
„ carbolicum crud. 100% . . .	100	9	1000	75
Acidum carbolic. liquefact. . . .	„	20	„	167
Acidum hydrochloricum concentr. crud. . .	„	5	—	—
„ nitrico-nitrosum	10	2	—	—
„ nitricum concentr. crud. . . .	100	6	—	—
„ salicylicum	10	17	—	—
„ sulfuricum Anglic.	100	4	—	—
„ tannicum	10	7	—	—
Aether	100	14	—	—
Aloë	„	10	—	—
„ **gross. pulv.**	„	14	—	—
Alumen	„	5	—	—
„ pulv.	„	10	—	—
„ ustum pulv.	„	18	—	—
Ammonia	„	8	—	—
Ammoniacum	„	23	—	—
Ammonium carbonicum	„	11	—	—
„ chloratum sublim.	„	10	—	—
Amylum pulv.	„	9	—	—
Aqua Calcis	1000	20	—	—
„ carbolisata 3%	„	25	—	—
„ Chlori	100	18	—	—
„ destillata	1000	12	—	—
„ Goulardi	* Cennik robót aptek. (Nr. 51.)			
Aqua Laurocerasi	10	3	100	25
Argentum nitric. fus. venale . . .	1	9	—	—
Asa foetida	100	35	—	—
„ „ pulv.	„	49	—	—
Atropinum sulfuric.	0·1	12	—	—
Axungia Porci	100	15	—	—
Bolus alba pulv.	„	8	—	—
Bulbus Scillae	„	4	—	—
„ „ pulv.	10	6	—	—
Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	7	—	—
„ hypochlorosum	„	5	1000	40
„ oxydatum pulv.	„	6	—	—
„ sulfuricum ustum	1000	15	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Camphora	100	42	—	—
Cantharides pulv.	10	10	—	—
Carbo Ligni depurat	100	10	—	—
Cera flava	„	26	—	—
Chininum sulfuricum	10	44	—	—
Chloralum hydratum	„	9	—	—
Chloroformium	100	40	—	—
Cocainum hydrochloricum . . .	1	77	—	—
Collodium	10	3	—	—
Cortex Chinae gross pulv.	100	45	—	—
„ Cinnamomi gross. pulv.	„	24	—	—
„ Frangulae sciss	„	13	—	—
„ Granati gross. pulv.	„	27	—	—
„ Quercus „ „	„	8	—	—
„ Salicis „ „	„	9	—	—
Cuprum sulfuricum	„	20	—	—
Emplastrum Cantharidum	„	82	—	—
„ Diachylon compositum . . .	„	34	—	—
„ Hydrargyri	„	57	—	—
Euphorbium pulv.	10	4	—	—
Extractum Belladonnae fol.	1	5	—	—
„ **Filicis maris aeth.** . . .	10	120	—	—
„ **Granati**	„	45	—	—
„ **Hyoscyami folior.** . . .	1	5	—	—
„ **Secalis cornuti** . . .	„	5	—	—
Ferrum sesquichloratum solutum . . .	10	3	100	26
„ sulfuricum venale	100	2	1000	16
Flores Arnicae sciss.	„	8	—	—
„ Chamomillae vulgaris (II[da]) . . .	„	20	—	—
„ „ „ gross. pulv. . .	„	24	1000	200
„ Cinae pulv.	„	23	—	—
„ Sambuci	„	22	—	—
Folia Althaeae sciss.	„	8	—	—
Folia Belladonnae scis.	10	2	—	—
„ **Digitalis** „	„	1	—	—
„ **Hyoscyami** „	„	2	100	12
Folia Malvae sciss.	100	10	—	—
„ „ Menthae piperit. sciss. . . .	„	40	—	—
„ „ Salviae sciss.	„	20	—	—
„ „ Sennae de Tinnevelly . . .	„	17	—	—
Fructus Anisi vulgaris	„	12	—	—
„ „ „ pulv.	„	25	1000	210
„ Carvi	„	11	—	—
„ „ pulv.	„	24	1000	200

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Fructus Colocynthidis pulv.	10	24	—	—
Fructus Foeniculi	100	12	—	—
„ „ pulv.	„	20	1000	165
„ Juniperi gross. pulv.	„	7	„	58
„ Lauri „ „	„	10	—	—
Gallae gross pulv.	„	26	—	—
Glycerinum	„	18	—	—
Gummi Acaciae elect. (II[da])	„	46	—	—
Herba Absinthii sciss	„	8	—	—
Herba Conii sciss.	10	1	—	—
Herba Meliloti sciss.	100	10	—	—
Hydrargyrum bichlor. corros. pulv.	10	10	—	—
„ **chlorat. mite subl. par.**	„	14	—	—
„ **oxydatum flavum**	„	26	—	—
Jodoformium cryst. et pulv.	„	43	—	—
Jodum	„	40	—	—
Kalium carbonic. crudum	100	9	—	—
„ chloricum	„	24	—	—
„ hydrooxydatum	10	8	—	—
„ hydrotartaricum pulv.	100	40	—	—
„ hypermanganic.	10	6	—	—
„ jodatum	„	24	100	220
„ nitricum pulv.	100	15	—	—
„ sulfuratum pro balneo	„	14	1000	130
„ sulfuricum pulv.	„	14	—	—
Kamala	10	23	—	—
Kreosotum	„	15	—	—
Lanolinum	100	55	—	—
Lycopodium	„	55	—	—
Magnesium carbonic. pulv.	„	33	—	—
„ sulfuricum	„	5	1000	44
Mel depuratum	„	20	—	—
Morphinum hydrochloric.	1	24	—	—
Myrrha pulv.	100	62	—	—
Natrium boracic. pulv.	„	19	—	—
„ carbonic. cryst. venale	„	3	1000	25
„ salicylicum	10	20	—	—
„ sulfuric. cryst. venale	100	3	1000	24
Oleum Amygdalar. dulc.	„	45	—	—
„ cadinum	„	11	—	—
Oleum Crotonis	1	2	—	—
Oleum Hyoscyami folior. coct.	100	24	—	—
„ Jecoris Aselli	„	9	—	—
„ Juniperi	10	8	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Oleum Lauri	100	20	—	—
„ Lini	„	8	—	—
„ Olivae IIda	„	15	—	—
Oleum Sinapis aether.	1	10	—	—
Oleum Terebinthinae	100	9	1000	76
Opium pulv.	1	5	—	—
Physostigminum salicylic. . . .	0·01	4	—	—
Pix liquida	100	7	—	—
Placenta semin. Lini pulverat.	„	5	1000	40
Plumbum aceticum	„	16	—	—
Plumbum aceticum basic. solut. . . .	„	13	—	—
„ carbonicum pulv.	„	20	—	—
„ oxydatum pulv.	„	16	—	—
Radix Althaeae elect. (IIda) sciss. . . .	„	11	1000	95
„ Althaeae elect. (IIda) gross. pulv. .	„	18	1000	148
„ Angelicae gross. pulv. . . .	„	20	—	—
„ Arnicae sciss.	„	17	—	—
„ Calami aromat. sciss.	„	10	—	—
„ „ „ gross. pulv. . .	„	15	1000	135
„ Filicis maris gross. pulv. . . .	„	20	—	—
„ Gentianae sciss.	„	9	—	—
„ „ gross. pulv.	„	12	1000	108
Radix Ipecacuanh. rud. tus. . . .	10	28	—	—
„ Jalapae gross. pulv. . . .	100	51	—	—
Radix Liquiritiae sciss.	„	9	—	—
„ „ decort gross. pulv. . .	„	21	—	—
„ Valerianae sciss.	„	13	—	—
„ „ gross. pulv.	„	20	—	—
„ Zingiberis „ „	„	21	—	—
Saccharum pulv.	„	13	—	—
Sapo calinus	„	7	1000	62
Secale cornutum pulv.	„	44	—	—
Semen Lini	„	6	1000	50
Semen Sabadillae pulv.	„	88	—	—
Semen Sinapis	„	7	—	—
„ „ pulveratum	„	11	—	—
Semen Strychni pulv.	10	4	—	—
Solutio arsenicalis Fowleri . . .	„	7	—	—
Species aromaticae	100	30	—	—
Spiritus camphoratus	„	13	1000	108
„ saponatus . . . . , . .	„	14	„	125
„ Vini concentr.	„	7	—	—
Stibium Kalio-tartar. pulv. . . .	10	10	—	—
„ sulf. aur. pulv. venale . .	„	5	—	—

	Waga	Cena	Waga	Cena
	gramy	ct.	gramy	ct.
Stibium sulfurat. nigrum pulv. . . .	100	18	—	—
Strychninum nitricum	0·1	4	—	—
Styrax liquidus venalis	100	25	—	—
Sulfur sublimat. lotum venale	„	5	—	—
Talcum pulv.	„	6	—	—
Terebinthina communis	„	6	—	—
Tinctura Aconiti	10	5	—	—
Tinctura Arnicae	100	16	1000	140
Tinctura Balladonnae fol. . . .	10	4	—	—
„ **Cantharidum**	„	5	—	—
„ **Digitalis**	„	4	—	—
„ **Ipecacuanhae**	„	7	—	—
„ **Jodi**	100	68	—	—
„ **Opii simplex**	10	6	—	—
„ **Strychni**	„	4	—	—
Unguentum Cerussae	100	31	—	—
„ Diachylon	„	52	—	—
„ Hydrargyri	„	75	—	—
„ Plumbi acetici	„	38	—	—
„ simplex	„	30	—	—
„ sulfuratum	„	25	—	—
Vaselinum	„	23	—	—
Veratrinum	0·1	4	—	—
Zincum chloratum	10	7	100	54
Zincum oxydatum purum venale . . .	100	30	—	—
Zincum sulfuricum	„	4	—	—

Dodatek.

T a b l i c a I,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

Tablica II,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innyeh leków.

Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.

Jodum.
Kallium hydrooxydatum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae opiatus.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii Simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-Tartarici.
Zincum chloratum.

Tablica III,

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzynika (!).

	Największa dawka pojedyńcza (w gramach)	Największa dawka dzienna (w gramach)
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Coffeinum	0·20	0·60
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum	0·05	0·20
Extractum Canabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis Cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·10	0·50
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0·03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10

	Największa dawka pojedyńcza	Największa dawka dzienna
	w gramach	
Opium	0·15	0·50
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0·06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Santoninum	0·10	0·30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·5	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·2	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1·00	5·00
Tinctura Opii crocata } Tinctura Opii simplex }	1·50	5·00
Tinctura Strophanti	1·00	3·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum	0·80	—

Tablica IV,

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata.
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Coffeinum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.

Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum Sinapis aetherum.
Opium.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio. arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum aurantiacum.
Strychninum nitricum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.

Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 15. Marca 1894. **Część V.**

Nr. 16.

U s t a w ą

z dnia 2. Stycznia 1894, uzupełniająca postanowienia ustawy krajowej z dnia 20. Marca 1874. Nr. 29. Dz. u. k., o założeniu i wewnętrznem urządzeniu ksiąg hipotecznych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§. 1.

Jeżeli zachodzą warunki przewidziane w §. 5. ustawy krajowej z dnia 20. Marca 1874, Nr. 29. Dz. u. kr., mogą być posiadłości tabularne, lub wydzielone części składowe tychże, na żądanie właściciela wcielane albo do innego wykazu hipotecznego posiadłości tabularnej, objętej tąż samą księgą gruntową, albo do wykazu hipotecznego księgi gruntowej dla posiadłości nietabularnych tejże samej gminy katastralnej, a to z zastosowaniem przepisów ustawy z dnia 6. Lutego 1869, Nr. 18. Dz. p. p.

Pod tymi samymi warunkami mogą posiadłości nietabularne, lub wydzielone z nich części składowe wcielone być do wykazu hipotecznego posiadłości tabularnej, jeżeli będzie wykazanem, iż równocześnie z tem wcieleniem lub też wcześniej wydzieloną została z tejże posiadłości tabularnej taka część, z którejby roczna należytość w podatkach rządowych realnych nie wynosiła o wiele niższej kwoty od tej, jaka przypada z posiadłości nietabularnej wcielić się mającej. Przed zezwoleniem na żądane wcielenie sąd właściwy zasięgnąć ma opinii c. k. Namiestnictwa i Wydziału krajowego.

§. 2.

Posiadłości tabularne, które w myśl ustawy krajowej z dnia 21. Marca 1888, Nr. 41. Dz. u. kr. wcielone zostaną do związku gminnego, mają być przez właściwe sądy z urzędu wydzielone z ksiąg hipotecznych, przeznaczonych dla posiadłości tabularnych a przeniesione do ksiąg hipotecznych, obejmujących wykazy posiadłości nietabularnych tej samej gminy katastralnej.

W tym celu zawiadamiać będzie c. k. Namiestnictwo sądy kolegialne o każdem takiem prawomocnem wcieleniu posiadłości tabularnej do związku gminnego.

§. 3.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie zaraz po jej ogłoszeniu.

§. 4.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i sprawiedliwości.

Wiedeń, 2. Stycznia 1894.

Franciszek Józef w. r.

Windischgraetz w. r. **Bacquehem** w. r. **Schönborn** w. r.

Nr. 17.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. Lutego 1894, L. 15.264, względem uchwały Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. Stycznia 1894, ustanawiającej prowizoryum budżetowe na rok 1894.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 13. Lutego 1894 najłaskawiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. Stycznia 1894 r. następującej treści:

1. Sejm upoważnia Wydział krajowy do czynienia wydatków zwyczajnych z funduszu krajowego na rachunek roku budżetowego 1894.

2. Sejm upoważnia do poboru dodatków na fundusz krajowy w wysokości 65 ct. od każdego jednego złotego całej należytości państwowych podatków bezpośrednich. W mieście Krakowie, tudzież w powiatach chrzanowskim i krakowskim pobierać się będzie tylko 51 centów dodatków.

3. Upoważnienia powyżej pod 1 i 2 udzielone, obowiązują po dzień 31. marca 1894.

4. Pobór dodatków do podatków na fundusze indemnizacyjne Galicyi wschodniej, Galicyi zachodniej i Wielkiego Księstwa Krakowskiego od dnia 1. Stycznia 1894 ustaje i będą odtąd tylko ściągane zaległości tych dodatków za lata ubiegłe.

Lwów, dnia 27. Lutego 1894.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 18.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 16. Lutego 1894, L. 8.202, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Wieliczki na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898.

Na mocy §. 86. ust. z 13. Marca 1889, Nr. 24. Dziennika ustaw i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Wieliczki na pobór w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898, 100% (stoprocentowego) dodatku konsumcyjnego od mięsa, z tem zastrzeżeniem, że gminie Wieliczka nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 16. Lutego 1894.

Marszałek krajowy:
Eustachy ks. Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 19.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 23. Lutego 1894, L. 8775, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Biecz na pobór 100% dodatku konsumcyjnego od wina w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Król. Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Biecz na pobór w latach 1894. 1895, 1896. 1897 i 1898, 100% dodatku konsumcyjnego od wina, z tem zastrzeżeniem. że gminie Biecz nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 23. Lutego 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 20. Kwietnia 1894. Część VI.

Nr. 20.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 9. Marca 1894, L. 17.354, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 23, o zabudowaniu potoku Niszkówki, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. Września 1893, L. 12.338/1630.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 23, o zabudowaniu potoku Niszkówki.

§. 1.

Zabudowanie potoku Niszkówki prowadzić będą organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§. 2.

Czas budowy ustanawia się na lat trzy.

§. 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego stosownie

do §. 3. ustawy z dnia 12. Kwietnia 1893, Dz. ust. kraj. Nr. 23., z zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Datki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w §. 2. tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby, wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§. 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy, (miejscowy kierownik budowy).

§. 5.

Dodatki budowlane, dyety, koszta podróży technika prowadzącego bezpośrednio budowę na miejscu (miejscowego kierownika budowy) względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu, przeznaczonego na koszta podróży kierownika budowy.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych przez ten ostatni fundusz, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§. 6.

Kierownik budowy ma przedkładać Wydziałowi krajowemu najdalej do końca Marca każdego roku budowy, program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego ze podstawę zabudowania.

§. 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły we własnym zarządzie, kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w projekcie, musi je zatwierdzić Wydział krajowy.

§. 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie i jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej, sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i o jej wynikach, tudzież o innych ważniejszych spostrzeżeniach w polu roboczem.

§. 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysłuża prawo przekonać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne będące na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielić żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym.

Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§. 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i na roboty rzemieślników, asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc, preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego w miarę robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§. 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. każdego miesiąca.

§. 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. Marca każdego roku budowy i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§. 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy, kierownik budowy ma zażądać kolaudacyi przeprowadzonych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego, wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z takiegoż organu Wydziału krajowego.

W kolaudacyach może brać udział także techniczny zastępca Namiestnictwa, w którym to razie Ministerstwo rolnictwa oznaczy kierownika komisyi w każdym wypadku osobno.

Komisya ogląda i bada przeprowadzone roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny należy przedłożyć Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§. 14.

Instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich, wydana reskr. Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. Września 1888, L. 12.146 (zeszyt XIV ustaw, rozporządzeń i obwieszczeń z zakresu służbowego c. k. Ministerstwa rolnictwa rocznik 1888 strona 54), służyć ma za wskazówkę postępowania przy przeprowadzeniu niniejszego przedsiębiorstwa o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 21.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Król. Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 13. Marca 1894, L. 13.800, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Chorostków na pobór 100% dodatku konsumcyjnego od mięsa i wina w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36, Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie Chorostków na pobór stuprocentowego (100%) dodatku konsumcyjnego od mięsa

i wina w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898 z tem zastrzeżeniem, że gminie Chorostków nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia pomienionego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

We Lwowie, dnia 13. Marca 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 22.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 13. Marca 1894, L. 13.799, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Horodenka na dalszy pobór 100% dodatku konsumcyjnego od mięsa w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie Horodenka na dalszy pobór stuprocentowego (100%) dodatku konsumcyjnego od mięsa w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898 z tem zastrzeżeniem, że gminie nie będzie wolno żądać dodatkowej opłaty tego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

We Lwowie, dnia 13. Marca 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

N. 23.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego z dnia 20. Lutego 1894, do L. W. 8560, co do ryczałtów szupasowych na lata 1894, 1895 i 1896.

Wydział krajowy postanawia niniejszem na zasadzie art. IV. ustawy z dnia 15. Listopada 1874, Dz. ust. kraj. Nr. 65, że wyznaczone obwieszczeniem Wydziału krajowego z dnia 26. Listopada 1875, L. W. 25.744 (Nr. 2. Dz. u. kr. z r. 1876) i z dnia 7. Listopada 1890, L. 46.220 (Nr. 45. Dz. ust. kraj.) kwoty ryczałtów szupasowych trwać mają na dalsze trzechlecie, to jest na lata 1894, 1895 i 1896.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Księstwem Krakowskiem.

We Lwowie, 20. Lutego 1894.

Nr. 24.

Ustawa

z dnia 17. Marca 1894, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta Jaworowa na pobór opłaty gminnej od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam:

Art. I.

Gminie m. Jaworowa zezwala się pobierać przez przeciąg lat trzech od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, opłatę gminną od piwa w obręb gminy wprowadzonego i w niej zużywanego, a to w kwocie 50 ct. od jednego hektolitra.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy piwo dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają bądź to na sprzedaż, bądź na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Jaworów.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi w obrębie gminy, nie można nią obciążać ani produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 17. Marca 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 25.

Ustawa

z dnia 22. Marca 1894, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zmiany obszarów Reprezentacyi powiatowych w Cieszanowie i Jaworowie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Gminy Fehlbach, Kobylnica ruska i Kobylnica wołoska, tudzież obszary dworskie w Kobylnicy ruskiej i wołoskiej, mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Cieszanowie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Jaworowie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. Stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Mininistrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 22. Marca 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 25. Kwietnia 1894. **Część VII.**

Nr. 26.

R o z p o r z ą d z e n i e

c. k. Rady szkolnej krajowej w sprawie zaprowadzenia jednakowego ubrania dla uczniów szkół średnich galicyjskich.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 6. stycznia 1894 i reskryptu Jego Ekscellencyi Pana Ministra wyznań i oświecenia z dnia 16. stycznia 1894, l. 450, rozporządza c. k. Rada szkolna krajowa, co następuje:

1. Zaprowadza się jednakowe ubranie (mundurki) dla młodzieży szkół średnich galicyjskich podług załączonych szczegółowych przepisów.

2. Począwszy od roku szkolnego 1896/97 nie wolno będzie uczniom szkół średnich nosić w szkole i poza szkołą innego ubrania, jak tylko przepisane.

3. W czasie przejściowym (aż do 1. września 1896) mogą uczniowie szkół średnich nosić jeszcze ubranie zwykłe; nie wolno im jednak jakiejkolwiek części mundurku nosić razem z ubraniem zwykłem.

Lwów, dnia 14. marca 1894.

Przepisy szczegółowe

co do zaprowadzenia jednakowego ubrania (mundurków) dla uczniów szkół średnich galicyjskich.

1. Przepisane jednakowe ubranie (mundurek) uczniów szkół średnich galicyjskich (gimnazyów i szkół realnych) składać się ma z następujących części:

a) Bluza z sukna granatowego (fig. 1 i 2) ze stojącym kołnierzem i dwiema kieszeniami na piersiach.

b) Spodnie zwykłego kroju z ciemno-szarego sukna z wystającym szwem.

c) Płaszcz z ciemno-szarego sukna (fig. 3 i 4) z granatowemi naszywkami na kołnierzu, spięciem z tyłu i czarnymi rogowymi guzikami (fig. 5 i 6) w dwóch rzędach po sześć.

d) Czapka z granatowego sukna (fig. 7) z prostym daszkiem, rzemykiem ze sprzączką i emblematem z białej blachy oznaczającym kategoryę szkoły, a ewentualnie jej liczbę (fig. 8), a mianowicie: dla uczniów gimnazyalnych litera **G**, dla uczniów szkół realnych litera **R**; (dla uczniów gimnazyalnych we Lwowie:

gimnazyum akademickie $\frac{G}{I}$,

" II. $\frac{G}{II}$,

" Franciszka Józefa $\frac{G}{III}$,

" IV. $\frac{G}{IV}$,

" V. $\frac{G}{V}$,

dla uczniów gimnazyalnych w Krakowie:

gimnazyum świętej Anny $\frac{G}{I}$,

" świętego Jacka $\frac{G}{II}$,

" III. $\frac{G}{III}$,

dla uczniów gimnazyalnych w Przemyślu:

gimnazyum z językiem wykładowym polskim $\frac{G}{I}$,

" " " ruskim $\frac{G}{II}$).

2. W porze letniej mogą uczniowie zamiast bluzy, spodni i czapki z sukna, nosić bluzę, spodnie i czapki tego samego kroju z szarego płótna; jednak bluza płócienna ma na kołnierzu granatowe sukienne wyłogi (długości 5 cm) a na rękawach 5 cm od końca granatowe wypustki, zaś czapka w połowie wysokości granatową wypustkę do koła.

3. Na kołnierzu bluzy sukiennej lub na wyłogach bluzy płóciennej noszą uczniowie odznaki podług klasy, do której należą. Odznaką dla klas niższych w gimnazyach i szkołach realnych są paski (od jednego do czterech) srebrne, długości 3 cm a szerokości 0·5 cm. Odznaką dla klas wyższych są takie same paski złote, (w gimnazyach dla klasy V—VIII od jednego do czterech, w szkołach realnych dla klas V—VII od jednego do trzech).

Fig. 1.

Fig. 2.

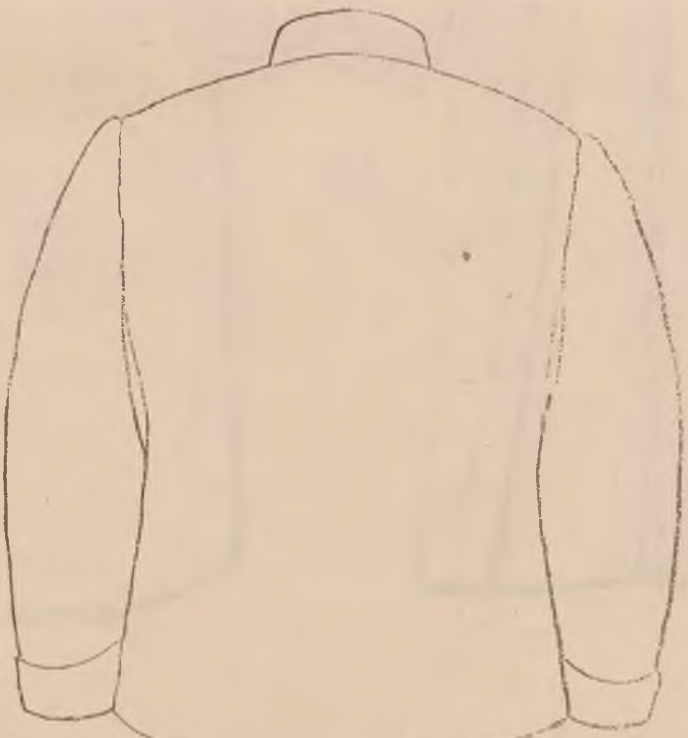

Fig. 3.

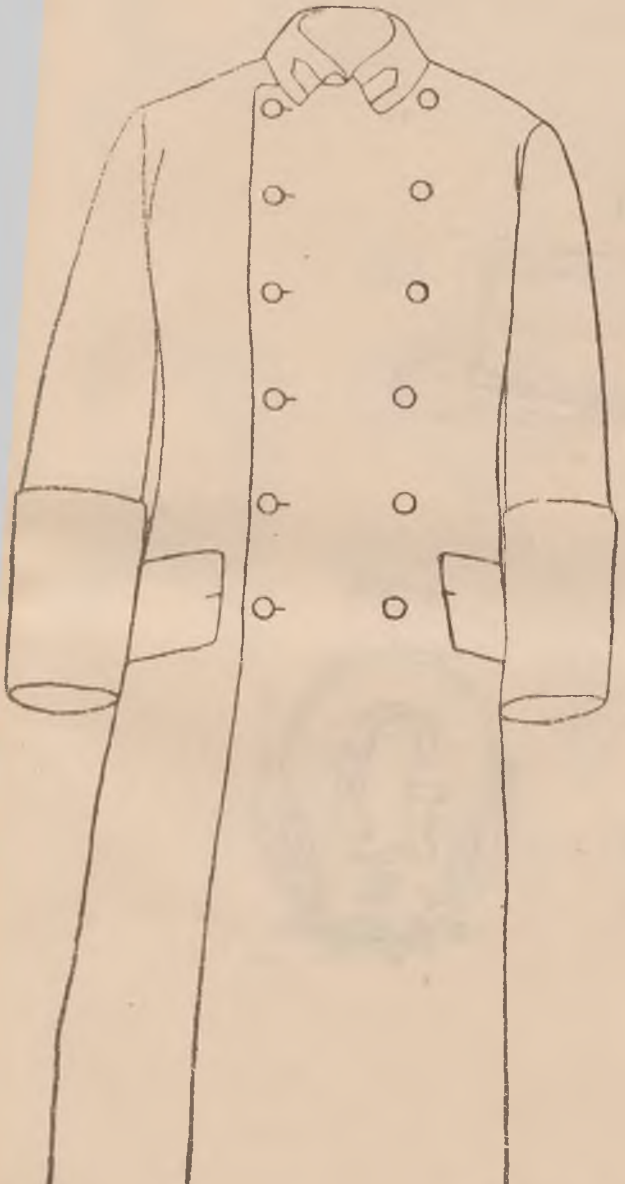

Fig. 4.

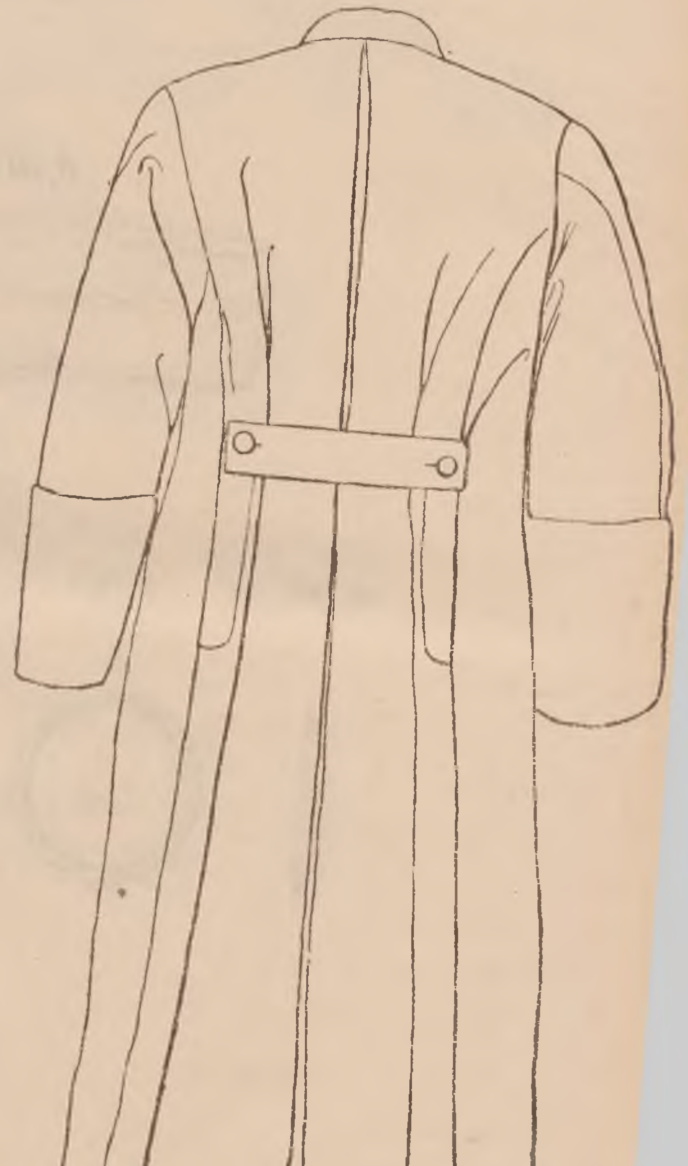

Fig. 7.

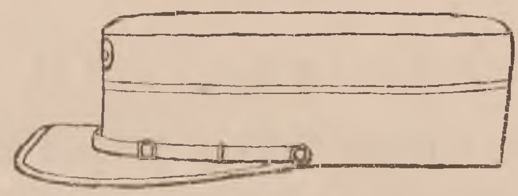

Fig. 8.

Fig. 5.

Fig. 6.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 10. Maja 1894. **Część VIII.**

Nr. 27.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 10. Marca 1894, L. 14 422, którem rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. Grudnia 1893, w przedmiocie wykonania ustaw z dnia 30. Marca 1893 (Dz. u. p. Nr. 65) i z dnia 14. Grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 175), o wydawaniu soli bydlęcej po zniżonej cenie, podaje się do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 10. Marca 1894.

Odpis rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. Grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 176):

Rozporządzenie

Ministerstwa skarbu z dnia 20. Grudnia 1893, w przedmiocie wykonania ustaw z dnia 30. Marca 1893, (Dz. u. p. Nr. 65) i z dnia 14. Grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 175), o wydawaniu soli bydlęcej po zniżonej cenie.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 30. Marca 1893, (Dz. u. p. Nr. 65), a względnie ustawy z dnia 14. Grudnia 1893, (Dz. u. p. Nr. 175) o wydawaniu soli bydlęcej po zniżonej cenie, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Do nabywania według postanowień niżej zamieszczonych soli bydlęcej po zniżonej cenie w kwocie 5 zł. za 100 kilogramów, uprawnieni są w ogóle wszyscy gospodarze wiejscy (posiadacze lub dzierżawcy gospodarstwa wiejskiego), posiadający w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Dalmacyi, najmniej jednę sztukę bydła tych rodzajów, Załączka *A.* które w regestrze podług załączki *A* (kolumny 5—10) wygotowanym, są oznaczone, o ile cała gmina, na której obszarze owe sztuki bydła w stajniach stoją, nie jest od nabywania takiej soli wyłączona.

Cała gmina może być od poboru soli bydlęcej wyłączona albo w skutek wyraźnego zrzeczenia się poboru takiej soli, albo gdy prawo poboru będzie jej za karę odebrane (§. 17).

Nadto wyłączeni są od dalszego nabywania tej soli bydlęcej wszyscy ci gospodarze:

a) którzy z powodu nadużycia takiej soli bydlęcej uznani zostaną za winnych ciężkiego przekroczenia defraudacyjnego;

b) którzy obok gospodarstwa miejskiego trudnią się także handlem solą kuchenną w siedzibie swego gospodarstwa wiejskiego, lub

c) którzy z jakiegokolwiek szczególnego tytułu prawnego pobierają już sól bydlęcą (np. jako deputat lub z łaski) dla swego bydła, a to bądź bezpłatnie, bądź po niższej cenie niż po 5 zł. za 100 kilogramów. Gospodarze jednak ci są tylko o tyle wyłączeni od poboru soli bydlęcej po tej ostatniej cenie, o ile ilość soli wydawana im bezpłatnie lub po niższej cenie, wynosi więcej lub przynajmniej tyle, ile stosownie do postanowień niżej podanych mogliby dostać soli bydlęcej po cenie 5 zł. za 100 kilogramów.

§. 2.

Sól bydlęca, która wydawana być ma w ilości aż do 500.000 cetnarów metrycznych rocznie, rozdzielana będzie w myśl ustawy na poszczególne królestwa i kraje (z wyjątkiem Dalmacyi), powiaty administracyjne i gminy w stosunku ilości i rodzaju ich bydła, obliczonego według względnie ostatniej konskrycyi.

W Galicyi i na Bukowinie rzeczony rozkład soli bydlęcej rozciągać się ma także na wyłączone ze związku gminnego samodzielne obszary dworskie, z któremi pod względem wydawania soli w ogóle postępować się będzie tak samo, jak z gminami.

Wynik tego rozkładu obowiązuje — niezawiśle od sprostowań, któreby w razie zmian w podziale administracyjnym wcześniej były potrzebne — aż

do końca tego roku, w którym na podstawie najbliższej urzędowej konskrypcyi bydła będzie można przystąpić do nowego rozkładu soli bydlęcej.

Rozkład soli bydlęcej na poszczególne kraje uskutecznia Ministerstwo skarbu, a rozkład na powiaty administracyjne (miasta z własnym statutem i starostwa), a względnie na wszystkie gminy, wykonywają właściwe Władze skarbowe krajowe, a to w taki sposób, żeby ilość kilogramów soli bydlęcej, na każdą gminę przypadająca, była podzielna przez 50. W tym celu reszty, wynoszące mniej jak 25 kilogramów, należy opuszczać, wynoszące zaś tyle lub więcej, podwyższać do 50.

§. 3.

Celem rozkładu ilości soli bydlęcej, jaka stosownie do §. 2. dla każdej gminy miejskiej i wiejskiej będzie wyznaczana, na poszczególnych gospodarzy wiejskich, bydło posiadających (rozkład indywidualny), winien przełożony każdego obszaru gminnego w listopadzie każdego roku oznaczyć istniejącą rzeczywiście naówczas w obszarze gminnym ogólną ilość bydła gospodarzy tego obszaru, a to podług podanych w załączce *A* (kolumny 5 aż do 10) grup poszczególnych rodzajów bydła, i podług tamtejszych gospodarzy wiejskich, w sposób jak najdokładniejszy i jak najniezawodniejszy, a następnie sposobem objaśnionym w załączce *B*, najpóźniej aż do 10. Grudnia każdego roku obliczyć ilość, jaka z ilości soli bydlęcej, gminie na rok wyznaczonej i oznajmionej, przypada na rok następny na każdego z osobna gospodarza wiejskiego bydło posiadającego w stosunku zbadanej rzeczywistej ilości jego bydła w porze zimowej. Gdyby obliczona tym sposobem ilość, z przyczyny nie uwzględniania bydła osób nie zaliczonych do stanu gospodarzy wiejskich, albo z jakiejkolwiek innej przyczyny, wynosiła więcej niż 2 kilogramy na każdą obliczoną jednostkę bydła (załączka *A*, kol. 11), należy zniżyć ją do tej ilości.

Załączka *B*.

Z ilości tym sposobem oznaczonej strąca się ilość soli, którą posiadacz bydła z jakiegokolwiek tytułu prawnego (np. jako deputat lub z łaski) bezpłatnie lub po niższej cenie niż po 5 zł. za 100 kilogramów rocznie otrzymuje, a którą właściwa Władza skarbowa krajowa wcześnie ma obliczyć, i odnośnej zwierzchności gminnej jakoteż właściwemu Biuru kontroli powiatowej podać do wiadomości; to co zostanie stanowi wymiar największy, aż do którego każdy gospodarz wiejski do poboru uprawniony, może żądać soli dla swego bydła w odnośnej gminie w stajni stojącego.

Wymiar ten może także być oznaczany z współdziałaniem jednego z tych związków rolniczych, w których okręgu odnośna gmina leży.

Wynik zbadania ilości bydła i indywidualnego rozkładu soli bydlęcej zapisać należy w regestrze rozkładu soli bydlęcej, ściśle według załączki *A*

utrzymywać się mającym, który każdemu gospodarzowi wiejskiemu, jakoteż funkcyonaryuszom rządowym (także dla sporządzania odpisów) przeglądać wolno.

Zażalenia tyczące się oznaczenia ilości bydła lub wymiaru soli bydlęcej podawać mają gospodarze wiejscy w gminach własny statut posiadających do Władzy administracyjnej krajowej, we wszystkich innych gminach, do właściwego starostwa, któreto Władze orzekają co do takich zażaleń w pierwszej i ostatniej instancyi.

§. 4.

Sól bydlęca wydawana będzie z c. k. Składów soli do tego przeznaczonych (§. 5) zmielona i już zaprawiona, po cenie zniżonej 5 zł. za 100 kilogramów, bez opakowania, z wagi odnośnego składu soli.

Cena 5 zł. obejmuje więc także koszta zaprawienia, natomiast, wszelkie koszta opakowania, naładowania i spedycyi tej soli od wagi solnej aż do miejsca użycia, ponosić ma nabywca soli bydlęcej.

Wyjąwszy te przypadki, w których sól bydlęcą odbierają gminy same, pobór tej soli bydlęcej z wszystkich c. k. Składów soli, które do jej wyrabiania zostaną kiedykolwiek wyznaczone, załatwiać będzie Biuro solne c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich w Wiedniu. Spedytorowie prywatni, agenci, handlarze itp. są bezwarunkowo wyłączeni od wszelkiego pośrednictwa przy poborze soli bydlęcej z c. k. Składów soli.

Przewiezienie soli bydlęcej od ostatniej stacyi kolei, na którą Biuro solne takową dla jednej lub więcej gmin przyśle, aż do tych gmin, jest rzeczą przełożonego gminy lub prezesa stowarzyszenia, który ją zamówił (§. 8).

Sól bydlęca wydawana będzie tylko zapakowana w workach po 50 kilogramów.

Worki do tego potrzebne muszą być takie, ażeby bez ich uszkodzenia nie można było soli bydlęcej wydobyć, aż dopiero po otwarciu urzędowego zamknięcia. Worków takich, za zwrotem kosztów wyrobu, dostarczać będą gminom, sól bydlęcą bezpośrednio z c. k. Składów soli zabierającym, te składy soli, innym zaś gminom, przerzeczone Biuro solne kolejowe.

Worki napełnione solą bydlęcą zamykane będą w c. k. Składach soli plombami ołowianemi. Oprócz tego worki opatrywane będą winietą papierową barwy fioletowej z napisem: „Sól bydlęca z c. k. Składu soli w . . . . . .“ Za plomby i winiety papierowe nie będzie pobierana żadna należytość.

§. 5.

Gospodarze każdej gminy, uprawnieni do poboru soli bydlęcej, mogą odbierać ilość roczną tej soli, podług rozkładu indywidualnego na ich bydło

przypadającą, tylko razem i jednorazowo, a to tylko przez przełożonego owego obszaru gminnego, gdzie bydło dla którego żądają soli bydlęcej, stoi w stajni i tylko w terminie dla tej gminy do poboru soli wyznaczonym.

Zamawiać i odbierać sól bydlęcą mają gminy w tych c. k. Składach soli, które Ministerstwo skarbu dla nich do tego przeznaczy.

Wszystkie gminy, w okręgu pewnej Władzy skarbowej krajowej leżące, w celu poboru soli bydlęcej do tego samego składu soli przyłączone, podzielone będą na ośm grup takich, żeby na każdą z nich przypadała mniej więcej ósma część rocznej ilości soli bydlęcej, jaka z owego składu soli na ten obszar krajowy będzie wydzielona. Każdej z tych grup wyznaczony będzie inny miesiąc do poboru soli bydlęcej, a to luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień lub wrzesień.

Jeżeli gmina zaniedba zgłosić się w miesiącu wyznaczonym dla niej do zamówienia soli i uczyni to dopiero później, w takim razie spóźnione jej zamówienie, o ile nadejdzie jeszcze przed dniem 1. Października, załatwiane będzie dopiero po zaspokojeniu wszystkich gmin, którym miesiąc jego nadejścia do poboru soli bydlęcej jest wyznaczony. Począwszy zaś od 1. Października, wszelkie spóźnione zamówienia soli bydlęcej załatwiane będą po kolei w jakiej będą nadchodziły, o ile zapasy soli na to wystarczą i tylko w takim razie, jeżeli nadejdą najpóźniej aż do końca listopada odnośnego roku.

Gminy przeto a względnie ich gospodarze dostawać będą przypadającą na nich ilość soli bydlęcej z odnośnego c. k. Składu soli od razu na cały rok, jednak tylko w terminach powyżej wzmiankowanych i zamówienia częściowe od tej samej gminy nie będą przyjmowane.

Kolej ośmiomiesięczną ustanowi właściwa Władza skarbowa krajowa, po naradzeniu się nad tem w komisyi, do której powołać należy po jednym reprezentancie Władzy administracyjnej krajowej, Wydziału krajowego i Rady kultury krajowej a według okoliczności Towarzystwa rolniczego.

Po ustanowieniu tej kolei, Władze skarbowe krajowe za pośrednictwem Biura kontroli powiatowej straży skarbowej i Oddziałów straży skarbowej uwiadomią każdą z osobna gminę swego obszaru urzędowego a to niezwłocznie dla uskutecznienia indywidualnego rozkładu soli bydlęcej (§. 3), jaka ilość soli bydlęcej została jej na rok wydzielona, tudzież z którego c. k. Składu soli i w którym miesiącu może sól bydlęcą odebrać.

Gdyby Ministerstwo skarbu uczyniło zmianę w przydzieleniu gmin do c. k. Składów soli, także nowa kolej poboru soli będlęcej dla gmin tą zmianą dotkniętych będzie w sposób powyższy ustanowiona i gminom do wiadomości podana.

§. 6.

W każdej gminie, która nie jest całkiem wyłączona od poboru soli bydlęcej (§. 1), przełożony jej winien wszystkim tym gospodarzom, którzy w tej gminie mają bydło w stajniach, oznajmić najpóźniej aż do 31. Grudnia każdego roku wymiar soli bydlęcej stosownie do rozkładu indywidualnego (§. 3) dla ich bydła przypadający a zarazem, który miesiąc do poboru tej soli został wyznaczony (§. 5) i wezwać ich, żeby najpóźniej aż do dnia 10. miesiąca przed miesiącem poboru oświadczyli, czy i jakiej ilości wydzielonej soli bydlęcej żądają.

Gospodarze, pragnący dostać soli bydlęcej, winni oświadczenie to złożyć w terminie oznaczonym bądź piśmiennie w podaniu niestemplowanym, do przełożonego swojej gminy wystosowanem, bądź też ustnie. Jeżeli ten lub ów gospodarz do poboru soli uprawniony, żąda mniejszej ilości soli bydlęcej, aniżeli mu przy rozkładzie indywidualnym wydzielono lub wyraźnie zrzecze się całkiem poboru, albo, jeżeli aż do ostatniego dnia do zgłoszenia się wyznaczonego, wcale się nie zgłosi, co tyle znaczy jak gdyby się zrzekł, w takim razie można w stosunku ilość soli bydlęcej, która w skutek tego stanie się wolną, zamawiać większą ilości soli bydlęcej dla tych gospodarzy, którzy pragną dostać więcej niż im wydzielono, atoli ilość ta nie może przewyższać ilości, jakaby przypadła, gdyby na każdą jednostkę bydlęcą dla bydła jednego gospodarza (załączka *A*, kolumna 11) liczono 2 kilogramy.

Przełożony gminy winien w takim razie na ilości soli bydlęcej, przypadające dla poszczególnych gospodarzy do poboru uprawnionych, które w regestrze rozkładu soli bydlęcej zapisane być powinny, wygotować zaraz po upływie przerzeczonego terminu zgłoszenia się, zamówienie sumaryczne, wolne od stempla a to podług wzoru w załączce *C* podanego i opatrzyć takowe pieczęcią gminy, datą i swoim podpisem. (Załączka *C*.)

Zamawiana ilość soli bydlęcej nie może w żadnym razie przenosić ilości rocznej dla odnośnej gminy wyznaczonej i powinna być tak zaokrąglona, żeby cyfra, ilość zamówioną w kilogramach wyrażająca, była przez 50 podzielną.

§. 7.

Przełożony gminy winien zamówienie soli bydlęcej, stosownie do §. 6 wygotowane, posłać natychmiast do Biura kontroli powiatowej straży skarbowej.

Biuro kontroli powiatowej straży skarbowej, otrzymawszy zamówienie od takiej gminy, która od poboru soli bydlęcej jest wyłączona, ma takowe przekreślić jako nieważne i odesłać przełożonemu gminy bez potwierdzenia. W innym przypadku winno sprostować i uzupełnić zapiski mylne lub braki; zamówioną ilość soli bydlęcej, która wyrażona być powinna w kilogramach,

gdyby przenosiła ilość gminie wydzieloną, ma do tej ilości zredukować a gdyby nie była przez 50 bez reszty podzielna, zaokrąglić w myśl ostatniego ustępu §. 2go.

Następnie kierownik kontroli powiatowej straży skarbowej opatrzyć ma to zamówienie albo uwagą „sprawdzono i zatwierdzono“ albo wyraźnym dopiskiem, jakie poprawki lub uzupełnienia zostały poczynione, a wreszcie pieczęcią urzędową, datą, podpisem i najpóźniej w 48 godzin po otrzymaniu odesłać na powrót do przełożonego gminy.

§. 8.

Z zamówieniami soli bydlęcej, potwierdzonemi w taki sposób przez właściwe Biuro kontroli powiatowej straży skarbowej, postępuje się jak następuje:

a) Te gminy, które same odbierają sól bydlęcą z c. k. Składów do jej wydawania przeznaczonych (§. 4), winny oddać je bezpośrednio w tychże Składach soli;

b) inne zaś gminy winny nadesłać je, najpóźniej aż do dnia 10. miesiąca poboru, do Biura solnego c. k. Dyrekcyi głównej austryackich kolei rządowych w Wiedniu, któremu poruczona została spedycya soli bydlęcej.

Wysłaniem zamówienia soli bydlęcej zająć się ma każdy przełożony gminy sam. Dla ułatwienia jednak transportu soli bydlęcej pełnemi wagonami pozwala się, żeby kilka gmin lub wszystkie, które z tego samego c. k. Składu w tym samym miesiącu odebrać mają sól bydlęcą i którym sól bydlęca ma być odstawiona na tę samą stacyą, nadsyłały do przerzeczonego Biura solnego kolejowego zamówienia swoje na sól bydlęcą także wspólnie (zbiorowo), bądź przez jednego ze swoich przełożonych, bądź też przez prezesa tego stowarzyszenia rolniczego, w którego okręgu leżą

W przypadku takim przełożony gminy lub prezes stowarzyszenia, obrany pełnomocnikiem przez gminy łączące się z sobą celem wspólnego poboru soli bydlęcej, wygotować ma podług wzoru podanego w załączce *D* konsygnacyą, **Załączka *D*.** obejmującą wszystkie tychże gmin zamówienia (z których jednak każde z osobna) opatrzone być powinno potwierdzeniem w §. 7. przepisanem.

Przerzeczony pełnomocnik owych gmin, wygotowujący konsygnacyą, do której dołączyć należy wszystkie zamówienia gmin (liczbami bieżącemi opatrzone), winien podać w niej dokładnie swój adres i charakter tudzież datę, podpisać ją własnoręcznie i tak samo, jak to się dzieje z zamówieniami poszczególnych gmin, wnieść najpóźniej aż do dnia 10. miesiąca poboru.

Jeżeli zamówienia lub konsygnacye posyła się pocztą, trzeba te posyłki dostatecznie frankować.

§. 9.

Tak c. k. Składy soli, jak i Biuro solne c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich badać będą niezwłocznie zamówienia soli bydlęcej, do nich nadchodzące, przedewszystkiem pod tym względem, czy zawierają przepisane w §. 7. potwierdzenie właściwego Biura kontroli powiatowej straży skarbowej, tudzież czy właściwy c. k. Skład soli i właściwy miesiąc poboru jest w zamówieniu podany. W szczególności c. k. Składy soli badać mają zamówienia bezpośrednio do nich nadchodące (§. 8, *a*) także pod tym względem, czy przypadkiem rzeczona Dyrekcya główna kolei w roku administracyjnym nie wydała już odnośnym gminom takiej ilości soli bydlęcej, jaka została im wyznaczona.

§. 10.

O ile zamówienie nie musi być zwrócone jako nieważne, ilości soli bydlęcej, zamówieniom, według okoliczności sprostowanym, odpowiednie, wydawać będą c. k. Składy soli tym gminom, które sól bydlęcą same z owych składów odbierają (§. 8, *a*) — za natychmiastowem uiszczeniem w gotówce ceny kupna za sól przypadającej i kosztów pobocznych (§. 4) — do rąk osób, które zamówienie wnoszą a tem samem legitymują się jako pełnomocnicy gmin.

Gminy zaś pobierające sól bydlęcą za pośrednictwem Biura solnego c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich w Wiedniu, winny cenę kupna za zamówioną ilość soli bydlęcej w stosunku ceny zniżonej 5 zł. za cetnar metryczny przypadającą, posłać rzeczonej Dyrekcyi głównej zaraz z zamówieniem soli bydlęcej i jeśli się posyła pocztą, dostatecznie frankować. W przypadku tym koszta poboczne, jakich wymaga pobór i odesłanie soli bydlęcej zapłacić należy z dołu a to jednocześnie z kosztami przewozu (§. 12).

Gminy jednak mogą także po zniesieniu się wprzód w tej mierze z przerzeczonem Biurem solnem zapłacić za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności cenę kupna łącznie z kosztami pobocznemi, które Biuro solne w przypadku takim naprzód obliczy i gminom oznajmi.

Wszelkie posyłki pieniężne, do rzeczonej Dyrekcyi głównej kolei adresowane, opatrywać należy wyraźnym dopiskiem: „na kupno soli bydlęcej“.

Biuro solne pobiera przez swoich pełnomocników sól bydlęcą z odpowiednich c. k. Składów soli i we właściwym miesiącu (§. 5), w miarę jak i pieniądze nadchodzą.

§. 11.

Dla każdej z osobna gminy, której sól bydlęcą wydaje się bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem Biura solnego c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich a więc wtedy, gdy sól bydlęcą odbiera zbiorowo kilka gmin za konsygnacyą (§. 8), dla każdej z osobna gminy tą konsygnacyą objętej, wygotowują c. k. Składy soli według dołączonego wzoru *E* Załączka *E*. cedułę kontrolną, która (według okoliczności z dołączeniem konsygnacyi) razem z solą bydlęcą odbierającemu ją pełnomocnikowi odnośnej gminy a względnie rzeczonej Dyrekcyi głównej ma być doręczona, wszystkie zaś zamówienia zatrzymują c. k. Składy soli jako dowody do dziennika.

Ceduły kontrolne idą razem z posyłkami soli bydlęcej jako zasłona transportu, aż do gmin mających je odebrać i przewoźcy winni oddać je razem z solą bydlęcą przełożonym tychże gmin.

Jednocześnie z wyprawieniem każdej z osobna posyłki soli, winny c. k. Składy soli odpisy ich ceduł kontrolnych przesłać bezpośrednio jako uwiadomienia właściwemu funkcyonaryuszowi skarbowemu wymienionemu w zamówieniach a względnie w cedułach kontrolnych.

§. 12.

Biuro solne c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich a względnie jego pełnomocnik posyła sól bydlęcą stosownie do §. 10. odebraną z przekazaniem przewoźnego (a według okoliczności także kosztów pobocznych), do ostatniej stacyi kolei żelaznej, wymienionej w odnośnem zamówieniu lub konsygnacyi a ztąd wziętej także do ceduły kontrolnej. Przełożony gminy, lub prezes stowarzyszenia, który zamówienie a według okoliczności konsygnacyą wygotował, winien na tejże stacyi odebrać sól bydlęcą za opłatą kwoty powziątku i kazać ją odwieść dalej aż do gminy, która ją ma otrzymać. Przerzeczony przełożony gminy lub prezes stowarzyszenia jest jako przewoźca odpowiedzialny solidarnie razem z osobą, której transport poruczy, za to, żeby owa posyłka soli bydlęcej porządnie i w czasie właściwym odstawiona została do uprawnionej gminy na ręce jej przełożonego.

Za przybyciem tamże trzeba sól bydlęcą aż do rozdania jej poszczególnym gospodarzom, do poboru uprawnionym, zachowywać w miejscu stosownem i całkiem bezpiecznem, pod zamknięciem urzędu gminnego.

Postanowienia te stosują się także do przewozu i zachowywania soli bydlęcej, którą c. k. Składy soli wydają bezpośrednio poszczególnym gminom a względnie ich pełnomocnikom.

§. 13.

O nadejściu do gminy posyłki soli bydlęcej przez tęż gminę zamówionej i onejże wydanej, winien przełożony tej gminy uwiadomić niezwłocznie właściwego funkcyonaryusza skarbowego, oznaczonego w cedule kontrolnej z posyłką idącej i podać czas dogodny do wykonania czynności urzędowych w następnym paragrafie określonych.

Funkcyonaryusz skarbowy potwierdzi najpóźniej w przeciągu 24 godzin odbiór tego uwiadomienia i przy tej sposobności oznaczy dzień i godzinę wykonania owych czynności.

§. 14.

Wzmiankowany w poprzedzającym paragrafie funkcyonaryusz skarbowy winien w czasie do tego wyznaczonym (§. 13) spisać w odnośnej gminie, w obecności delegata zwierzchności gminnej, wywód oględzin nadeszłej posyłki soli bydlęcej a następnie odjąć z worków zamknięcie urzędowe i worki razem ze solą bydlęcą w nich zawartą oddać przełożonemu gminy. Wykonanie tej czynności urzędowej zanotować ma funkcyonaryusz skarbowy w regestrze gminnym rozkładu soli (§. 3).

§. 15.

Przełożony gminy rozdziela sól bydlęcą, oddaną mu przez właściwego funkcyonaryusza skarbowego między gospodarzy, którzy ją u niego zamówili, podług zamówień tychże gospodarzy a względnie podług ilości soli jaka nadeszła i kwot, które za nią zapłacono.

Gdyby jaka część sprowadzonej soli miała zostać, przełożony gminy upoważniony jest wydać resztę z ograniczeniem niżej określonem i za zwrotem kosztów, także innym gospodarzem tego żądającym. Jednakże gospodarze ci powinni być w odnośnej gminie do poboru soli bydlęcej uprawnieni i ilość soli bydlęcej, którą jeden gospodarz po zniżonej cenie ogółem na rok otrzyma, nie może w żadnym razie przewyższać ilości największej w §. 6. ustęp 2 ustanowionej.

Ilości soli bydlęcej, każdemu gospodarzowi wydane, tudzież datę ich wydania, zapisywać należy w kolumnach 17—19 regestru rozkładu soli (Załączka *A*).

§. 16.

Przełożeni wszystkich tych gmin, które nabywają sól bydlęcą po cenie zniżonej, tudzież wszystkie osoby załatwiające przewóz soli bydlęcej, obowią-

zani są dozwalać funkcyonaryuszom skarbowym w każdym czasie przeglądania odnośnych zapisków, regestrów i wszelkich papierów i pokazywać im sól bydlęcą, jaka kiedykolwiek będzie.

§. 17.

Stosownie do §. 2. ustawy z dnia 30. Marca 1893 (Dz. u. p. Nr. 65) do wykroczeń przeciwko przepisom o dochodach niestałych, tyczącym się soli bydlęcej, stosowana być ma ustawa defraudacyjno-karna a mianowicie jako za ciężkie przekroczenia defraudacyjne w myśl §. 320 u. d. k. karani być mają ci, którzy soli bydlęcej, wydanej im po cenie zniżonej, używają lub pozwalają używać jako soli kuchennej lub odstępują takową innym, albo sól bydlęcą wbrew przepisom nabywają, chociaż mogli poznać, że jest solą bydlęcą.

Takie ciężkie przekroczenie defraudacyjne karane będzie w myśl §. 320 a względnie 265 u. d. k. grzywną w kwocie dwa aż do dwanaście razy wziętej różnicy między powszechną ceną odnośnej ilości soli kuchennej a ceną zniżoną takiejże ilości soli bydlęcej.

Stosownie do §. 1, *a* wszyscy ci gospodarze, którzy z powodu nadużycia soli bydlęcej, nabytej po zniżonej cenie, uznani będą za winnych ciężkiego przekroczenia defraudacyjnego mają być wyłączeni od dalszego nabywania takiej soli.

Gdyby w gminie nakazanych zapisków wcale nie utrzymywano, albo gdyby w ogóle pod tym względem stwierdzone zostały niewłaściwości wzniecające obawę istotnej szkody dla skarbu solnego, w takim razie prawo poboru soli bydlęcej może być dla całej gminy zawieszone aż do powrotu stosunków zadawalniających.

Wyłączenie takie od nabywania soli bydlęcej, zarządza co do poszczególnych gospodarzy Władza skarbowa piorwszej instancyi, co do całej zaś gminy, Władza skarbowa krajowa z dozwoleniem odwołania się w przeciągu dni 30.

Rekursa rozstrzyga ostatecznie w pierwszym przypadku Władza skarbowa krajowa, w ostatnim Ministerstwo skarbu.

§. 18.

Ponieważ terminy wyznaczone w §. 3. a względnie 6. niniejszego rozporządzenia do uskutecznienia indywidualnego rozkładu ilości soli bydlęcej poszczególnym gminom wydzielonych, na gospodarzy, bydło posiadających a względnie do oznajmienia gospodarzom ilości soli bydlęcej na każdego z nich przypadającej, nie mogą już być na rok 1894 dotrzymane, postanawia się, że celem indywidualnego rozkładu soli bydlęcej wydać się mającej w roku 1894,

przełożeni gmin winni niezwłocznie, jak tylko otrzymają wiadomość o osnowie niniejszego rozporządzenia, zarządzić obliczenie ilości bydła gospodarzy w obszarach swoich gmin a jak tylko ilość soli bydlęcej, na ich gminę przypadająca, będzie im stosownie do §. 5. rozporządzenia, oznajmiona, uskutecznić niezwłocznie rozkład tej ilości w myśl odnośnych wyżej podanych przepisów na gospodarzy bydło posiadających i uwiadomić poszczególnych gospodarzy, jakie ilości soli bydlęcej na nich przypadają.

§. 19.

Władze skarbowe krajowe postarają się o wydanie w odpowiednich językach krajowych druków potrzebnych na regestry rozkładu soli z objaśnieniem (§. 3. załączki *A* i *B*), tudzież na zamówienia soli bydlęcej (§. 6 załączka *C*) i na konsygnacye (§. 8 załączka *D*), które to druki mogą poszczególne gminy nabywać za pośrednictwem właściwych oddziałów straży skarbowej zwracając koszta nakładu.

Plener w. r.

Załączka A
(do §. 3.)

Kraj:
Powiat administracyjny:
Okrąg sądowy:

Siedziba właściwego
biura kontroli powiatowej straży skarbowej:
Oddział straży skarbowej:

Regestr rozkładu soli bydlęcej

w

gminie . . . .

na

rok 189

Iość soli bydlęcej wydzielona tej gminie	
Suma jednostek obliczona według zbadanej ilości bydła . . .	
Ilość soli bydlęcej na jednę jednostkę przypadająca	
C. k. skład soli, z którego sól bydlęca jest wydawana . . .	
Miesiąc wyznaczony do poboru soli bydlęcej	
Ilość ogólna soli bydlęcej zamówiona przez przełożonego gminy	

Pieczęć urzędowa:

Nazwisko, data i podpis przełożonego gminy
(obszaru dworskiego):

Liczba bieżąca	Gospodarza wiejskiego bydło posiadającego: Nazwisko i charakter	Miejsce zamieszkania: Gmina	Miejsce zamieszkania: Powiat administracyjny	Nr. domu lub budynku gospodarskiego gminy, w której bydło stoi w stajni	Ilość bydła gospodarza wiejskiego obok wymienionego — I. grupa: bydło ciężkie po 4 jednostki (t. j. wszelkie konie i zwierzęta rogate przeszło rok liczące) — Ilość: Sztuk	I. grupa — Ilość: Jednostek	II. grupa: jałownik i osty po 2 jednostki (t. j. wszelkie źrebięta i zwierzęta rogate już odsadzone aż do jednego roku liczące, tudzież osły, muły i mułoosły bez względu na wiek) — Ilość: Sztuk	II. grupa — Ilość: Jednostek	III. grupa: trzoda po 1 jednostce (t. j.) wszelkie już odsadzone kozy, owce i świnie) — Ilość: Sztuk	III. grupa — Ilość: Jednostek	Suma jednostek podanych w kolumnach 6, 8 i 10
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Ilość roczna soli bydlęcej, która z ilości gminie na rok wyznaczonej przypada na tego gospodarza stosownie do ilości jego jednostek bydlęcych w granicach ilości maksymalnej 2 *kg* na każdą jednostkę bydlęcą		Ilość roczna soli, którą gospodarz ten dostaje od skarbu jako deputat lub z łaski, bądź bezpłatnie, bądź po niższej cenie niż 5 zł. za 100 *kg*		Wymiar (wypadający z potrącenia ilości soli wykazanej w kolumnie 13, z ilości soli bydlęcej podanej w kolumnie 12), aż do którego gospodarz ten w roku 18 . . może przez podpisaną gminę żądać i dostać soli bydlęcej		Ilość soli				Przełożony gminy wydał gospodarzowi w granicach największych ilości dozwolonych ilości (§. 15)				Liczba bieżąca	Uwagi
						której ten gospodarz zażądał		którą przełożony gminy dla tego gospodarza zamówił w granicach ilości największej w §. 6 wzmiankowanej		Dzień	Miesiąc	Ilość soli bydlęcej			
kg	*g*	*kg*	*g*	*kg*	*g*	*kg*	*g*	*kg*	*g*			*kg*	*g*		
12		13		14		15		16		17	18	19			

Załączka B
(do §. 3.)

Objaśnienie

w jaki sposób ilość soli bydlęcej, wydzieloną dla każdej gminy (w Galicyi i Bukowinie także dla każdego obszaru dworskiego), rozkładać należy na poszczególnych gospodarzy bydło posiadających i jak utrzymywać regestr rozkładu soli bydlęcej, którego wzór podaje załączka A.

Ażeby otrzymać wymiar roczny, aż do którego każdy gospodarz, bydło posiadający, ma prawo dla swego bydła w pewnej gminie, (obszarze dworskim) w stajni trzymanego, dostać przez przełożonego tej gminy (obszaru dworskiego) soli bydlęcej po cenie zniżonej 5 zł. za 100 kg., winien ten przełożony gminy przedewszystkiem, mianowicie zaś na rok 1894, stosownie do §. 18go niniejszego rozporządzenia Ministerstwa skarbu, niezwłocznie, jak tylko otrzyma wiadomość o tem rozporządzeniu, później w myśl §. 3go tegoż rozporządzenia w listopadzie każdego roku obliczyć sposobem niżej podanym ogólną ilość bydła swojej gminy (obszaru dworskiego) i zapisać ją w regestrze, który ułożony być ma ściśle podług wzoru w załączce *A* podanego:

Wszystkich gospodarzy, którzy w gminie trzymają bydło w stajniach, chociażby sami nie mieszkali w tej gminie, zapisać należy po kolei w kolumnach 1, 2 i 3 przerzeczonego regestru a mianowicie ich nazwiska, charakter i miejsce zamieszkania (gminę i powiat administracyjny), pod liczbami bieżącemi, kładąc takowe w pierwszej i zgodnie z nią w przedostatniej kolumnie pionowej regestru. W kolumnie 4 zapisuje się numera konskrypcyjne domów lub budynków ekonomicznych, w których przerzeczeni gospodarze w owej gminie swoje bydło zwyczajnie w stajni trzymają.

Kolumny regestru 5 aż do 11 włącznie przeznaczone są na zapisanie ogólnej ilości bydła każdego z wzmiankowanych gospodarzy wyrażonej w jednostkach odpowiednich ilości soli dla każdego rodzaju bydła potrzebnej, w którymto celu rozmaite rodzaje bydła dzielą się na trzy grupy następujące:

grupa I. bydło ciężkie, to jest wszelkie konie i zwierzęta rogate przeszło rok liczące;

„ II. jałownik, to jest wszelkie konie i zwierzęta rogate już odsadzone, aż do jednego roku liczące, tudzież osły, (mułoosły, muły i osły) bez względu na wiek i

„ III. trzoda. to jest wszelkie kozy, owce i świnie już odsadzone.

Najprzód więc trzeba zliczyć wszystko bydło ciężkie do tego samego gospodarza należące, sumę zapisać w kolumnie 5 pod liczbą bieżącą tegoż gospodarza, sumę tę pomnożyć przez 4 a iloczyn zapisać w kolumnie 6.

Następnie zlicza się wszystkie sztuki jałownika; sumę zapisuje się w kolumnie 7 i mnoży przez 2. Iloczyn zapisać należy w kolumnie 8. Sumę trzody zapisać należy w kolumnie 9, tudzież w kolumnie 10. Na zwierzęta ssące nie wyznacza się soli bydlęcej, przeto się je pomija.

Teraz dodaje się jednostki zapisane w kolumnach 6, 8 i 10 każdej z osobna liczby bieżącej. Sumę tych jednostek zapisuje się w kolumnie 11.

Uskuteczniwszy te rachunki i zapiski co do wszystkich gospodarzy, którzy w owej gminie trzymają w stajniach bydło przerzeczonych rodzajów, dodaje się jednostki wszy-

stkich gospodarzy zapisane w kolumie 11. Sumę otrzymaną, która jest ogólną ilością jednostek wszystkiego bydła całej gminy zapisuje się na pierwszej tytułowej stronie regestru.

Ilość soli bydlęcej gminie wydzieloną i onejże oznajmioną, podzieliwszy przez oznaczoną wyżej ogólną sumę jednostek, otrzyma się ilość soli przypadającą na jednę jednostkę i takową zapisuje się także na stronie tytułowej regestru. Gdyby na jednę jednostkę wypadło więcej niż 2 kg., w takim razie tylko 2 kg. wolno przyjąć do rachunku.

Teraz oblicza się ilość soli bydlęcej przypadającą na każdego gospodarza a to w taki sposób, że rzeczony wymiar soli, na jednę jednostkę przypadający, który jednak nie może przenosić ilości 2 kg., mnoży się przez ilość jednostek, jaką każdy gospodarz stosownie do kolumny 11 posiada. Otrzymany iloczyn zapisuje się według kolei odpowiednich liczb bieżących w kolumnie 12.

Jeżeli który z gospodarzy pobiera sól jako deputat lub z łaski, którą dostaje od skarbu bądź bezpłatnie bądź po niższej cenie jak po 5 zł. za 100 kg. (co zdarza się mianowicie w dobrach skarbowych górno-austryackich i styryjskich, tudzież w miejscu, gdzie się znajdują c. k. żupy, kióreto przypadki c. k. biuro kontroli powiatowej straży skarbowej oznajmi naprzód zwierzchności gminy, której się to tyczy) — ogólną ilość takiej soli, którą gospodarz ten rocznie dostaje, zapisuje się w rubryce 13, następnie odciąga się ją od ilości podanej w rubryce 12 i różnicę, będącą rzeczywistym wymiarem, aż do którego gospodarz ten w roku administracyjnym może żądać soli bydlęcej, zapisuje się w kolumnie 14.

Jeżeli taki przypadek nie zachodzi, w kolumnie 13 na linii odnośnego gospodarza, robi się kreskę, a liczbę zawartą w kolumnie 12 zapisuje się w kolumnie 14.

Następujący przykład ułatwi zrozumienie postępowania wyżej opisanego:

Przykład:

Gminie Więckowice wydzielono dajmy na to 1800 kg. soli bydlęcej. Gospodarzy mających tam w stajniach bydło jest 15, a jeden z nich, na którego bydle objaśni się sposób obliczania i zapisywania, nazywa się Wojciech Gwiazdoń i jest kmieciem.

Posiada on dwa konie sześciolatki, 1 źrebię ssące, 6 wołów jarzmnych i 2 woły opasowe, 7 krów i jałowic przeszło po roku liczących, 3 cielęta odsadzone mające po 3 kwartały, 2 cielęta ssące, 1 osła, 2 kozy, 24 owce, 6 świń i 12 prosiąt (jeszcze ssących); przeto pod liczbą bieżącą 1 zapisuje się a mianowicie:

w kolumnie pionowej 1: Wojciech Gwiazdoń, kmieć;
" " " 2 (gmina): Więckowice;
" " " 3 (powiat administracyjny): Sambor;
" " " 4 (Nr. konskr. domu): 14;
" " " 5 (sztuk bydła ciężkiego): 17 [bo ma 2 konie, 8 wołów i 7 krów a to czyni razem 17];
" " " 6 (jednostek bydła ciężkiego): 68 [to jest: 17 pomnożone przez 4];
" " " 7 (sztuki jałownika): 4 [bo ma 3 cielęta odsadzone mniej niż po roku liczące i osła, co czyni razem 4]:
" " " 8 (jednostek jałownika): 8 [to jest 4 pomnożone przez 2];
" " " 9 i 10 (trzoda): 32 [bo ma 2 kozy, 24 owce i 6 świń, razem 32 sztuki];
" " " 11: 108 [bo tyle czyni suma jednostek w kolumnach 6, 8 i 10 a mianowicie. 68 + 8 + 32 = 108].

Jak z bydłem Gwiazdonia tak samo postąpić należy z bydłem wszystkich innych 14 gospodarzy więckowickich. Następnie dodaje się wszystkie jednostki zapisane w kolumnie 11. Dajmy na to, że suma tych jednostek wynosi 1500, tę więc liczbę zapisać trzeba na stronie tytułowej regestru, poczem ilość roczną soli bydlęcej, gminie więckowickiej wydzieloną, to jest 1800 kg. dzieli się przez 1500, co daje (1800 : 1500 =) 1·2 kg. a przeto mniej niż największa dozwolona ilość. Na jednę jednostkę wypada więc 1 kg. i 200 gr. soli bydlęcej. Ponieważ Gwiazdoń ma 108 jednostek (kolumna 11), a nie pobiera soli jako deputat ani z łaski, ma prawo dostać w roku administracyjnym aż do 108 × 1·2, to jest 129 kg. 600 gr. soli bydlęcej. Skoro tak jest, tedy w kolumnie 13 na linii liczby bieżącej 1 trzeba zrobić kreskę a w kolumnie 12 i 14 pod kilogramami i gramami zapisać liczbę 129 kg. 600 gr.

Załączka C.
do §. 6.)

Kraj koronny:
Powiat administracyjny:
Okrąg sądowy:

Siedziba właściwego
biura kontroli powiatowej straży skarbowej.
Oddział straży skarbowej:

Zamówienie soli bydlęcej

dla

Gminy *) . . . .

stosownie do ustawy z dnia 30. Marca 1893, Dz. u. p. Nr. 65 i §. 6 rozporządzenia Min. sk. z dnia 20. Grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 176.

1	2	3		4	5	6	7
Ilość soli bydlęcej		Cena taryfowa przypadająca 100 *kg* 5 zł.		Z c. k. składu soli (żupy)		Poboru	
wydzielona	zamówiona						
kilogramów		zł.	ct.	w	kraj	miesiąc	rok

Najbliżej gminy leżąca
stacya kolei żelaznej . . . .

Pieczęć urzędowa, data i podpis zamawiającego przełożonego gminy:

Potwierdzenie (albo sprostowanie)
kierownika kontroli powiatowej straży skarbowej:

Jego pieczęć urzędowa, data i podpis:

*) Jeżeli w krajach wielojęzykowych gmina ma w każdym języku inną nazwę, wpisać tu należy nazwę użytą przy urzędowym rozkładzie soli bydlęcej (§. 5).

Załączka D.
(do §. 8.)

Do Biura solnego c. k. Dyrekcyi głównej kolei rzadowych austryackich w Wiedniu.

Konsygnacya

do

zbiorowego zamówienia soli bydlęcej gmin wewnątrz wymienionych przez $\frac{\text{przełożonego}}{\text{prezesa}}$

. . . . (nazwisko, charakter i adres) $\frac{\text{gminy}}{\text{towarzystwa rolniczego}}$

. . . . (dokładne oznaczenie gminy lub stowarzyszenia)

....

w myśl §. 8 rozporz. Min. sk. z dnia 20. Grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 176

1.	Ilość gmin w konsygnacyi objętych . . .	
2.	Ogólna ilość soli bydlęcej w kilogramach przez te gminy łącznie zamówiona . . .	
3.	Z c. k. składu soli w	
4.	W miesiącu poboru	
5.	Stacya kolei żelaznej, na którą cała zamówiona ilość soli ma być posłana	
6.	Adres, pod którym wyprawić należy tę posyłkę	

Pieczęć gminy lub stowarzyszenia.

Data i podpis własnoręczny (wymienionego wyżej przełożonego gminy lub prezesa stowarzyszenia wygotowującego tę konsygnacyą.)

1	2	3	4	5
Liczba bieżąca	Zamawiających gmin			Ilość soli
	nazwa	okrąg sądowy	powiat administracyjny	wydzielona
				kilogramów

6	7		8	9	10
bydlęcej	Cena taryfowa przypadająca za zamówioną ilość soli bydlęcej (5 zł. za 100 kilogramów)		Poboru		Uwaga
zamówiona			miesiąc	rok	
kilogramów	zł.	ct.			

Załączka E.
(do §. 11.)

Nr. . . . .

C e d u ł a   k o n t r o l i

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
Gminy, dla której wydano sól bydlecą				Data wydania soli bydlęcej			Soli bydlęcej wydano		Osoby, której sól bydlęcą wydano			Jeżeli Dyrekcya główna kolei sól bydlęcą posyła, ostatnia stacya posyłki	Osoby, która sól bydlęcą przewieźć ma od ostatniej stacyi kolei aż do gminy uprawnionej do poboru		
nazwa	powiat administracyjny	kraj	właściwy c. k. oddział straży skarbowej	dzień	miesiąc	rok	ilość worków po 50 *kg*	waga ogólna w *kg*	nazwisko	charakter	miejsce zamieszkania		nazwisko	charakter	miejsce zamieszkania

Ilość soli bydlęcej wydaną niniejszem przez podpisany c. k. Skład soli odstawić należy według postanowień o przewozie towarów kontroli podlegających, bez odjęcia lub naruszenia zamknięcia skarbowego na każdym worku umieszczonego, razem z tą cedułą kontrolną, bezpośrednio do gminy w kolumnie 1 wymienionej, tam zaś do jej przełożonego, a ten niezwłocznie po nadejściu posyłki uwiadomić ma właściwy c. k. Oddział straży skarbowej (kolumna 4), do którego należy odjęcie zamknięcia skarbowego.

C. k. Urząd/Kontrola sprzedaży soli w . . . .

Pieczęć urzędowa:

Data i podpis:

Nr. 28.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 31. Marca 1894, do L. 17.911/1894, co do ustanowienia jezdnego pocztowego na czas od 1. Kwietnia do końca Września 1894.

Jezdne pocztowe od dnia 1. Kwietnia do końca Września 1894 wynos od konia i za miryameter jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdy			
	ekstrapocztą		pocztą zwyczajną	
	złr.	ct.	złr.	ct.
Kraków Sanok-Wadowice	1	7	—	89
Lwów-Rzeszów-Nowy Sącz-Tarnów . .	1	2	—	85
Przemyśl-Stanisławów-Żółkiew	1	—	—	83
Kołomyja-Sambor-Stryj	—	97	—	81
Brzeżany-Czortków-Tarnopol-Złoczów . .	—	96	—	85

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za konia i od miryametra.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego pozostają niezmienione.

We Lwowie, dnia 31. Marca 1894.

Seferowicz w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Król. Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. Marca 1894, L. 16.791, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Oświęcim na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa na czas od roku 1894, do 30. Czerwca 1897.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Oświęcim na dalszy pobór ustawą z dnia 20. Maja 1886, Nr. 60. Dz. ust. i rozp. kraj. Wydziału kraj. z 3. Lutego 1893, Nr. 25. Dz. ust. kraj. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa w czasie od roku 1894 do 30. Czerwca 1897 pod warunkami wymienionymi w powołanej wyżej ustawie z 20. Maja 1886, Nr. 60. Dz. u. kr.

Opłaty jednak powyższe łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym, pobieranym na podstawie ustawy z 20. Marca 1891, Nr. 35. Dz. u. kr., nie mogą przekraczać od jednego hektolitra piwa kwoty 1 zł. 70 ct. w. a., przy palonych zaś napojach spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem kwoty 11 ct. od stopnia alkoholu, albo kwoty 11 zł. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 zł. 50 ct. od hektolitra.

Gminie Oświęcim nie przysługuje prawo żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonych opłat za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

We Lwowie, dnia 27. Marca 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 30.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Kwietnia 1894, L. 24.672, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 22, o zabudowaniu potoku Michałowa w gminie Maniowy, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 3. Września 1893, L. 12.339/1631.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 22, o zabudowaniu potoku Michałowa w gminie Maniowy.

§. 1.

Zabudowanie potoku Michałowa w gminie Maniowy prowadzić będą organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§. 2.

Czas budowy ustanawia się na dwa lata.

§. 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego stosownie do §. 3. ustawy z dnia 12. Kwietnia 1893, Dz. ust. kraj. Nr. 22., z zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Datki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w §. 2. tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby, wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§. 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ

leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy, (miejscowy kierownik budowy).

§. 5.

Dodatki budowlane, dyety, koszta podróży technika prowadzącego bezpośrednio budowę na miejscu (miejscowego kierownika budowy) względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu, przeznaczonego na koszta podróży kierownika budowy.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych przez ten ostatni fundusz, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§. 6.

Kierownik budowy ma przedkładać Wydziałowi krajowemu najdalej do końca Marca każdego roku budowy, program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§. 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły we własnym zarządzie, kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w projekcie, musi je zatwierdzić Wydział krajowy.

§. 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie i jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej, sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i o jej wynikach, tudzież o innych ważniejszych spostrzeżeniach w polu roboczem.

§. 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługa prawo przekonać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne będące na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielić żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym.

Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§. 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i na roboty rzemieślników, asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc, preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego w miarę robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§. 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. każdego miesiąca.

§. 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. Marca każdego roku budowy i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§. 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy, kierownik budowy ma zażądać kolaudacyi przeprowadzonych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego, wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z takiegoż organu Wydziału krajowego.

W kolaudacyach może brać udział także techniczny zastępca Namiestnictwa, w którym to razie Ministerstwo rolnictwa oznaczy kierownika komisyi w każdym wypadku osobno.

Komisya ogląda i bada przeprowadzone roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny należy przedłożyć Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§. 14.

Przeprowadzeniem robót konserwacyjnych w ciągu dwu letniego czasu budowy zajmą się organa c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowania potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

Po zupełnem zaś ukończeniu robót około zabudowania potoka Michałowa, dalszy nadzór nad konserwacyą prowadzić będzie technik lasowy właściwego politycznego powiatu administracyjnego, stosownie do przepisu alinei 2. §. 19. ustawy z 30. Czerwca 1884 r., Dz. u. p. Nr. 117. Technik ten obowiązany będzie zestawiać roczne preliminarze kosztów konserwacyi.

Oznaczone w §. 5. ust. z 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 22. datki konkurencyjne krajowego funduszu drogowego i gminy Maniowy na koszta utrzymania, mają być wpłacane do kasy krajowej w miarę potrzeby na podstawie wspomnianych rocznych preliminarzy.

Datki konkurencyjne gminy Maniowy będą w czasie potrzeby ściągane w drodze polttycznej egzekucyi.

Zarząd funduszu konserwacyjnego należy do Wydziału krajowego.

§. 15.

Instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich, wydana reskr. Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. Września 1888, L. 12.146 (zeszyt XIV. ustaw, rozporządzeń i obwieszczeń z zakresu służbowego c. k. Ministerstwa rolnictwa, rocznik 1888, strona 54), służyć ma za wskazówkę postępowania przy przeprowadzeniu niniejszego przedsiębiorstwa o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Lwów, dnia 4. Kwietnia 1894.

Nr. 31.

U s t a w a

z dnia 12. Kwietnia 1894, zawierająca dodatek do §. 1. ordynacyi wyborczej dla gminy król. stoł. miasta Lwowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Prawo wybierania Radnych miejskich mają z pomiędzy przynależnych do gminy i uczestników, oprócz osób w ust. 2 lit. g. §. 1. ordynacyi wyborczej dla gminy król. stoł. miasta Lwowa z dnia 14. Października 1870, Dz. u. kr. Nr. 79 wymienionych także:

a) technicy, którzy studya swoje w jednej z wyższych szkół technicznych austryackich ukończyli i tamże egzamin dyplomowy lub egzamina państwowe z dobrym skutkiem złożyli;

b) kandydaci notaryalni, którzy posiadają wszystkie warunki do uzyskania posady notaryalnej ustawą przepisane, jeżeli te osoby są obywatelami państwa austryackiego.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 12. Kwietnia 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 32.

Ustawa

z dnia 12. Kwietnia 1894, zawierająca dodatek do §. 22. i 32. prowizorycznego statutu dla król. stoł. miasta Krakowa.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Prawo głosowania na radców miejskich mają oprócz osób w §. 22. lit. *g)* prowizorycznego statutu dla gminy król. stoł. miasta Krakowa z dnia 1. Kwietnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 7 wymienionych, także:

a) technicy, którzy studya swoje w jednej z wyższych szkół technicznych austryackich ukończyli i tamże egzamin dyplomowy lub egzamina państwowe z dobrym skutkiem złożyli;

b) kandydaci notaryalni, którzy posiadają wszystkie warunki do uzyskania posady notaryalnej ustawą przepisane;

c) magistrowie farmacyi, jeżeli te osoby są obywatelami Państwa austryackiego.

Ci wyborcy umieszczeni będą w pierwszem kole wyborczem (§. 32. statutu dla król. stoł. miasta Krakowa z dnia 1. Kwietnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 7).

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 12. Kwietnia 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 33.

U s t a w a

z dnia 15. Kwietnia 1894, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje.

§. 1.

Od płynów w niniejszej ustawie wyszczególnionych, a w kraju spożywanych, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego opłaty konsumcyjne, tudzież dodatki do pobieranych na rzecz skarbu państwa podatków konsumcyjnych.

§. 2.

W obrębie kraju całego pobierany będzie 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego tudzież moszczu owocowego.

§. 3.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa podlegać będą krajowej opłacie konsumcyjnej:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem araku, rumu i koniaku) przy ich wprowadzeniu do spożycia w obręb linii akcyzowej; dalej przy wyprowadzeniu tych płynów na ten sam cel, ze składu wolnego lub podlegającej opłacie konsumcyjnej gorzelni, położonych w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, a to w kwocie 3 centów (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu, według studzielnego alkoholometra (he-

ktolitro-stopień alkoholu, liter alkoholu). W tej samej wysokości pobieraną będzie opłata, jako dodatek do państwowej opłaty produkcyjnej od gorzelń tej opłacie w myśl ust. państwowej z 20. Czerwca 1888, podlegających, a w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa położonych.

2. Rum, arak, koniak, likier jako też wszystkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, przy wprowadzeniu w obręb linii akcyzowej Lwowa i Krakowa w kwocie 4 złr. (ośm koron) od każdego hektolitra.

3. Piwo wszelkiego rodzaju tak przy wprowadzeniu jak i przy wyrobie w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w oznaczonych okręgach akcyzowych, będą zwracane (restytuowane) w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, w jakim zwracane bywają wedle istniejących przepisów opłaty, względnie dodatki gminne.

§. 4.

We wszystkich innych miejscowościach kraju podlegać będą krajowym opłatom konsumcyjnym:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, — których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem rumu, araku i koniaku) w kwocie 3 ct. w. a. (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu według studzielnego alkoholometra (hektolitro-stopień alkoholu, litrą alkoholu);

2. rum, arak, koniak, likier, tudzież wszelkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, w kwocie 4 złr. (osiem koron) od hektolitra;

3. piwo wszelkiego rodzaju w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

§. 5.

Krajowe opłaty konsumcyjne, wyszczególnione w §. 4. nie mogą obciążać ani produkcyi ani handlu, przeto opłaty te nie mogą być pobierane ani przy wyrobie palonych gorących spirytusowych płynów i piwa ani też przy tychże wprowadzeniu do miejscowości lub w obręb kraju.

§. 6.

Od krajowych opłat konsumcyjnych, wymienionych w §. 3. i 4. niniejszej ustawy wolne są te palone, gorące, spirytusowe płyny, którym według §. 6. ustawy o opodatkowaniu wódki z 20. Czerwca 1888, Dz. p. p. Nr. 95 przyznane jest uwolnienie od opłaty konsumcyjnej.

§. 7.

Spory, jako też przekroczenia niniejszej ustawy i odnośnych rozporządzeń wykonawczych, podlegają rozpoznaniu i orzeczeniu władz politycznych.

§. 8,

Władze polityczne mają prawo nakładać grzywny porządkowe do wysokości 100 złr. i kary kontrawencyjne do 20-krotnej wysokości tej kwoty, o którą skarb krajowy ukrócić zamierzano, a ewentualnie kary aresztu i zasądzać winnych na koszta postępowania.

Koszta postępowania, grzywny i kary kontrawencyjne ściągane będą w drodze egzekucyi politycznej.

§. 9.

Koszta postępowania wpływać będą do kasy c. k. władzy politycznej, grzywny zaś i kary kontrawencyjne do funduszu krajowego.

§. 10.

Dodatki do podatku konsumcyjnego, ustanowione w §. 2. niniejszej ustawy, pobierane będą razem z odnośnym podatkiem i przez te same organa.

Pobór opłat konsumcyjnych, ustanowionych przez §§. 3. i 4. niniejszej ustawy, unormowanym zostanie rozporządzeniem, wydać się mającem przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 11.

Niniejsze ustawa wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1895, a przestaje obowiązywać z dniem 31. Grudnia 1899.

§. 12.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Schönbrunn, 15. Kwietnia 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r. **Plener** w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 20. Maja 1894. **Część IX.**

Nr. 34.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Kwietnia 1894, L. 30.989, o poborze dodatku do podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1894.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 5. Kwietnia 1894, Najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z dnia 16. Lutego 1894, wedle której na rzecz funduszu krajowego pobierane być mają w roku 1894 dodatki do podatków rządowych bezpośrednich w wysokości sześćdziesiątpięć centów, a w mieście Krakowie i powiatach politycznych Chrzanów i Kraków tylko w wysokości pięćdziesiątjeden centów od każdego złotego całej należytości podatków bezpośrednich.

Co niniejszem wskutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. Kwietnia r. b., L. 8662 podaje się do powszechnej wiadomości.

Za c. k. Namiestnika

Lidl w. r.

Nr. 35.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z d 28. Kwietnia 1894, L. 4567/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. Kwietnia 1894 zatwierdzić najmiłościwiej następujące uchwały Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych.:

I.

Uchwała

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Boryniczach, od mostu na rzece Suchodołce;
2. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Zarwanicy, od mostu na rzece Strypie;
3. gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie, od mostów na drodze gminnej z Bolechowa do kolei Lwowsko-Czerniowieckiej;
4. obszarowi dworskiemu w Glinny, od mostów na rzece Strypie;
5. obszarowi dworskiemu w Sufczynie, od mostów na rzece Stubnicy;
6. obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach, od dwóch mostów położonych przy drodze gminnej w Nadolanach;
7. obszarowi dworskiemu w Jankowicach, od przewozu przez rzekę Wisłę w Jankowicach;
8. obszarowi dworskiemu w Krasiczynie, od przewozu przez rzekę San w Krasiczynie;
9. obszarom dworskim w Korniowie i Uniżu, od przewozu przez rzekę Dniestr w Korniowie;
10. gminie w Gromcu, od przewozu przez rzekę Wisłę w Gromcu;
11. obszarowi dworskiemu w Babicach, od przewozu przez rzekę San w Babicach;
12. obszarowi dworskiemu w Szczucinie, od przewozu przez rzekę Wisłę pod Łęką Szczucińską.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Boryniczach powiatu Bobreckiego, od mostu na rzece Suchodołce, z obowiązkiem utrzymania tak tego mostu jak i wszystkich innych mostów w obrębie gminy położonych, oraz utrzymania w obrębie gminy drogi szutrowanej, przy której most omycony jest położony, według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.;

2. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Zarwanicy powiatu Podhajeckiego od mostu na rzece Strypie w Zarwanicy, według następującej taryfy:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.

3. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Sokołowie powiatu Stryjskiego, do pobierania myta mostowego na drodze gminnej, prowadzącej od Bolechowa do kolei Lwowsko-Czerniowieckiej z obowiązkiem utrzymania trzech mostów na tejże drodze położonych.

4. Obszarowi dworskiemu w Glinny powiatu Brzeżańskiego, od mostów na rzece Strypie przy drodze gminnej z Pomorzan przez Glinnę do Kozłowa.

Przy każdem z tych dwóch myt (pod poz. 3 i 4 wyszczególnionych) pobierać należy opłaty podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki były pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od pięciu świń, cieląt, owiec lub innego bydła drobnego 1 (jeden) ct.

5. Obszarowi dworskiemu w Sufczynie powiatu Dobromilskiego, od dwóch mostów na rzece Stubnicy przy jednej zaporze mytniczej, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.

c) od pięciu świń, cieląt, owiec lub innego bydła drobnego 1 (jeden) ct.

6. Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach, powiatu Sanockiego, od dwóch mostów na drodze gminnej w Nadolanach w kierunku gościńcach rymanowskiego położonych.

Pobór myta odbywać się ma przy moście krótszym od strony Nowotańca, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, oraz od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Członkowie gminy i obszaru dworskiego w Nadolanach, wolni są od opłaty myta.

7. Obszarowi dworskiemu w Jankowicach, powiatu Chrzanowskiego, od przewozu przez rzekę Wisłę w Jankowicach.

8. Obszarowi dworskiemu w Krasiczynie powiatu Przemyskiego, od przewozu przez rzekę San w Krasiczynie.

Od każdego z tych dwóch myt (pod poz. 7 i 8 poszczególnionych), pobierać należy opłatę podług następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, bukała i trzylatki 2 (dwa) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwu lat, świni karmnej, owcy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

9. Obszarom dworskim w Korniowie i Uniżu, powiatu Horodeńskiego, od przewozu przez rzekę Dniestr w Korniowie, według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 6 (sześć) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 2 (dwa) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 4 (cztery) ct.;

e) od jednego cielęcia niemającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

10. Gminie w Gromcu, powiatu Chrzanowskiego, od przewozu przez rzekę Wisłę w Gromcu, podług następującej taryfy:

a) od jednej osoby pieszej, jadącej powozem lub wierzchem 1 (jeden) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 2 (dwa) ct.;

c) od jednego wołu na rzeź, albo w jarzmie, od krowy, bukała i trzylatki 2 (dwa) ct.;

d) od jednego źrebięcia do dwóch lat, jakoteż od jednego cielęcia, nie mającego jeszcze dwóch lat, od świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego, bądź też wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

11. Obszarowi dworskiemu w Babicach powiatu Przemyskiego od przewozu przez rzekę San w Babicach, według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat $1^1/_2$ (półtora) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń $1^1/_2$ (półtora) ct.

12. Obszarowi dworskiemu w Szczucinie powiatu Dąbrowskiego, od przewozu przez rzekę Wisłę pod Łęką Szczucińską według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźa na koniu 2 (dwa) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 5 (pięć) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 2 (dwa) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 5 (pięć) ct;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych gminie w Mizuniu od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo gminie w Mizuniu powiatu Dolińskiego, do poboru opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omycowego w dobrym stanie, własnym kosztem, według następującej taryfy:

1 Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej naeżytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Dąbrowej, na drogach powiatowych Dąbrowa-Żabno-Otfinów i Szczucin-Otałęż;

2. Radzie powiatowej w Jaśle, na drogach powiatowych Warzycko-Lubelskiej i Frysztacko-Brzosteckiej;

3. Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko;

4. Radzie powiatowej w Łańcucie, na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk;

5. Radzie powiatowej w Śniatynie, na drogach powiatowych z Załucza do Rożnowa i z Zabłotowa do Rożnowa;

6. Radzie powiatowej w Stryju, od mostu powiatowego na rzece Opór w Hrebenowie.

Art. I.

Radom powiatowym w Dąbrowej, Jaśle, Kamionce strumiłowej, Łańcucie, Śniatynie i Stryju, nadaje się na lat pięć od wyjścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Dąbrowej, prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Dąbrowa-Żabno-Otfinów na jednej stacyi mytniczej, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Radzie powiatowej w Dąbrowej, prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Szczucin-Otałęż na jednej stacyi mytniczej, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu: drogowego 2 (dwa) ct., mostowego 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych: drogowego 1 (jeden) ct., mostowego 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego: drogowego $^1/_2$ (pół) ct., mostowego $^1/_2$ (pół) ct.

3. Radzie powiatowej w Jaśle nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Warzycko-Lubelskiej i na drodze powiatowej Frysztacko-Brzosteckiej, na każdej z tych dróg przy jednej zaporze, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

4. Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko, a to: myta drogowego i myta mostowego według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu: drogowego 2 (dwa) ct., mostowego 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych: drogowego 1 (jeden) ct., mostowego 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego: drogowego $^1/_2$ (pół) ct., mostowego $^1/_2$ (pół) ct.

5. Radzie powiatowej w Łańcucie prawo do poboru myta drogowego na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk na trzech stacyach, na każdej podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 14. Marca 1890 (Dz. ust. kraj Nr. 28), którą nadanem było Radzie powiatowej w Łańcucie prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Łańcut-Leżajsk.

6. Radzie powiatowej w Śniatynie, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej z Załucza do Rożnowa, a to: myta drogowego na dwóch stacyach z zachowaniem odległości 15 kilometrów między jedną a drugą stacyą i myta mostowego od mostu na rzece Rybnicy w Rożnowie, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

7. Radzie powiatowej w Śniatynie prawo do pobierania myta na drodze powiatowej z Zabłotowa do Rożnowa, a to myta drogowego na jednej stacyi i myta mostowego od mostu na rzece Prucie pod Zabłotowem na drugiej stacyi.

Opłaty pobierać należy według następującego wymiaru:

A. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i keni wierzchowych 2 (dwa) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

B. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1\frac{1}{2}$ (półtora) ct.

Pobór myta na drodze z Zabłotowa do Rożnowa i od mostu pod Zabłotowem rozpocznie się dopiero po wykończeniu przedmiotów omyconych i oddaniu ich do użytku publicznego.

8. Radzie powiatowej w Stryju prawo do pobierania myta mostowego od mostu powiatowego na rzece Opór w Hrebenowie, podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego drobnego jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny i t. p. 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dróg gminnych Pcim-Jordanów i z Buczaczek do Winogradu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru myta:

1. Na drodze gminnej Pcim-Jordanów, Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycowana droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

2. Na drodze gminnej z Buczaczek do Winogradu, Wydziałowi powiatowemu w Kołomyi, jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymywania, której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy tak na drodze Pcim-Jordanów jak i na drodze z Buczaczek do Winogradu na jednej stacyi, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Tokarni, wolni są od opłaty myta na drodze Pcim-Jordanów.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kolbuszowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kolbuszowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Kolbuszowa-

Sokołów, na dwóch stacyach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą, i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały, traci moc obowiązującą koncesya z dnia 23, Czerwca 1892 (Dz. ust. kr. Nr. 56), którą nadane było Radzie powiatowej w Kolbuszowej prawo do poboru myta na drodze powiatowej Kolbuszowa-Sokołów.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

Lwów, 28. Kwietnia 1894.

Nr. 36.

Obwieszczenie

galic. c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie z dnia 12. Kwietnia 1894, L. 61/pr. o oddaniu c. k. Zakładu zdrojowego w Krynicy, pozostającego dotąd w administracyi c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie pod zarząd galic. c. k. Namiestnictwa.

Wskutek reskryptu Wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 29. Marca b. r. l. 6.259/844, wydanego na podstawie Najwyższego postanowienia Jego ces. i król. Apostolskiej Mości z dnia 21. Marca b. r., przechodzi c. k. Zakład zdrojowy w Krynicy, pozostający dotychczas w administracyi c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie, z dniem 15. Kwietnia b. r. pod zarząd galic. c. k. Namiestnictwa.

Z powyższym dniem ustaje zatem wszelka dalsza ingerencya c. k. Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie na zarząd pomienionego zakładu zdrojowego.

C. k. Dyrekcya lasów i dóbr skarbowych. Oddział I.

Lwów, dnia 12. Kwietnia 1894.

Nr. 37,

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 26. Kwietnia 1894, L. 31.925, którem podaje się do publicznej wiadomości rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych wydane w porozumieniu z c. k. Ministerstwami Wyznań i Oświaty oraz Handlu z dnia 11. Kwietnia 1894, Dz. p. p. Nr. 72, o ustanowieniu taks egzaminacyjnych dla osób ubiegających się o koncesyę na budowniczego, majstra murarskiego, majstra kamieniarskiego, majstra ciesielskiego i rurmistrza.

Na podstawie §. 13. ustęp 2. ustawy z 26. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 193 o uregulowaniu koncesyonowanych przemysłów budowlanych, postanawia się co do uiszczać się mających przez osoby ubiegające się o koncesyę na budowniczego majstra murarskiego, kamieniarskiego, ciesielskiego i rurmistrza taks egzaminacyjnych co następuje:

§. 1.

Taksa egzaminacyjna dla osób ubiegających się o koncesyę na budowniczego wynosi w razie, jeżeli im nie przyznano częściowego uwolnienia od egzaminu na podstawie §. 6. rozp. minist. z 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195 — 63 zł.

Z tej kwoty przypada dla każdego z czterech członków komisyi egzaminacyjnych po 15 zł. a 3 zł. dla woźnego.

Jeżeli kandydat został uwolniony od częściowego egzaminu teoretycznego, przepisanego w punkcie 2. §. 1. rozporządzenia minist. z 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195, taksa egzaminacyjna wynosi 42 zł., z której to kwoty przypada dla każdego członka komisyi po 10 zł., a 2 zł. dla woźnego.

Jeżeli kandydat został uwolniony od częściowego egzaminu, przepisanego w punktach 1. i 2. §. 1. wspomnianego rozporządzenia ministeryalnego, taksa

egzaminacyjna wynosi 21 zł., z której to kwoty przypada dla kadżego członka komisyi po 5 zł., a 1 zł. dla woźnego.

§. 2.

Taksa egzaminacyjna dla osób ubiegających się o koncesyę na majstra murarskiego albo kamieniarskiego, albo na majstra ciesielskiego, wynosi w razie, jeżeli im nie służy prawo do częściowego uwolnienia od egzaminu na podstawie §. 6. rozporządzenia minist. z 27. Grudnia 1893, Dz. p. p Nr. 195 — 48 zł. Z tej kwoty przypada dla każdego z 3 członków komisyi egzaminacyjnej po 15 zł., a 3 zł. dla woźnego.

Jeżeli kandydat został zwolniony od częściowego egzaminu teoretycznego, przepisanego w punkcie 2. §. 2. względnie §, 3. względnie §. 4. powołanego wyżej rozporz. minist., taksa egzaminacyjna wynosi 32 zł., z której to kwoty przypada dla każdego członka komisyi po 10 zł., a 2 zł. dla woźnego.

Jeżeli kandydat został zwolniony od częściowego egzaminu przepisanego w punktach 1. i 2. §. 2. względnie §. 3. lub 4. powołanego już rozporządzenia minist., taksa egzaminacyjna wynosi 16 zł., z której to kwoty przypada dla każdego członka komisyi po 5 zł., a 1 zł. dla woźnego.

§. 3.

Taksa egzaminacyjna dla osób ubiegających się o koncesyę na rurmistrza, wynosi 16 zł., z której to kwoty przypada dla każdego członka komisyi egzaminacyjnej po 5 zł., a 1 zł. dla woźnego.

§. 4.

Kandydaci do egzaminu, którzy na podstawie §. 16. punkt 1. rozporz. minist. z 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195 życzą sobie rezem z egzaminem na budowniczego, albo na majstramurarskiego złożyć także egzamin na majstra kamieniarskiego, ciesielskiego albo na rurmistrza, mają uiścić taksę egzaminacyjną odnośnie do postanowienia 1. ustępu §§. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia podwyższoną o 15 zł. a. w., a odnośnie do postanowienia 2. ustępu §§. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia o 10 zł., zaś odnośnie do postanowienia 3. ustępu §§. 1. i 2. i §. 3. niniejszego rozporządzenia o 5 zł.

Jeżeli kandydat ubiega się o koncesyę na dalsze przemysły budownicze, taksa podwyższa się w wymieniony sposób co do każdego z dalszych przemysłów.

Ta kwota, o którą taksa egzaminacyjna wedle powyższego postanowienia będzie podwyższoną, przypada temu majstrowi przemysłowemu, który ma być powołany dla wzmocnienia komisyi egzaminacyjnej. Jeżeliby komisya egzaminacyjna musiała być wzmocnioną przez powołanie kilku majstrów przemysłowych, przypada im powyższa kwota w równych częściach.

§. 5.

Kandydaci do egzaminu, którzy na podstawie §. 16. punkt 2. rozporządzenia minist. z 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195, życzą sobie razem z egzaminem na majstra ciesielskiego złożyć także egzamin na rurmistrza, mają uiścić odnośnie do postanowienia §. 2. taksę egzaminacyjną podwyższoną o 5 zł. Te pięć zł. przypadają temu rurmistrzowi, który będzie powołany dla wzmocnienia komisyi egzaminacyjnej.

§. 6.

Osoby ubiegające się o koncesyę na budowniczego, które na podstawie §. 13. rozporządzenia minist. z dnia 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195, życzą sobie wcześniej złożyć egzamin z części teoretycznej, t. j. z przedmiotów wymienionych w §. 1. l. 2. powołanego rozporządzenia, mają uiścić za tę część teoretyczną taksę egzaminacyjną w kwocie 21 zł., a za późniejszą część egzaminu, obejmującą przedmioty wymienione w liczbach 1. i 3. powołanego rozporządzenia, w kwocie 42 zł. Z taksy egzaminacyjnej w kwocie 21 zł. przypada dla każdego członka komisyi po 5 zł., a 1 zł. dla woźnego. Z taksy egzaminacyjnej w kwocie 42 zł. przypada na każdego członka komisyi po 10 zł., a 2 zł. dla woźnego.

§. 7.

Kandydaci, którzy na podstawie §. 12. rozp. minist. z dnia 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195 egzamin powtarzają, albo którzy na podstawie §. 15. tego samego rozporządzenia poddadzą się ponownie egzaminowi, mają ponownie uiścić taksę egzaminacyjną, przypadającą według powyższych postanowień.

Kandydaci, którzy wskutek przerwy w egzaminie powstałej na podstawie ustępu 6. §. 8. wspomnianego rozporządzenia poddadzą się ponownie egzaminowi, mają uiścić ponownie część taksy egzaminacyjnej, przypadającą według powyższych postanowień na tę część egzaminu, która ma być powtórzoną.

§. 8.

Osoby ubiegające się o koncesyę na przemysł budowlany, które uzyskały dyplom w zawodzie budownictwa lądowego albo w zawodzie inżynierskim na-

akademii technicznej i wskutek tego na podstawie §. 6. rozporz. minist. z d. 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr 195, zostały w całości uwolnione od egzaminu, nie mają uiszczać taksy egzaminacyjnej.

§. 9.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Bacquehem w. r. **Wurmbrand** w. r. **Madeyski** w. r.

Co się podaje do powszechnej wiadomości.

Badeni w. r.

Nr. 38.

Ustawa

z dnia 1. Maja 1894, o udzieleniu gminom miast Brzeżan, Kołomyi, Przemyśla, Rzeszowa, Stanisławowa, Tarnopola i Żółkwi koncesyi na dalszy pobór myta kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, udziela się pod warunkami poniżej określonymi prawo pobierania myta kopytkowego na trzy lata następującym gminom:

a) gminie miasta Brzeżan;
b) gminie miasta Kołomyi;
c) gminie miasta Przemyśla;
d) gminie miasta Rrzeszowa;
e) gminie miasta Stanisławowa;
f) gminie miasta Tarnopola;
g) gminie miasta Żółkwi.

Art. II.

a) Gmina miasta Brzeżan pobierać ma kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. Na drodze ku Posuchowie za ostatniemi chałupami przedmieścia Adamówki;

2. na rządowym gościńcu wiodącym z Adamówki do Potutor za mostem pod Lipą, pod folwarkiem zwanym Marcelówką;

3. na gościńcu ku Rajowi obok bramy żelaznej za cmentarzem;

4. na przedmieściu Miasteczku przy drodze do Leśnik za ostatniemi chałupami przedmieścia:

5. na gościńcu rządowym wiodącym do Lwowa przy rogatce Lwowskiej;

6. na drodze krajowej ku Złoczowie i Tarnopolowi przy rogatce Złoczowsko-Tarnopolskiej.

Opłatę myta kopytkowego, należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. Od każdej sztuki bydła pociągowego 2 (dwa) ct.;

2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.;

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

b) Gmina miasta Kołomyi pobierać ma myto kopytkowe przy dwunastu rogatkach postawionych w miejscach, gdzie w obręb miasta wchodzą następujące drogi:

1. Werbiąż-Kołomyja;
2. Okrzesińce-Kołomyja;
3. Korolówka-Kołomyja;
4. Cienawa-Kołomyja w punkcie dotychczasowym;
5. Piadyki-Kołomyja;
6. Kamioneczki-Kołomyja;
7. Słobódka leśna-Kołomyja; } w punktach dotychczasowych;
8. Rakowczyk-Kołomyja; }
9. Szeparowce-Kołomyja;
10. Diatkowce-Kołomyja;
11. Sopów-Kołomyja;
12. Ispas-Kołomyja.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko, przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od konia, osła lub muła w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od sztuki bydlęcia rogatego w zaprzęgu 1 (jeden) ct;

c) od bydląt luzem idących, od konia, osła lub muła 1 (jeden) ct.;

d) od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagnięcia, koźlęcia, źrebięcia $^1/_2$ (pół) ct.

Bydlęta ssące wszelkiego rodzaju, które z matkami idą, tak samo cielęta, owce, kozy, nierogacizna, jagnięta, koźlęta na wozie lub na plecach prowadzone, są wolne od opłaty kopytkowego.

c) Gmina miasta Przemyśla pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach miejskich, przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. przy rogatce Lwowskiej;
2. przy rogatce Dobromilskiej;
3. przy rogatce Jarosławskiej;
4. przy rogatce na węgierskim trakcie;
5. na drodze do Prałkowic;
6. na drodze miejskiej od Buszkowic z zaporą na Zasaniu:
7. na drodze od Krownik z zaporą na tej drodze;
8. na drodze od Cybulanki z zaporą tamże na terytoryum miejskiem.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś źrebięta, cielęta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty kopytkowego.

d) Gmina miasta Rzeszowa pobierać ma myto kopytkowe przy siedmiu rogatkach miejskich, a mianowicie:

1. na drodze zwanej Łańcucko-Tyczyńska:
2. „ „ „ Ruska wieś;
3. „ „ „ Sandomierska;
4. „ „ „ Krakowska;
5. „ „ „ Stajnie;
6. „ „ „ Psiarniska;
7. „ „ „ Staroniwa.

Rogatka na drodze zwanej Ruska wieś, tudzież rogatka na drodze Łańcucko-Tyczyńskiej, mają być postawione w takich punktach, ażeby na pierwszej przejazd pomiędzy miastem a dworcem kolejowym i magazynami kolejowymi, na drugiej zaś komunikacya pomiędzy Tyczynem a Łańcutem, wolne były od myta kopytkowego.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

e) Gmina miasta Stanisławowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących dziewięciu do miasta prowadzących drogach:

1. Mykietyńce-Knihynin;
2. Krechowce-Knihynin;
3. Pasieczna-Knihynin;
4. Opryszowce-Knihynin;
5. Czukałówka-Knihynin;
6. Krechowce-Knihynin (ulica Lipowa);
7. Zagwóźdź-Knihynin;
8. Wołczyniec-Knihynin;
9. na drodze do kolei żelaznej.

Opłaty myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 3 (trzy) ct.;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

f) Gmina miasta Tarnopola pobierać ma myto kopytkowe przy ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie: 1. na Lwowskiej, 2. na Stawowej, 3. na Przewalisze, 4. na Brodzkiej, 5. Zbarazkiej, 6. Smykowskiej, 7. Mikulinieckiej, 8. na Petrykowieckiej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wo-

łów, bujaków, mułów i osłów, niemniej od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 1 (jeden) ct.

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach wszelkiego rodzaju, za które nie opłaca się myta kopytkowego.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego, jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju $^1/_2$ (pół) ct.

g) Gmina miasta Żółkiew pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach miejskich, a mianowicie;

1. na gościńcu rządowym ze Lwowa w zetknięciu się z drogą gminną od Błyszczywód;
2. na drodze ze Skwarzawy starej obok mostu;
3. na przedmieściu Glińskiem przy połączeniu się gościńca rządowego z drogą gminną do Krechowa:
4. na końcu Winnik przy drodze prowadzącej do Zameczka:
5. przy ulicy Sznycerskiej;
6. na przedmieściu turynieckiem obok rogatki poboru myta na drodze krajowej;

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, a to podług następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. IV.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. V.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VI.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego art. V.

Art. VII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskuteczniono zostały, i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na ten cel obrócony i wyczerpany.

Art. VIII.

Kontrolę nad robotami i około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl §. 25. ustawy drogowej z 7. Lipca 1885, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. IX.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe, wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z 7. Lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z 24. Września 1886.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nieskutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały

w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych placów, ulic i dróg, nie mniej też funduszów w myśl postanowień §. 28. ust. 5. ustawy drogowej.

Art. X.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych, to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina pobierająca myto kopytkowe, pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Art. XI.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. Maja 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 39.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Kwietnia 1894, L. 30.099.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 19 Marca 1894 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Niepołomicami.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo gminie Niepołomice powiatu Bocheńskiego do poboru opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem według następującej taryfy;

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju $2^1/_2$ (dwa i pół) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby pieszej, jadącej powozem, wyjąwszy woźnicę lub jadącej wierzchem 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane przepisy względem uwolnienia od opłaty mytniczej i względem zniżenia tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1894.

Nr. 40.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Kwietnia 1894, L. 30.099.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Marca 1894 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych:

1. Radzie powiatowej w Rzeszowie, od dwóch mostów na Strugu na drodze Tyczyn-Jawornik;

2. Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty;

3. Radzie powiatowej w Staremmieście, od mostu na rzece Strwiążu;

4. Radzie powiatowej w Pilznie; na drodze powiatowej Pilzno-Radomyśl;

5. Radzie powiatowej w Kolbuszowej, na drodze powiatowej Rzeszowsko-Kolbuszowskiej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Radom powiatowym w Rzeszowie, Kamionce strumiłowej, Staremmieście, Pilznie i Kolbuszowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Rzeszowie, prawo do pobierania myta od dwóch mostów na Strugu, na drodze Tyczyn-Jawornik, na jednej stacyi, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

2. Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty, na jednej stacyi, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

3. Radzie powiatowej w Staremmieście, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Strwiążu, na jednej stacyi, według następującego wymiaru;

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.:
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

4. Radzie powiatowej w Pilźnie, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Pilzno-Radomyśl, przy trzech rogatkach, jako to:

1. drogowego w Pilznionku,
2. mostowego w Czarnej,
3. drogowego w Zasowie, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

5. Radzie powiatowej w Kolbuszowej, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Rzeszowsko-Kolbuszowskiej, na jednej stacyi, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1894.

Nr. 41.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Kwietnia 1894, L. 30.099.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Marca 1894 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym i takichże opłat na drodze powiatowej Przemyślańsko-Swirskiej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Radom powiatowym w Białej i Przemyślanach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych pod

warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Białej, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym;

2. Radzie powiatowej w Przemyślanach, prawo do pobierania myta drogowego na drodze powiatowej Przemyślańsko-Swirskiej.

Od każdego z tych dwóch myt pobierać należy opłaty według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1894.

Nr. 42.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Kwietnia 1894, L. 30.099.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Marca 1894 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę w Borusowej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Borusowej powiatu Dąbrowskiego nadaje się na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem.

Opłaty mytnicze pobierać należy wedle następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $1\frac{1}{2}$ (półtora) ct.;

d) od jednej osoby $1\frac{1}{2}$ (półtora) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych, mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1894.

Nr. 43.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Kwietnia 1894, L. 30.099.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 19. Marca 1894 zatwierdzić najmiłościwiej następującą uchwałę Sejmu krajowego, w przedmiocie omycenia drogi gminnej Sanok-Mrzygłód.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie niniejszej uchwały nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Sanok-Mrzygłód Wydziałowi powiatowemu w Sanoku jako władzy nadzorującej na rzecz tejże drogi, do utrzymania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych mają być zachowane ogólne obowiązujące przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Art. III.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 14. Lipca 1892 (Dz. ust. kraj. Nr. 60), którą nadanem było Wydziałowi powiatowemu w Sanoku prawo do pobierania myta na drodze gminnej Sanok-Mrzygłód.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 21. Kwietnia 1894.

Nr. 44.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 7. Kwietnia 1894, L. 141, dotyczące dozoru ruchu kopalnianego w soboty i świąteczne dnie żydowskie na kopalniach minerałów żywicznych, wymienionych w §. 1. ustawy państwowej z dnia 11. Maja 1884, (Nr. 71. Dz. u. p.) w obrębie tego c. k. Starostwa górniczego.

Z powodu sprawdzonej okoliczności, że dozorcy ruchu wyznania mojżeszowego w dnie sobotnie i święta izraelickie dozór im powierzony pobieżnie wykonują albo od odpowiedzialności po myśli §. 25. ustawy krajowej z dnia 17. Grudnia 1884, (Nr. 35. Dz. u. i rozporz. kraj. ex 1886), na nich ciążącej zupełnie się uchylają, wskutek czego ruch kopalniany wbrew postanowieniu §. 22. tej ustawy pozostaje bez wszelkiego fachowego dozoru i bywają nieodzowne środki bezpieczeństwa zaniedbywane — przeto wydaje c. k. Starostwo górnicze w Krakowie w celu należytego przestrzegania §§. 22. i 23. powołanej ustawy na zasadzie §. 35. tejże, następujące rozporządzenie:

§. 1.

Osoby, które władzy górniczej po myśli §. 23. ustawy krajowej z dnia 17. Grudnia 1884, (Nr. 35. Dz. u. i rozp. kraj. ex 1886) wskazane zostały jako przyjęte do nadzoru ruchu kopalnianego pod kierownictwem osób drugich, są z chwilą objęcia nadzoru ruchu bezwzględnie odpowiedzialne w kierunku oznaczonym w §. 25. tej ustawy, od której to odpowiedzialności ani w dnie sobotnie ani w inne święta żydowskie uchylić się nie mogą.

§. 2.

Zastępywanie tych osób w razie ich choroby lub w ważnych wypadkach jest wyjątkowo dozwolone, nastąpić jednak może wyłącznie przez osoby uznane przez władzę górniczą za uzdolnione do dozorowania ruchu kopalni i tejże przez uprawnionego do wydobywania w tym celu wskazane.

W tej mierze postanawia się:

a) Dozorca ruchu kopalni obowiązanym jest zawiadomić o każdej zachodzącej przeszkodzie w dozorowaniu ruchu bezzwłocznie kierownika ruchu kopalni.

b Jeżeli przy odnośnej kopalni stoją do dyspozycyi jeszcze inni przez władzę górniczą za uzdolnionych uznani dozorcy ruchu, albo też, jeżeli osoby przeznaczone do potrzebnego zastępywania dozorców władzy górniczej zostały już wskazane i przez władzę tę do wiadomości przyjęte, wtedy winien kierownik ruchu oddać nadzór drugiemu dozorcy, lub też zastępcy dozorcy tej kopalni, to zastępstwo zaznaczyć w księdze objazdowej i władzy górniczej zrobić natychmiast doniesienie.

c) Jeżeli natomiast przy kopalni niema innych dozorców ani tychże zastępców a kierownik ruchu sam na czas trwania przeszkody dozorcę w wykonywaniu dozoru zastąpić nie chce lub nie może — wtedy ma być ruch kopalniany na tak długo wstrzymany, dopóki przedsiębiorca kopalni nie przyjmie i nie wskaże władzy górniczej innego za uzdolnionego uznanego dozorcę lub zastępcę dozorcy.

§. 3.

Odpowiedzialność w kierunku oznaczonym powyż powołanym §. 25. przechodzi w zupełności na zastępcę dozorcy podczas trwania tego zastępstwa (§. 2. b.) z wyjątkiem tylko wypadku, jeżeli dozorca właściwy zaniedbał przedsięwzięcia takich środków ostrożności, któreby przez zastępcę przedsięwzięte, okazały się opóźnionymi.

§. 4.

Dozorca ruchu, który się samowolnie uchyla od nadzoru ruchu kopalni z powodu soboty lub świąt żydowskich, lub też, który o innej przeszkodzie w wykonaniu nadzoru zaniedba zawiadomić jak najrychlej kierownika ruchu, tak samo kierownik ruchu, który zaniechał przepisanego § 2. b. doniesienia do władzy górniczej, przekracza niniejsze rozporządzenie górniczo-policyjne i podlega ukaraniu w myśl §. 47. ustawy krajowej z 17. Grudnia 1884 r.

Uprawniony do wydobywania staje się natomiast odpowiedzialnym po myśli §. 46. 5. tej ustawy i naraża się na rygor §. 24. tejże, jeżeli wbrew temu rozporządzeniu ruch kopalni odbywa się w dnie sobotnie i święta żydowskie bez dozoru.

§. 5.

Rozporządzenie to obowiązuje z dniem ogłoszenia jego.

Z c. k. Starostwa górniczego

w Krakowie, dnia 7. Kwietnia 1894.

C. k. Starosta górniczy:

Szalsza w. r.

Nr. 45.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem z dnia 8. Maja 1894, L. 23.514, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie udzielenia gminie Nadwórna zezwolenia na pobór 75% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. u. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Nadwórna na pobór w latach 1894, 1895, 1896, 1897 i 1898, siedmdziesiąt pięć (75%) dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa z tem zastrzeżeniem, że gminie Nadwórna nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Lwów, dnia 8. Maja 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 46.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. Maja 1894, L. 36.046.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 14. Kwietnia 1894, zatwierdzić Najmiłościwiej uchwałę Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych:

1. Obszarowi dworskiemu w Podmichalu od przewozu przez rzekę Łomnicę w Podmichalu.

2. Obszarowi dworskiemu w Dołpotowie od mostu na rzece Siwcy w Dołpotowie.

3. Obszarowi dworskiemu w Wojniłowie od mostu na rzece Siwcy w Wojniłowie.

4. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Niegowcach od mostu na rzece Bołochówce w Niegowcach.

5. Radzie powiatowej w Kałuszu od mostów na rzece Bołochówce przy drodze z Żurawna do Wojniłowa.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem, a mianowicie:

1. Obszarowi dworskiemu w Podmichalu powiatu kałuskiego od przewozu przez rzekę Łomnicę według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.:

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju, oraz od każdej sztuki bydła drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny z wyjątkiem cieląt i źrebiąt ssących przy matkach 1 (jeden) ct.:

d) od każdej osoby bez różnicy wyjąwszy woźnicę lub jeźdzca na koniu 2 (dwa) ct.;

e) od każdej osoby z taczkami lub wózkiem 4 (cztery) ct.

Mieszkańcy gminy Podmichala wolni są od opłaty myta przy przewozie w Podmichalu.

2. Obszarowi dworskiemu w Dołpotowie powiatu kałuskiego, od mostu na rzece Siwce w Dołpotowie według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

3. Obszarowi dworskiemu w Wojniłowie powiatu kałuskiego, od mostu na rzece Siwce w Wojniłowie według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

4. Gminie wspólnie z obszarem dworskim w Niegowcach powiatu kałuskiego od mostu na rzece Bołochówce w Niegowcach według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 1 (jeden) ct.;

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 1 (jeden) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

5. Radzie powiatowej w Kałuszu od mostów na rzece Bołochówce przy drodze gminnej z Żurawna do Wojniłowa przy jednej zaporze mytniczej według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.

2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Art. II.

Przy poborze tych myt, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 10. Maja 1894.

Badeni w. r.

Nr. 47,

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 18. Maja 1894, L. 5153/pr.

Jego ces. i kr. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 29. Kwietnia 1894, zatwierdzić najmiłościwiej następujące uchwały Sejmu krajowego, o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych:

I.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych od przewozów przez rzekę San w Krzywczy i pod Starem miastem, tudzież od przewozu przez rzekę Wisłok w Korniatkowie.

Art. I.

Na przeciąg lat 5 od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu w Krzywczy, powiatu Przemyskiego od przewozu przez rzekę San w Krzywczy, według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeździca na koniu 2 (dwa) ct.;

b) od każdego konia, idącego pod wierzchem, pędzonego, albo zaprzężonego 4 (cztery) ct.;

c) od jednego źrebięcia do 2 lat 2 (dwa) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 4 (cztery) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 2 (dwa) ct.

Pobór myta w Krzywczy rozpocznie się dopiero po zupełnem urządzeniu przewozu i oddaniu go do użytku publicznego.

2. Gminie Leżajsk powiatu Łańcuckiego, od przewozu przez rzekę San pod Starem miastem, według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdzca na koniu 1 (jeden) ct.;
b) od każdego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 3 (trzy) ct.;
c) od jednego źrebięcia do 2 lat 1 (jeden) ct.;
d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;
e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze 2 lat. świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

3. Obszarowi dworskiemu w Przeworsku, powiatu Łańcuckiego, od przewozu przez rzékę Wisłok w Korniatkowie, według następującego wymiaru:
a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów, osłów i każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny z wyjątkiem źrebiąt, cieląt i t. d. ssących przy matkach 1 (jeden) ct.;
d) od każdej osoby, wyjąwszy woźnicę lub jeźdzca na koniu 2 (dwa) ct.;
e) od osoby z taczkami lub wózkiem 4 (cztery) ct.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Podhorcach i od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie i własnym kosztem:

1. Obszarowi dworskiemu w Brzozdowcach, powiatu Bobreckiego, od przewozu przez rzekę Dniestr w Podhorcach, według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdzca na koniu 2 (dwa) ct.;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 3 (trzy) ct.;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 1 (jeden) ct.;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 3 (trzy) ct.;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozy, kozła i małych świń 1 (jeden) ct.

Członkowie gminy w Podhorcach wolni są zupełnie od opłaty myta, pod warunkiem utrzymywania przez tę gminę własnym kosztem zjazdów do przewozu.

2) Obszarowi dworskiemu w Rozhurczu, powiatu Stryjskiego, od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdzca na koniu 2 (dwa) ct.

Konie, woły, krowy, muły i osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy Rozhurcza wolni są zupełnie od opłaty myta od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu, pod warunkiem udzielania obszarowi dworskiemu pomocy do ochrony promu w czasie wylewu rzeki.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych, zachowane być mają ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi obszarowi dworskiemu w Wiktorowie na dalszy pobór opłat mytniczych od mostu na rzece Łukwicy.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo obszarowi dworskiemu w Wiktorowie, powiatu Stanisławowskiego, do poboru opłat mytniczych od mostu na rzece Łukwicy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem, według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 2 (dwa) ct.
2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 2 (dwa) ct.;

b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;

c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Mieszkańcy gminy Wiktorowa wolni są od opłaty myta od mostu na rzece Łukwicy.

Art. II.

Przy poborze powyższych opłat mytniczych mają być zachowane ogólnie obowiązujące przepisy o uwolnieniu od opłaty lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostów w Podbużu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie niniejszej uchwały, nadaje się prawo do pobierania opłat mytniczych Wydziałowi powiatowemu

w Drohobyczu, jako władzy nadzorującej, na rzecz utrzymania mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na rzecz utrzymania ośmiu mostów w Podbużu.

Gminy i obszary dworskie, w których terytoryum omycone mosty się znajdują, przyczyniać się mają do ich utrzymania prestacyami w myśl postanowień ustawy drogowej

Opłaty mytnicze pobierać należy oddzielnie a mianowicie na jednej stacyi od mostu na rzece Bystrzycy w Urożu i na drugiej stacyi od ośmiu mostów w Podbużu, według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 6 (sześć) ct.
2. Od bydląt przepędzanych:

a) od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, muła, osła 3 (trzy) ct.;
b) od pięciu świń albo cieląt 1 (jeden) ct.;
c) od dziesięciu owiec 1 (jeden) ct.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Urożu, ile razy wożą własne produkta na targ lub drzewo z lasu do własnego użytku, wolni są od ustanowionej opłaty mytniczej od mostu na rzece Bystrzycy w Urożu.

Art. II.

Przy poborze opłat mytniczych, mają być zachowane ogólnie obowiązujące przepisy o uwolnieniu od opłaty myt lub o zniżeniu tejże opłaty.

Art. III.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały, traci moc obowiązującą koncesya z dnia 23. Czerwca 1892 (Dz. u. kr. Nr. 57), którą nadanem było Wydziałowi powiatowemu w Drohobyczu prawo do pobierania opłat mytniczych na rzecz utrzymania mostów w Urożu i Podbużu.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do poboru opłat mytniczych na rzecz utrzymania dróg gminnych Tarnów-Zakliczyn, Niwka-Bobrowniki-Radłów i Tarnów-Wałki.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do poboru opłat mytniczych na drogach gminnych Tarnów-Zakliczyn,

Niwka-Bobrowniki-Radłów i Tarnów-Wałki, Wydziałowi powiatowemu w Tarnowie, jako władzy nadzorującej na rzecz tychże dróg, do utrzymywania których obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez które omycone drogi przechodzą, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Pobór myta odbywać się ma:

1. Na drodze gminnej Tarnów-Zakliczyn podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

2. Na drodze gminnej Niwka-Bobrowniki-Radłów i na drodze gminnej Tarnów-Wałki podług następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze tych myt, mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej, lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych na drodze powiatowej Niezwiska-Obertyn-Kamionki i od mostu na rzece Rabie pod Nieznanowicami.

Art. I.

Radom powiatowym w Horodence i Bochni nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania opłat mytniczych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, kosztem właściwych funduszów powiatowych, a mianowicie:

1. Radzie powiatowej w Horodence, prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Niezwiska-Obertyn-Kamionki, przy jednej rogatce, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu, 2 (dwa) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $^1/_2$ (pół) ct.

2. Radzie powiatowej w Bochni, prawo do pobierania myta od mostu na rzece Rabie pod Nieznanowicami, według następującej taryfy:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Z Prezydyum c. k. Namiestnictwa.

Nr. 48.

U s t a w a

z dnia 15. Maja 1894, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zezwolenia reprezentacyi powiatowej w Zaleszczykach na zaciągnięcie zobowiązania do 25.000 zł. w. a., celem przyczynienia się tą kwotą do kosztów budowy kolei wschodnio-galicyjskich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Zaleszczykach zezwala się zaciągnąć imieniem powiatu zobowiązanie do wysokości 25.000 zł. w. a. celem przyczynienia się tą kwotą do kosztów budowy kolei lokalnych wschodnio-galicyjskich.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń 15. Maja 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 31. Maja 1894. **Część X.**

Nr. 49.

Ustawa

z dnia 24. Kwietnia 1894 o kosztach zakładania i utrzymywania szkół ludowych i o funduszach szkolnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. 1.

Nauka w szkołach ludowych publicznych udziela się bezpłatnie.

Art. 2.

Obowiązek zakładania i utrzymywania publicznych szkół ludowych cięży w pierwszym rzędzie na miejscowych gminach i obszarach dworskich do zakresu szkoły wcielonych, w drugim rzędzie na okręgu szkolnym i na kraju, a to w stosunku w następnych artykułach określonym.

Art. 3.

Obszar dworski, który w swoim obrębie własnym nakładem utrzymuje szkołę ludową publiczną, uwalnia się tem samem od obowiązku przyczyniania się do zakładania i utrzymywania szkoły w obrębie gminy.

Gminy i obszary dworskie mogą być uwolnione od obowiązku zakładania i utrzymywania szkoły ludowej publicznej, jeżeli w ich obrębie istnieje szkoła ludowa prywatna, która ma prawo publiczności i potrzebie miejscowej czyni zadość.

Utrzymanie konfesyjnych albo innych szkół prywatnych nie uwalnia zresztą pojedynczych mieszkańców w obrębie związku szkolnego od obowiązków, które niniejsza ustawa nakłada na wszystkich mieszkańców kraju bez różnicy wyznania i obrządku.

Art. 4.

Zobowiązania gmin, korporacyi, instytucyi lub osób prywatnych do ofiar na rzecz szkoły miejscowej pozostają nadal w swej mocy.

Zobowiązania gmin i obszarów dworskich do składania pewnej kwoty na utrzymanie nauczycieli zniżone będą jednak o kwotę odpowiadającą 3% całej należytości podatków bezpośrednich razem z dotychczasowymi dodatkami państwowymi opłacanych w gminie a względnie na obszarze dworskim, jednakże nie poniżej 6% i z wyjątkiem w drugim i trzecim ustępie art. 16. postanowionym.

Ofiary w naturze, wyznaczone na utrzymanie nauczyciela, zamienione być mogą na ofiary pieniężne, a to na zasadzie dobrowolnego układu pomiędzy stronami obowiązanemi a Radą szkolną okręgową, zatwierdzonego przez Radę szkolną krajową.

Art. 5.

Darowizn, zapisów, fundacyi i zobowiązań prywatnych na pewne tylko szkoły i uczynionych pod wyraźnie zastrzeżonymi warunkami nie wolno używać w inny sposób lub na inne cele. Jeżeli cel nie jest wyraźnie określony przez zapisodawcę, określi go Rada szkolna krajowa, uwzględniając potrzeby danej szkoły, po wysłuchaniu stron konkurujących do utrzymania szkoły.

Art. 6.

Wszystkie wydatki na wystawienie lub najem, na utrzymanie, wewnętrzne urządzenie, opał, oświetlenie i obsługę budynków szkolnych, jakoteż na wystawienie i utrzymanie albo najem pomieszkań dla nauczycieli, o ile nauczycielom służy do tego prawo, na koszta podróży nauczycieli religii określone art. 8. ustawy krajowej z dnia 1. grudnia 1889 r. (Dz. ust. kr. Nr. 71) wreszcie na zakupno lub dostarczenie gruntu pod budynki, boisko gimnastyczne, ogród szkolny i pole, ponoszą fundusze szkolne miejscowe.

Potrzebne na ten cel kwoty uiszczać będą do funduszu szkolnego miejscowego gminy i obszary dworskie do związku szkoły należące w miarę całej należytości swych bezpośrednich podatków razem z dotychczasowymi dodatkami państwowymi, o ile te wydatki nie są pokryte na podstawie dobrowolnych zobowiązań trzecich osób korporacyj lub funduszów albo na podstawie zapisów.

Gminy i obszary dworskie, które się dawniej dobrowolnie zobowiązały do pewnych ofiar na pokrywanie tych wydatków, mają prawo żądać, aby to ich zobowiązanie wliczone im zostało w wymiar obowiązku wynikającego z niniejszego artykułu ustawy. W tym celu będzie oszacowaną wartość pieniężna tych zobowiązań w naturze przez Radę szkolną okręgową.

Art. 7.

Kwotę potrzebną corocznie na utrzymanie budynków szkolnych i wewnętrznego urządzenia szkoły, na opał, obsługę, oświetlenie sal szkolnych i na koszta podróży nauczycieli religii określone artykułem 8. ustawy krajowej z dnia 1. grudnia 1889 roku (Dz. ust. kr. Nr. 71) określi Rada szkolna okręgowa dla każdej szkoły ryczałtowo na wniosek Rady szkolnej miejscowej po protokolarnem przesłuchaniu stron konkurencyjnych, a to na tak długo, póki się zmiana nie okaże niezbędną.

Gdyby wyjątkowo kwota ryczałtowa miała przenosić kwotę odpowiadającą 10% podatków bezpośrednich wraz z dotychczasowymi dodatkami państwowymi opłacanych w gminie i na obszarze dworskim, pokryje nadwyżkę fundusz szkolny krajowy, wydanie zaś orzeczenia należy w tym przypadku do Rady szkolnej krajowej.

Tę kwotę, określoną prawomocnem orzeczeniem, wpłacać będą strony obowiązane w kwartalnych ratach do funduszu szkolnego miejscowego.

Nadwyżka dochodów, któraby się w tym funduszu okazała, ma w nim pozostać, bądź jako dotacya kasowa, bądź celem uskutecznienia większych wydatków w latach następnych.

Art. 8.

Wydatki na najem sal szkolnych i mieszkania dla nauczycieli, ogrodu i pola, pokrywać będą strony konkurencyjne w granicach określonych corocznym preliminarzem Rady szkolnej miejscowej po za obrębem ryczałtu w artykule poprzednim wymienionego.

Art. 9.

Wydatki nadzwyczajne, a mianowicie na budowę, rozszerzenie i przebudowę budynków szkolnych i pomieszkań dla nauczycieli, na znaczniejsze tychże naprawy, o ile się nie dadzą opędzić ryczałtem określonym w artykule 7. oraz na nabycie gruntu pod budynki, ogród, pole i boisko, wreszcie na dostarczenie wewnętrznego urządzenia szkoły, określa w każdym danym przypadku Rada szkolna okręgowa po przeprowadzeniu potrzebnych rokowań

i rozprawy ze stronami konkurencyjnemi, którym należy przy tej rozprawie plan i kosztorys budowy przedstawić, a grunt wymienić.

Wydatki nadzwyczajne nie mogą obciążać stron konkurujących w jednym roku kwotą większą niż 40% całej należytości ich podatków bezpośrednich wraz z dotychczasowymi dodatkami państwowymi.

Jeżeli wydatek potrzebny większym jest od takiej kwoty, ma być stronom konkurencyjnym na ich żądanie rozłozony na lat kilka.

Jeżeli wydatek taki nadzwyczajny jest tak wielki, że nie byłby w całości pokrytym, gdyby strony konkurencyjne dodatek w wysokości 40% podatków razem z dotychczasowymi dodatkami państwowymi składały przez trzy lata, ma prawo Rada szkolna miejscowa żądać, ażeby fundusz szkolny krajowy nadwyżkę wydatku pokrył.

Rada szkolna krajowa udzielać będzie funduszom szkolnym miejscowym zasiłków takich w granicach kwoty corocznie na ten cel w budżet szkolny krajowy wstawionej.

W tym przypadku należeć będzie wydanie orzeczenia wspomnianego w pierwszym ustępie artykułu niniejszego do Rady szkolnej krajowej.

Art. 10.

Jak należy stawiać i urządzać i w jakie sprzęty zaopatrywać budynki szkolne, jak należy urządzać ogród i pole szkolne, w jakim wymiarze zabezpieczyć opał, oświetlenie i obsługę budynków szkolnych, przepiszą osobne instrukcye Rady szkolnej krajowej, która ku temu zażądać może w razie potrzeby pomocy technicznych urzędników państwa, kraju i gmin, w których obrębie szkoła się znajduje.

Instrukcye te układane będą z uwzględnieniem miejscowych stosunków, w czem Rada szkolna krajowa żądać będzie opinii Wydziałów powiatowych.

Art. 11.

Do miejscowego funduszu szkolnego należą grunta nadane szkole, zabudowania szkolne, kapitały, zapisy i darowizny prywatne, o ile przeznaczone są na cele wskazane w art. 6.

Oprócz dochodów z tego majątku wpływają do tego funduszu:

a) kwoty konkurencyjne wymienione w art. 7. 8. i 9;

b) zasiłki wymienione w art. 7. i 9.;

c) kary pieniężne ściągane za opieszałość w posyłaniu dzieci do szkoły.

Art. 12.

Rada szkolna miejscowa zarządza miejscowym funduszem szkolnym, pobiera wszystkie jego dochody, czuwa nad ich regularnem wpływaniem i wypłaca należytości, o ile do tego jest upoważniona.

Dodatki pieniężne nakładane na gminy na rzecz funduszu szkolnego miejscowego pokrywane być mają w taki sam sposób, w jaki się pokrywają inne wydatki na gminie ciążące. Kasowość i rachunki załatwia kasa gminna, jeżeli ją do tego Rada szkolna okręgowa wezwie, a wszystkie strony powołane do konkurencyi na to się zgodzą.

Nadzór i kentrolę nad miejscowymi funduszami mają Rady szkolne okręgowe i Rada szkclna krajowa, która wyda potrzebne w tej mierze instrukcye i przepisze sposób, w jaki Rady szkolne miejscowe winny funduszami zarządzać.

Art. 13.

Czynności wymienione w artykule poprzednim, ustępie pierwszym, lub niektóre z nich, może Rada szkolna okręgowa na jakiś czas odjąć Radzie szkolnej miejscowej i bądź powierzyć je innej Radzie szkolnej miejscowej, bądź załatwiać je z własnego ramienia.

Art. 14.

Książek szkolnych i innych przyborów naukowych powinni dzieciom dostarczać rodzice a względnie ich zastępcy.

Ubogich uczniów będzie jednak Rada szkolna miejscowa zaopatrywać w odzież, książki i przybory szkolne w miarę funduszów. Na ten cel obracać będzie dochody funduszu szkolnego miejscowego wymienione w art. 11. pod lit. *c*).

Sposób użycia tych dochodów wskaże szczegółowo instrukcya Rady szkolnej krajowej.

Art. 15.

Wszystkie inne wydatki niezbędne na cele szkoły ludowej, oprócz wymienionych w art. 6., wypłacane będą z funduszu szkolnego krajowego.

Do tego funduszu wpływają:

a) dochody z majątku zakładowego ogólnego,

b) dodatek do byłego funduszu szkół normalnych ze skarbu państwa wypłacany,

c) dochody majątków zakładowych pojedynczych szkół, o ile nie są przeznaczone na cele wymienione w artykule 6.,

d) ofiary, do których się zobowiązały kiedykolwiek na rzecz szkoły miejscowej gminy, korporacye, instytucye lub osoby prywatne, jakoteż datki dobrowolne, z wyjątkiem ofiar i datków przeznaczonych na cele wymienione w art. 6.,

e) dodatki pieniężne od gmin i obszarów dworskich obowiązanych do konkurencyi na utrzymanie nauczycieli w myśl art. 16.,

f) dodatki pieniężne okręgowe oznaczone art. 17.,

g) subwencye udzielane pewnym szkołom lub kursom przez skarb państwa, powiaty lub gminy,

h) dochody z innych źródeł na to osobnemi ustawami przeznaczonych,

i) zasiłek z funduszu krajowego, jaki na ten cel zamieszczany będzie corocznie w budżecie krajowym.

Art. 16.

Jeżeli dochody wymienione w art. 15. lit. *c)* i lit. *d)* nie wystarczają na opłacenie nauczycieli stałych i tymczasowych szkół ludowych miejscowych, obowiązane są gminy i obszary dworskie należące do związku szkolnego, do wnoszenia na ten cel dodatków pieniężnych aż do 6% całej należytości wszystkich podatków bezpośrednich razem z dotychczasowymi dodatkami państwowymi, w gminie i na obszarze dworskim opłacanych, każde z nich o tyle, o ileby to, co na mocy dawniejszych zobowiązań bądź to w naturze bądź w gotowych pieniądzach na utrzymanie nauczycieli już uiszcza, nie dorównywało oznaczonym powyżej procentom.

Miasta zaliczone do klasy I, II i III w art. 11. ustawy krajowej z dnia 1. stycznia 1889, o stosunkach prawnych stanu nauczycielskiego w brzmieniu ustanowionem ustawą krajową z dnia 15. czerwca 1892, Nr. 40. Dz. u. kr. obowiązane są jednak do wnoszenia na ten cel dodatków aż do 9% wszystkich podatków bezpośrednich wraz z dotychczasowymi dodatkami państwowymi.

Co się tyczy miast i miasteczek, które posiadają własny majątek zakładowy, przynoszący im dochód po odtrąceniu kwot opłacanych na oprocentowanie zaciągniętych długów, orzeka Rada szkolna krajowa po wysłuchaniu zdania Wydziału krajowego, jaką kwotę z tego dochodu własnego mają uiszczać corocznie na opłacenie nauczycieli miejscowych oprócz dodatków pieniężnych 6%, a względnie 9% powyżej wymienionych.

Art. 17.

O ile dochody wskazane w artykule 15. lit. *c)*, *d)* i *e)* nie wystarczają na opędzenie wydatków w tymże artykule wymienionych na wszystkie szkoły w okręgu szkolnym, obowiązany jest okręg szkolny uiszczać na ten cel dodatki aż do 3% całej należytości wszystkich podatków bezpośrednich wraz z dotychczasowymi dodatkami państwowymi opłacanych w okręgu.

Art. 18.

O ile dochody wskazane w artykule 15. lit. *d)*, *e)* i *f)* ściągane być mają od pojedyńczych kontrybuentów sposobem dodatków do podatków, o tyle urzędy

podatkowe pobierać je będą wprost do funduszu krajowego szkolnego w taki sam sposób jak inne dodatki krajowe. O ile zaś pokrywane będą przez gminy z innych źródeł, o tyle wnoszone być powinny do funduszu szkolnego krajowego w ratach kwartalnych w ten sam sposób, jak się pokrywają inne wydatki pieniężne na gminie ciężące.

Art. 19.

Wydział krajowy zarządza funduszem szkolnym krajowym, a Rada szkolna krajowa rozporządza jego dochodami w granicach ustawami i corocznym preliminarzem określonych.

Sposób układania preliminarza określa Rada szkolna krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. 20.

Rada szkolna krajowa użyje corocznie z funduszu szkolnego krajowego w granicach uchwalonego budżetu sumy stosownej na potrzeby szkół ludowych ogólnej natury, jako to: na zakupno książek do bibliotek nauczycielskich, przyborów i okazów szkolnych, na wydawanie czasopisma dla nauczycieli, na koszta podróży dla nauczycieli wysyłanych celem dalszego kształcenia się, na konferencye nauczycielskie i t. p.

Art 21.

Fundusz szkół normalnych rozdzielony dawniej na Galicyjski i Krakowski, tworzy wspólny fundusz szkolny krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi łącznie z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

To połączenie nie ma jednak uwłaczać prawom i obowiązkom wypływającym ze specyalnych tytułów tego funduszu.

Art. 22.

Krajowy fundusz szkolny wypłacać będzie szkolnemu funduszowi emerytalnemu coroczny zasiłek równający się przeciętnemu wydatkowi, jaki fundusz szkół normalnych w trzech ostatnich latach swego istnienia poniósł na cele tego rodzaju.

Art. 23.

Fundusze szkolne okręgowe przestają istnieć, a należytości ich czynne i bierne przechodzą na fundusz szkolny krajowy.

W gminach, które tworzą dla siebie osobny okręg szkolny, może jednak Rada szkolna krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym pozostawić fundusz szkolny okręgowy, który w obec szkół miejscowych spełniać będzie wszystkie funkcye przekazane art. 15. niniejszej ustawy funduszowi szkolnemu krajowemu.

Funduszem tym zarządzać będzie gmina, a dochodami jego rozporządzać Rada szkolna okręgowa w granicach ustawami i corocznym preliminarzem określonych.

Art. 24.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1895, a równocześnie przestają obowiązywać artykuły 14. do 39. włącznie ustawy krajowej z dnia 2. maja 1873 roku o zakładaniu i utrzymywaniu szkół ludowych i o obowiązku posyłania do nich dzieci (Dz. u. kr. Nr. 250), wraz ze zmianami w brzmieniu tychże artykułów późniejszemi ustawami zaprowadzonemi.

Art. 25.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświaty.

Lainz, 24. kwietnia 1894.

Franciszek Józef w. r.

Madeyski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 1. Lipca 1894. **Część XI.**

Nr. 50.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k Namiestnictwa z dnia 25. Maja 1894, L. 5540/pr., względem wyłączenia miejscowości Pstrągowa z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Ropczycach, c. k. Sądu obwodowego w Tarnowie i c. k. Starostwa w Ropczycach i wcielenia jej do c. k. Sądu powiatowego w Strzyżowie, c. k. Sądu obwodowego i c. k. Starostwa w Rzeszowie.

Na mocy rozporządzeń wys. c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 11. Maja 1894, L. 1159, i wys. c. k. Ministerstwa spraw wewn. z dnia 12. Kwietnia 1894, L. 1322/M.J., wyłącza się gminę i obszar dworski Pstrągowa z dniem 1. Stycznia 1895 z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Ropczycach, c. k. Sądu obwodowego w Tarnowie i c. k. Starostwa w Ropczycach i wciela się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Strzyżowie, c. k. Sądu obwodowego i c. k. Starostwa w Rzeszowie.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Badeni w. r.

Nr. 51.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 19. Maja 1894, L. 35.793, którem dla miasta Chrzanowa ustanawia się termina wypowiedzenia najmu i wyprowadzenia się z wynajętych pomieszkań i innych lokalności.

W myśl drugiego ustępu §. 25. ces. rozp. z dnia 16. Listopada 1858 N. 123. Dz. p. p. i na zasadzie ustawy z dnia 27. Marca 1869, Nr. 41. Dz. p. p. — postanawia c. k. Namiestnictwo za porozumieniem się z krakowskim c. k. wyższym Sądem krajowym względem terminów wypowiedzenia najmu i oprożnienia pomieszkań i innych lokalności dla miasta Chrzanowa, co następuje:

§. 1.

Do opróżnienia pomieszkań i innych lokalności, najętych za rocznym czynszem, bez określenia trwania najmu i bez oznaczenia czasu wypowiedzenia najmu, ustanawia się zamiast dotychczas tam w zwyczaju będącego jednego terminu 1. Listopada, termin na dzień 1. Lipca każdego roku.

§. 2.

Wypowiedzenie ma być uskutecznione na trzy miesiące przed powyższym terminem według zasad ces. rozp. z dnia 16. Listopada 1858, Nr. 213. Dz. p. p. — a ustąpienie z wynajmowanych przedmiotów najpóźniej w 8miu dniach po skończonym rocznym najmie.

§. 3.

Najmujący, który ma obowiązek opróżnienia najętego przedmiotu, winien najpóźniej do południa drugiego dnia po terminie wyprowadzenia się, opróżnić połowę zajmowanych lokalności i wprowadzającemu się stosowne miejsce na pomieszczenie ruchomości udzielić, następnie zaś najdalej do południa trzeciego dnia resztę lokalności zajmowanych opróżnić i całkiem oddać.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z początkiem dnia piętnastego po ogłoszeniu go w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Nr. 52.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z d. 31. Maja 1894, L. 5771/pr., względem wyłączenia miejscowości Nowoszyn z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Bursztynie, c. k. Sądu obwodowego w Brzeżanach i c. k. Starostwa w Rohatynie i wcielenia jej do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Żurawnie, c. k. Sądu obwodowego w Samborze i c. k. Starostwa w Żydaczowie.

Na mocy rozporządzenia wys. c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. Maja 1894, L. 438 i wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z d. 5. Kwietnia 1894, L. 1237/M.J., wyłącza się gminę i obszar dworski Nowoszyn z dniem 1. Stycznia 1895 z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Bursztynie, c. k. Sądu obwodowego w Brzeżanach i c. k. Starostwa w Rohatynie i wciela się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Żurawnie, c. k. Sądu obwodowego w Samborze i c. k. Starostwa w Żydaczowie.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

Badeni w. r.

Nr. 53.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 24. Maja 1894, L. 40295, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 10. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 30, o regulacyi rzeki Złotej Lipy, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z 12. dnia Kwietnia 1894, L. 6061/774.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 10. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 30, o regulacyi rzeki Złotej Lipy.

§. 1.

Regulacya rzeki Złotej Lipy od Stawu w Brzeżanach do Litwinowa w powiatach Brzeżańskim i Podhajeckim jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonaną w myśl §. 7. ustawy z dnia 10. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 30. przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z roku 1889, zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa a preliminujący koszta robót na 132.000 zł. w. a.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. roboty regulacyjne i ochronne na rzece Złotej Lipie (przekopy, rozszerzenie i pogłębienie łożyska wraz z ubezpieczeniem skarp) nie mniej też utrzymanie tych robót w czasie budowy,

2. korekcyą ujść dopływów i głównych rowów osuszających, o ile one wywierają szkodliwy wpływ na bieg i ustrój rzeki,

3. budowę objektów (mostów i śluz),

4. wreszcie budowle w odciętych starych łożyskach, mające na celu przyspieszenie zamulenia.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat cztery i trwać ma od jesieni 1894 do jesieni 1898 r.

§. 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzo-

nego w myśl §. 3. ustawy z dnia 10. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 30. i nie mogą przekroczyć sumy 132.000 zł. w. a.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wstawiane do preliminarzy krajowego i państwowego w czterech równych ratach rocznych od r. 1894 do r. 1897, wypłata zaś tych rat rocznych do funduszu regulacyjnego odbywać się ma w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dodatek konkurencyjny ma być wpłacany przez uczestników spółki do funduszu regulacyjnego względnie do kasy krajowej, w równych ratach rocznych na dniu 1. Lipca każdego roku, raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych będą oznaczone na podstawie ustanowić się mającego okręgu konkurencyjnego, a w razie potrzeby będą ściągnięte w drodze egzekucyi politycznej.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, w takim razie znajdą zastósowanie postanowienia §§. 15. do 19. państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. Urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. punktu c) specyalnej ustawy krajowej przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65. i 66. kraj. ustawy wodnej przez spółkę; a w razie, gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie: do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych, powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. W razie potrzeby polepszenia płac dozorców lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców po nad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 90 zł. w. a. dla inżyniera asystenta i elewa technicznego, 120 zł. w. a. dla inżyniera II. kl. i inżyniera adjunkta, a 150 zł. w. a. dla wyższych urzędników technicznych. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym po za pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. kl., przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś po za miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 zł. w. a. dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegaci Wydziału krajowego, względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, przechowują u siebie i zawiadują funduszami budowy, asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich im poruczonych sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są w obec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł., a przy tem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia dycezyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem w obec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, jest odpowiedzialny w obec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

W szczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. Urzędu podatkowego lub z kasy kra-

jowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Kierownik budowy sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.) a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady, a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ust. wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map kata-

stralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazwisk właścicieli. Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy tudzież delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38.) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu kraj. ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej

Z końcem corocznego peryodu budowy należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów z oznaczeniem ich ubytku i stanu w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne winne być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie delegat na wniosek kierownika budowy stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się niedostatecznemi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy do Wydziału krajowego celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych. Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9. a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez kierownika budowy sprawdzonych w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę, bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy czuwa na ścisłem wypełnieniem zobowiązeń kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyę przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane, lecz 500 zł. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy.

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 zł. w. a., komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 19. instrukcyi).

Odbioru dokonywują delegat i kierownik budowy, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza,

2. stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy wstawić tymczasowy wodoskaz,

3. liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur,

4. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót,

5. odbiór materyałów budowlanych.

6. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą,

7. polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom,

8. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak administracyi Państwa jak i stronom interesowanym (Wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom administracyi Państwa, jak i spółki wodnej.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego,

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy,

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a*) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a*) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze

strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić możne wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe,

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. Listopada 1887, Dz. u. k. Nr. 68.

Nr. 54.

Ustawa

z dnia 8. Czerwca 1894, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasta Krakowa na pobór opłat policyjnych na rzecz funduszu miejscowych ubogich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gminie miasta Krakowa pozwala się pobierać na rzecz funduszu miejscowych ubogich następujące opłaty policyjne:

1. Od balów urządzanych za opłatą wstępu w publicznych lub prywatnych lokalach po 10 złr.

2. Od przedstawień teatralnych, z wyjątkiem urządzanych przez zarząd teatru miejskiego lub jego dzierżawcę, dalej od koncertów, sztuk konnych, gimnastycznych, ogni sztucznych i t. p. po 5, 10 lub 20 złr. za każde przedstawienie.

3. Od menażeryi, panoram, kosmoram, ciemnic optycznych (camera obscura), figur woskowych i t. p. po 3, 6 lub 10 złr. tygodniowo, zaś po 10, 20 lub 30 złr. miesięcznie.

Wymierzając wysokość uiścić się mających opłat według postanowień ustępów 2 i 3 uwzględnić należy sławę artystyczną występujących osób, lub rozmiary przedsiębiorstwa.

Art. II.

Każde ukrócenie dochodu funduszu miejscowych ubogich z powyższych opłat karane będzie, prócz kary policyjnej za popełnione wykroczenie grzywną przypadającą funduszowi miejscowych ubogich dwu do pięciokrotnej wysokości ukróconej opłaty, a w razie niemożności ściągnięcia tej grzywny aresztem, przyczem za każde 5 złr. grzywny, wymierzyć należy 24 godzin aresztu.

Art. III.

Wymiar i pobór tych opłat, postępowanie karne należą do tej władzy, do której należy udzielanie pozwoleń policyjnych na bale, przedstawienia i t. p.

Art. IV.

Pod względem odwołania się od zarządzeń co do poboru powyższych opłat, tudzież od orzeczeń karnych, obowiązują ogólne postanowienia w tej mierze wydane dla władz administracyjnych.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 8. Czerwca 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 55.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. Czerwca 1894, l. 50.443.

W części XLIII. dziennika ustaw państwa pod Nr. 115, ogłoszone jest rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa z dnia 20. Czerwca 1894, którem uregulowany zostaje przywóz owiec i świń z królestwa Rumunii do królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

To rozporządzenie opiewa:

Aby przy przywozie owiec i świń z królestwa Rumunii do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa zapobiedz zawleczeniu chorób stadnych i ich rozwleczeniu, wydało Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami sprawiedliwości, handlu i rolnictwa na podstawie §§. 3. (ostatni ustęp), 4. i 5. ogólnej ustawy o chorobach stadnych

względnie §§. 7. i 40. ustawy księgosuszowej z 29. Lutego 1880, i dotyczących rozporządzeń wykonawczych z dnia 12. Kwietnia 1880, (Dz. pp. Nr. 35 do 38), następujące zarządzenia weterynarsko-policyjne:

§. 1.

Z królestwa Rumunii dozwolony jest przywóz owiec i świń jedynie koleją żelazną przez c. k. główny urząd cłowy Ickany-dworzec.

Owce mogą być codziennie wprowadzane, świnie zaś tylko w poniedziałki i wtorki każdego tygodnia.

§. 2.

Wprowadzane owce i świnie muszą być pokryte paszportami, wydanymi przez zwierzchność gminną miejsca pochodzenia

W tych paszportach mają być uwidocznione gmina pochodzenia, przynależna król. rumuńska polityczna władza powiatowa, dzień wydania, ilosć sztuk zwierząt, ich dokładne opisanie co do płci i wieku, barwy włosów (sierci), odznak i szczególnych znamion (karby na uszach, znaki tatuowane).

Jeżeli paszporta nie są wydane w języku niemieckim, obowiązana jest strona postarać się, by do paszportów najpóźniej na stacyi granicznej Ickany dołączono urzędownie uwierzytelnione tłumaczenie w tym języku.

Jako urzędowe uznaje się uwierzytelnienie tłumaczenia wówczas, jeśli wydane zostało przez takie osoby, władze i urzędy stacyi kolejowej, które mają prawo używania pieczęci służbowej.

§. 3.

Przed załadowaniem na rumuńskich stacyach kolejowych transportów owiec i świń przeznaczonych do wprowadzenia do Austryi, mają być te zwierzęta badane przez państwowego lub przez władzę państwową umyślnie do tego upoważnionego weterynarza pod względem ich stanu zdrowia nie wzbudzającego podejrzenia zarazy.

Wynik badania winien być na odwrotnej stronie paszportu uwidoczniony.

Takie świadectwo jest ważne przez ośm dni. Jeżeli ten okres czasu upłynie w czasie transportu zwierząt na terytoryum rumuńskiem, winny być zwierzęta ponownie badane przez państwowego lub przez władzę państwową umyślnie do tego upoważnionego weterynarza. Także wynik tego badania, które jest ważne przez dalszych ośm dni, należy w sposób wyżej opisany uwidocznić.

§. 4.

Wprowadzone owce i świnie winny być przy c. k. głównym urzędzie cłowym Ickany-dworzec na placu urzędowym wyładowane i jedna sztuka po drugiej dokładnie przez weterynarza badaną.

Wyładowanie ma się odbywać w godzinach urzędowych w dzień w obecności badającego weterynarza austryackiego.

Owce winny być prócz tego przez dwanaście godzin obserwowane i w tym czasie także przy karmieniu i pojeniu oglądane.

Urzędujący austryacki weterynarz jest obowiązany wynik badania na odwrotnej stronie dotyczących paszportów poświadczyć, wciągnąć go do protokołu oględzin i natychmiast udzielić urzędowi cłowemu granicznemu.

§. 5.

Takie transporta owiec lub świń, w których przy badaniu przez weterynarza granicznego względnie w czasie dwunastogodzinnej obserwacyi, znajdzie się choćby jedno zwierzę dotknięte chorobą, która według austryackich przepisów weterynarsko-policyjnych uzasadnia obowiązek donoszenia, nie mogą być dopuszczone do przywozu, lecz muszą być najbliższym pociągiem towarowym przez granicę do królestwa Rumunii zwrócone.

O takiem zwróceniu winien c. k. główny urząd cłowy Ickany-dworzec natychmiast uwiadomić telegraficznie c. k. Rząd krajowy w Czerniowcach i król. rumuńskie Ministerstwo spraw wewnętrznych.

§. 6.

Jeżeli przy oględzinach owiec względnie ich dwunastogodzinnej obserwacyi nie okażą się żadne zarzuty, mogą być one do kraju odpędzone lub załadowane.

Transporta świń natomiast, przy których oglądaniu nie okażą się żadne zarzuty, mogą być tylko koleją najpierw odesłane do zakładu obserwacyjnego w Krakowie, po czem ma być do nich w zupełności zastosowane rozporządzenie ministeryalne z dnia 15. Maja 1893, (Dz. pp. Nr. 83).

§. 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem 25. Czerwca 1894 roku.

W skutek powyższego rozporządzenia ministeryalnego i na podstawie reskryptu wys. c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. Czerwca 1894, L. 12.969, c. k. Namiestnictwo uchylając swe zarządzenia, wydane na podstawie rozporządzenia minister. z dnia 15. Maja 1893, (Dz. pp. 83 ex 1893), a ogłoszone w drugiej części obwieszczenia z dnia 25. Maja 1893, L. 42.764 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 26) zarządza co następuje:

1. Świnie przeznaczone do zakładów obserwacyjnych w Białej i w Krakowie (§. 1.) mogą być ładowane tylko na stacyach kolejowych, upoważnionych do ładowania bydła, jeżeli w pobliżu tych stacyi znajdują się chlewy spędowe dla nierogacizny, urządzone wedle wskazówek tutejszego rozporządzenia z dnia 17. Września 1889, l. 59.759.

2. Oględziny świń na stacyach kolejowych wykonywać mają ustanowieni oglądacze.

3. Chcąc świnie załadować, należy przypędzić je dwanaście godzin przed załadowaniem do wagonów i niezwłocznie zgłosić oglądaczowi kolejowemu. W ciągu tych 12 godzin ma oglądacz kolejowy zbadać legalność i ważność paszportów i stan zdrowia każdej sztuki i uwidocznić na paszportach wynik oględzin.

4. Chlewy spędowe i stanowiska należy natychmiast po opróżnieniu dokładnie oczyścić i dezinfekcyonować pod dozorem oglądacza kolejowego.

Przed oczyszczeniem i odwietrzeniem chlewów i stanowisk niewolno pod żadnym warunkiem do nich wprowadzać trzody.

5. Jeżeli oglądacz stwierdzi u świń, przeznaczonych do ładowania, że nie są zaopatrzone w paszporty miejsca pochodzenia, albo że są opatrzone paszportami nielegalnemi albo nieważnemi, albo paszportami wydanemi przez Zwierzchność gminną (obszar dworski) miejsca zapowietrzonego, lub jeżeli są świnie rasy rossyjskiej, nie dopuści takich stad do transportu kolejowego, lecz zarządzi ich odosobnienie pod dozorem policyi miejscowej i doniesie o tem c. k. Starostwu, dołączając dokumenta stada.

Jeżeli dochodzenie przez c. k. Starostwo przeprowadzone i dokonana pięciodniowa obserwacya takiego stada, wykaże niepodejrzany stan zdrowia zwierząt, może c. k. Starostwo zezwolić na dalszy transport tego stada po poprzedniem przedłużeniu ważności pierwotnych paszportów i uwidocznieniu na nich tego co zaszło.

6. Jeżeli w transporcie świń stwierdzoną będzie choćby u jednej sztuki zaraza pyskowa lub racicowa, ma oglądacz z całem stadem postąpić w sposób wskazany w ustępie 5-tym, wstrzymać ładowanie żywych zwierząt racicowych w tej stacyi kolejowej aż do dokładnego oczyszczenia i odwietrzenia dróg dopędowych, ramp kolejowych i stanowisk zapowietrzonych.

7. O każdem zatrzymanem stadzie świń na stacyi kolejowej, niemniej o zarządzeniach poczynionych ze strony władzy politycznej, ma c. k. Starostwo natychmiast przedłożyć c. k. Namiestnictwu sprawozdanie.

8. Transporty świń kolejami żelaznemi w obrocie wewnętrznym kraju, mają być również opatrzone paszportami miejsca pochodzenia i będą jak dotąd, tak przy załadowaniu jakoteż i przy wyładowaniu oglądane przez ustanowionych ogiądaczy kolejowych.

9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem 25. Czerwca 1894 roku.

Badeni w. r.

Nr. 56.

U s t a w a

z dnia 2. Czerwca 1894 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o zezwoleniu gminie miasteczka Strusowa powiatu Trembowelskiego, na pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych oraz od piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Strusowa zezwala się pobierać na pokrycie potrzeb gminnych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1899 opłatę gminną od napojów spirytusowych tak słodzonych, jak niesłodzonych, oraz od piwa i miodu, — w gminie wyrabianych lub w obręb gminy wprowadzanych i w niej zużywanych, po pięćdziesiąt (50) ct. w. a. od jednego hektolitra, czyli po pół centa w. a. od jednego litra.

Art. II.

Do uiszczenia opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. wymienione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na sprzedaż, czy też na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Strusowa.

Art. IV.

Opłata ciąży tylko na konsumcyi w obrębie gminy. Produkcyi ani obrotu handlowego obciążać nią nie wolno.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru opłaty, wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 2. Czerwca 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 20. Lipca 1894. **Część XII.**

Nr. 57.

U s t a w a

z dnia 19. Czerwca 1894, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o organizacyi Szkoły politechnicznej we Lwowie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Na podstawie §§. 11. lit. i) i 12. Ustawy zasadniczej Państwa z dnia 21. Grudnia 1867, Dz. pr. p. Nr. 141, ustanawia się następujące zasady organizacyi Szkoły politechnicznej we Lwowie.

Art. II.

Ministrowi oświaty poruczone jest wykonanie tej ustawy, a w szczególności wydanie Statutu organizacyjnego Szkoły politechnicznej na podstawie tych zasad organizacyi.

Zasady organizacyi Szkoły politechnicznej we Lwowie.

§. 1.

Celem Szkoły politechnicznej jest udzielać gruntownego wykształcenia teoretycznego, a o ile to w szkole jest możebnem, także praktycznego w zawodach technicznych, przedewszystkiem w tych zawodach, dla których istnieją w niej osobne Wydziały.

§. 2.

W Szkole politechnicznej istnieją następujące Wydziały:
a) Wydział inżynieryi (budowli wodnych, budowy dróg i kolei żelaznych):
b) Wydział budownictwa lądowego (budowli lądowych i architektury);
c) Wydział budowy maszyn;
d) Wydział chemiczno-techniczny (chemii technicznej).

Minister oświaty po przesłuchaniu Grona profesorów może zarządzić założenie nowych Wydziałów, albo nowych Oddziałów.

§. 3.

Szkoła politechniczna jest urządzona na zasadzie wolności nauczania i uczenia się.

§. 4.

Język polski jest językiem wykładowym Szkoły politechnicznej.

§. 5.

Nauki udzielają profesorowie zwyczajni i nadzwyczajni, docenci prywatni i docenci płatni, języków zaś i kunsztów uczą nauczyciele. Do pomocy profesorów mogą być ustanowieni asystenci, a do tych przedmiotów nauki, z którymi są połączone ćwiczenia praktyczne, konstruktorowie.

§. 6.

Prywatnych docentów dopuszcza się do wykładania wszystkich przedmiotów, które służyć mogą do poparcia celów Szkoły politechnicznej. Pod względem habilitacyi prywatnych docentów mają być analogicznie stosowane postanowienia, obowiązujące w Uniwersytetach, o ile nie zostaną wydane w tej mierze odrębne postanowienia.

Dyplom ścisłego egzaminu z pewnego Wydziału Szkoły politechnicznej posiada dla habilitacyi na tymże Wydziale równe znaczenie, jak dyplom doktorski.

§. 7.

Konstruktorów i asystentów mianuje Grono profesorów na wniosek właściwych profesorów zawodowych na przeciąg dwóch lat szkolnych, a mianowanie ich przedkłada Ministrowi oświaty do zatwierdzenia. W razie

odpowiedniej aplikacyi może być służba ich przedłużona na dalsze dwa lata, a w przypadkach, na szczególne uwzględnienie zasługujących, może nastąpić za zezwoleniem Ministra oświaty jeszcze dalsze przedłużenie tej służby.

§. 8.

Szkołą politechniczną kieruje Grono profesorów, na którego czele stoi Rektor.

§. 9.

Rektora wybiera na przeciąg jednego roku Grono profesorów z pomiędzy zwyczajnych profesorów Szkoły politechnicznej. Wybór ma być przedłożony Ministrowi oświaty do zatwierdzenia.

Dodatek funkcyjny, który ma pobierać Rektor, oznaczony będzie w drodze rozporządzenia.

W razie przeszkody zastępuje Rektora jego poprzednik w urzędzie (Prorektor).

§. 10.

Grono profesorów składa się z profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych, oraz z zastępców, wybranych na przeciąg jednego roku szkolnego przez docentów prywatnych i docentów płatnych.

Docenci prywatni i docenci płatni wybierają razem dwóch lub jednego zastępcę do Grona profesorów, a to w miarę tego, czy liczba ich razem przekracza pięciu lub nie.

§. 11.

Grono profesorów jest odpowiedzialne za stan Szkoły politechnicznej pod względem naukowym i dyscyplinarnym. Grono wykonywa nadzór nad ekonomicznym zarządem Szkoły i za ten zarząd o tyle odpowiada, o ile zarządzenia polegają na uchwałach Grona.

Grono profesorów sprawuje w pierwszej instancyi władzę dyscyplinarną nad wszystkimi funkcyonaryuszami Szkoły politechnicznej. Wszystkie sprawy, które nie są wyraźnie przekazane Rektorowi, albo Dziekanom Wydziałów, albo w razie ustanowienia Kollegiów wydziałowych (§. 12. alinea 3.) tymże Kollegiom, należą do zakresu działania Grona profesorów.

§. 12.

Dla bezpośredniego kierownictwa spraw Wydziałów wybiera Grono profesorów dla każdego Wydziału Dziekana na przeciąg dwóch lat szkolnych z pomiędzy profesorów.

Wybór ma być przedłożony Ministrowi oświaty do zatwierdzenia.

Rektor i prorektor nie mogą być równocześnie Dziekanami.

Gdyby w przyszłości utworzenie Kollegiów wydziałowych dla strzeżenia interesów poszczególnych Wydziałów okazało się potrzebnem lub pożądanem, wydanie odpowiedniego zarządzenia zastrzega się w drodze rozporządzenia.

§. 13.

Słuchacze szkoły politechnicznej są albo zwyczajni, albo nadzwyczajni.

§. 14.

Jako słuchaczów zwyczajnych przyjmuje się tych, którzy uzyskali ważne w obrębie Państwa świadectwo dojrzałości z gimnazyum lub szkoły realnej, przy czem uczniowie gimnazyalni udowodnić jeszcze mają dostateczną wprawę w rysunkach geometrycznych i odręcznych.

O ile przyjęcie słuchaczy zwyczajnych nastąpić może na podstawie świadectw innych zakładów, zorganizowanych jako szkoły wyższe, oznacza Minister oświaty.

§. 15.

Jako słuchacze nadzwyczajni mogą być przyjęci ci, którzy nie żądają przyjęcia jako słuchacze zwyczajni, albo którzy nie posiadają uzdolnienia do wstąpienia do Szkoły politechnicznej jako słuchacze zwyczajni. Od słuchaczy nadzwyczajnych wymaga się dowodu ukończonego 18. roku życia i tych wiadomości przygotowawczych, które są potrzebne do zrozumienia wybranych przez nich wykładów.

§. 16.

Przy przyjęciu do szkoły politechnicznej uiszcza każdy słuchacz taksę immatrykulacyjną, której wysokość ustanawia Minister oświaty. Taksę tę należy opłacić ponownie, jeżeli słuchacz nie był zapisany przez dwa po sobie następujące półrocza, albo przez dłuższy przeciąg czasu.

Od opłaty tej należytości nie uwalnia się nikogo.

§. 17.

Słuchacze zwyczajni uiszczają czesne, którego wysokość wyznacza się za każde półrocze bez różnicy Wydziału i bez względu na liczbę godzin nauki, przez nich wybranych.

Czesne słuchaczy nadzwyczajnych za każde półrocze oznacza się według liczby godzin tygodniowych, w których pobierają naukę.

Wysokość czesnego ustanawia Minister oświaty.

§. 18.

Na zasadzie dowiedzionego ubóstwa, nienagannego sprawowania się i co najmniej dobrego postępu w studyach, mogą słuchacze zwyczajni być uwolnieni od opłaty całego lub połowy czesnego.

Orzeczenie co do uwolnienia służy Gronu profesorów.

Bliższe postanowienia o uwolnieniu od opłaty czesnego wydane będą w drodze rozporządzenia.

§. 19.

Słuchacze nadzwyczajni nie mają prawa do uwolnienia od czesnego i pobierania stypendyów.

§. 20.

Za nadzwyczajne wykłady profesorów, tudzież za wykłady docentów prywatnych i nauczycieli, którzy nie pobierają płacy z funduszów państwowych, opłaca się czesne w wysokości przez nich ustanowionej a przez Grono profesorów zatwierdzonej.

§. 21.

Ażeby słuchaczom umożliwić nabycie w przeciągu pewnej liczby lat jak najzupełniejszego wykształcenia w jednym z kierunków zawodowych, wskazanych w §. 2., ułoży Grono profesorów dla każdego Wydziału plany nauk i przedłoży je Ministrowi oświaty do zatwierdzenia. Słuchacze nie są jednak obowiązani trzymać się tych planów nauk.

§. 22.

Uczęszczanie na wykłady, zachowywanie się akademickie, a ewentualnie także postęp w nauce poszczególnych przedmiotów potwierdza się słuchaczom zwyczajnym w książkach legitymacyjnych, ważnych na cały czas studyów.

Słuchaczom nadzwyczajnym potwierdza się uczęszczanie na wykłady i zachowywanie się akademickie w arkuszach legitymacyjnych, wydanych na rok jeden.

Dla udowodnienia postępu w studyach mogą słuchacze, którzy zadość uczynią warunkom, określonym w tym względzie w Statucie organizacyjnym, otrzymać świadectwa postępu w poszczególnych przedmiotach nauki.

W szkole politechnicznej odbywają się dla każdego z kierunków zawodowych, w §. 2. wskazanych, egzamina rządowe według norm, w tym względzie obowiązujących.

§. 23.

W celu stwierdzenia wyższego naukowego uzdolnienia w zawodzie technicznym, względnie w celu uzyskania stopnia akademickiego w tymże zawodzie, odbywają się egzamina dyplomowe.

Za egzamin dyplomowy opłaca się taksę, której wysokość ustanawia Minister oświaty.

Na dowód zdanego egzaminu wystawia się dyplom. Prawa i prerogatywy, z uzyskaniem tego dyplomu połączone, będą uregulowane osobnemi postanowieniami.

§. 24.

Bliższe postanowienia o egzaminach dyplomowych wydane będą przez Ministra oświaty w drodze rozporządzenia.

Bruck/L., dnia 19. Czerwca 1894.

Franciszek Józef w. r.

Madeyski w. r.

Nr. 58.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. Czerwca 1894, L. 26.553, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasteczka Dolina na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa w latach 1895, 1896, 1897 i 1898.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie miasteczka Doliny na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa w latach 1895, 1896, 1897 i 1898, w wysokości ustanowionej tutejszem rozporządzeniem z dnia 17. Marca 1893, L. W. 13.248, ogłoszonem w Nrze 29. Dz. ustaw. i rozp. kraj. z r. 1893.

Lwów, dnia 26. Czerwca 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 59.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. Czerwca 1894, L. 33.739, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Krosno na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat 5.

Na mocy §. 86. ust. z dnia 13. Marca 1889, Nr 24. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie miasta Krosno na pobór stuprocentowego (100%) dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięciu, licząc od dnia, w którym niniejsze rozporządzenie ogłoszone zostanie.

We Lwowie, dnia 26. Czerwca 1894.

Marszałek krajowy;
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 25. Lipca 1894. **Część XIII.**

Nr. 60.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. Czerwca 1894, L. 48.104, którem się ogłasza rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 26. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 28, o ususzeniu bagien w powiatach łańcuckim i jarosławskim, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem wysokiego c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. Maja 1894, L. 7902/1019.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 26. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 28, o osuszeniu bagien w powiatach łańcuckim i jarosławskim.

§. 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich powiatu łańcuckiego i jarosławskiego: Gorzyce, Jagiełła, Chałupki, Rozbórz, Ujezna, Leżachów, Wola buchowska, Monasterz, Nielipkowice, Wola pełkińska, Wiązownica, Pełkinie z Kruhelem pełkińskim i Kruhel pawłosiowski jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonane w myśl §. 6. ustawy z dnia 26. Kwietnia 1893,

Dz. u. kraj. Nr. 28 przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z roku 1891, zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa a preliminujący koszta robót na 86.250 zł. a. w.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie, w porozumieniu z Administracyą Państwa, w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

1) regulacyę potoku Gorzyckiego, wraz z trzema kanałami osuszającymi, w gminach: Rozbórz, Chałupki i Ujezna, tudzież trzema rowami, które mają uchwycić i odprowadzić wodę zaskórną, występującą na załomie stoków w powiecie łańcuckim;

2) wykonanie głównego kanału odwodniającego Pełkińskiego wraz z sześcioma rowami osuszającymi i trzema rowami odcinającymi wodę zaskórną na granicy perymetra melioracyjnego w powiecie jarosławskim;

3) wykonanie 24 szluz do piętrzenia wody (11 szluz w powiecie łańcuckim, a 13 w powiecie jarosławskim) oraz 10 wpustów (6 w powiecie łańcuckim a 4 w powiecie jarosławskim) dla nawodnienia i zwilżenia gruntów;

4) potrzebne dla utrzymania brzegów zabezpieczenie skarp płotkami i darniami.

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat trzy i trwać ma od jesieni 1894 do jesieni 1897 roku.

§. 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu, pokryte będą z funduszu budowy, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 26. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 28, i nie mogą przekroczyć sumy 86.250 zł. w. a.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wstawiane do preliminarzy krajowego i państwowego w trzech równych ratach rocznych od roku 1894 do

roku 1896, wypłata zaś tych rat rocznych do funduszu budowlanego odbywać się ma w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dodatek konkurencyjny ma być wpłacany przez uczestników spółki do funduszu budowlanego, względnie do kasy krajowej, w równych ratach rocznych, na dniu 1. Lipca każdego roku, raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej, mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych, będą oznaczone na podstawie ustanowić się mającego okręgu konkurencyjnego, a w razie potrzeby, będą ściągnięte w drodze egzekucyi politycznej.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, w takim razie znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. Urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. specyalnej ustawy krajowej, przez właściwą w myśl §. 76 kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych, ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65 i 66 kraj. ustawy wodnej przez spółkę; a w razie, gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej, porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu, pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie: do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych, powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługa w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy, nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. W razie potrzeby polepszenia płac dozorców lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 90 zł. w. a. dla inżyniera asystenta i elewa technicznego, 120 zł. w. a. dla inżyniera II. kl. i inżyniera adjunkta, a 150 zł. w. a. dla wyższych urzędników technicznych. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru, ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. kl., przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania, w kwocie 5 zł. w. a. dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegaci Wydziału krajowego, względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, przechowują u siebie i zawiadują funduszami budowy, asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich poruczonych im sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są w obec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków, określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł. a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem w obec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, jest odpowiedzialny wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

W szczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. Urzędu podatkowego lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów na budowę użyć się mających.

Kierownik budowy sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t p.) a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego mie-

siąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu, nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie, gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy, wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86 kraj. ust. wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli. Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, (Dz. u. kr. Nr. 38) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu kraj. ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa.

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności, mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy, należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów, z oznaczeniem ich ubytku i stanu w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winne być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat, wspólnie z kierownikiem budowy, czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek kierownika budowy stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się niedostatecznemi,

w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy do Wydziału krajowego, celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych. z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych. Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa, a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe, i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo, bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową, z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9 a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez kierownika budowy sprawdzonych w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach, miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę, bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłckę w robotach i t. p.

Delegat, wspólnie z kierownikiem budowy, czuwa na ścisłem wypełnieniem zobowiązań kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyę przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane, lecz 500 zł. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 zł. w. a., komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 19 instrukcyi).

Odbioru dokonywują delegat i kierownik budowy, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1) stan powietrza,

2) stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy wstawić tymczasowy wodoskaz,

3) liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur,

4) oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót.

5) odbiór materyałów budowlanych,

6) wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą,

7) polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom,

8) uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§. 18.

Tak Administracyi Państwa jak i stronom interesowanym (Wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem ro-

bót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa, jak i spółki wodnej.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego,

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy,

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a*) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a*) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo. udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego od-

działu rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych, z dnia 18. Listopada 1887, Dz. u. k. Nr. 68.

Nr. 61.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. Lipca 1894, l. 46.965, o przekazaniu funkcyi Wydziałów rewirowych rybackich w dorzeczu Skawy i Raby na Wydział krajowy.

Wysokie c. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z dnia 3. Czerwca 1894, L. 10.600, rozporządziło na podstawie §. 30 ustawy o rybołowstwie z dnia 31. Października 1887, (Dz. u. kr. z r. 1890, Nr. 37), że aż do dalszego zarządzenia dla dorzeczy Skawy i Raby nie zaprowadza się wydziałów rewirowych rybackich i że funkcye tych wydziałów przechodzą na Wydział krajowy.

Co się podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów dnia 5. Lipca 1894.

Badeni w. r.

Nr. 62.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskim z dnia 3. Lipca 1894, L. 33.379, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Sokal na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w roku 1894.

Na mocy §. 86. ust. z dnia 13. Marca 1889, Nr. 24. Dz. ust. i rozp. kraj. Wydział krajowy Król. Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Sokala na pobór w roku 1894 100% (stuprocentowego) dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina, z tem zastrzeżeniem, że gminie m. Sokala nie będzie wolno żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonego dodatku za czas przed ogłoszeniem niniejszego zezwolenia.

Lwów, dnia 3. Lipca 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 30. Lipca 1894. **Część XIV.**

Nr. 63.

Instrukcya

w sprawie zarządu, nadzoru i kontroli nad miejscowymi funduszami szkolnymi.

Na podstawie art. 12. i 14. ustawy krajowej z dnia 24. kwietnia 1894 nr. 49. Dz. u. kr. o kosztach zakładania i utrzymywania szkół ludowych i o funduszach szkolnych, c. k. Rada szkolna krajowa rozporządza co następuje:

Postanowienia ogólne.

§. 1. W obrębie każdego związku szkolnego istnieć będzie fundusz szkolny miejscowy, przeznaczony do pokrywania następujących wydatków na rzecz wszystkich szkół ludowych publicznych do jednego związku należących.

I. Wydatków zwyczajnych:

a) na utrzymanie budynków szkolnych i wewnętrznego urządzenia szkoły, na opał, obsługę, oświetlenie sal szkolnych i na koszta podróży nauczycieli religii, określone art. 8. ustawy krajowej z dnia 1. grudnia 1889 (Dz. u. kr. nr. 71);

b) na najem sal szkolnych i mieszkania dla nauczycieli, ogrodu i pola, gdzie szkoła niema jeszcze własnego budynku, ogrodu i pola.

II. Wydatków nadzwyczajnych:

na budowę, rozszerzenie i przebudowę budynków szkolnych i pomieszkań dla nauczycieli, oraz na dostarczenie gruntu pod budynki, ogród, pole i boisko;

na dostarczenie wewnętrznego urządzenia szkoły przy jej założeniu lub rozszerzeniu;

na znaczniejsze naprawy budynków szkolnych i pomieszkań dla nauczycieli, które nie dadzą się opędzić z kwot przeznaczonych na zwykłe utrzymanie wymienione pod I. *a.*

III. Wydatków odrębnych:

na sprawienie odzieży, książek szkolnych i innych przyborów naukowych dla ubogich uczniów i uczennic.

§. 2. Jeżeli jednej Radzie szkolnej miejscowej podlega kilka związków szkolnych, tworzących osobne okręgi konkurencyjne, każdy z tych związków będzie miał odrębny fundusz szkolny miejscowy.

§. 3. Funduszem szkolnym miejscowym zarządza Rada szkolna miejscowa z zachowaniem przepisów poniżej podanych.

Zarząd ten w całości lub w pewnej części może jednak Rada szkolna okręgowa odjąć na jakiś czas Radzie szkolnej miejscowej i bądź poruczyć go innej Radzie szkolnej miejscowej, bądź załatwiać z własnego ramienia.

Jeżeli to ostatnie nastąpi, to Rada szkolna okręgowa ustanowi na miejscu swego delegata, który w jej imieniu prowadzić będzie czynności z zarządem tym połączone.

§. 4. Kasowość i rachunki prowadzi przewodniczący Rady szkolnej miejscowej pod osobistą odpowiedzialnością.

C. k. Rada szkolna okręgowa może jednak prowadzenie kasowości i rachunków funduszu szkolnego miejscowego poruczyć kasie gminnej, jeżeli wszystkie strony konkurencyjne t. j. gminy i obszary dworskie na obszarze podległym Radzie szkolnej miejscowej na to się zgodzą.

W wypadku przewidzianym w §. poprzednim odjęcia zarządu funduszem Radzie szkolnej miejscowej, kasowość i rachunki prowadzi albo Rada szkolna okręgowa w siedzibie swego urzędu albo delegat miejscowy z ramienia Rady szkolnej okręgowej ustanowiony.

§. 5. Nadzór nad zarządem funduszu szkolnego miejscowego prowadzi Rada szkolna okręgowa bądź przez inspektorów szkolnych okręgowych, bądź przez osobnych delegatów. Mają im być okazane części składowe majątku szkolnego, inwentarz, księga rachunków, kwity, asygnacye i gotówka w kasie.

Przeprowadzający lustracyę składa z niej sprawozdanie.

Ewentualne jej koszta nie mogą obciążać funduszu szkolnego miejscowego ani stron konkurencyjnych.

§. 6. Fundusz szkolny miejscowy dzielić się będzie na trzy działy osobne wymienione w §. 1., a każdy dział administrowany będzie osobno w swoich dochodach i wydatkach.

§. 7. Z końcem każdego roku kalendarzowego Rada szkolna miejscowa uskutecznia zamknięcie rachunków dochodów i wydatków działu I. funduszu szkolnego miejscowego i najdalej do dnia 15. stycznia przedłoży je Radzie szkolnej okręgowej według wzoru lit. *c*) wraz z udokumentowanymi rachunkami.

Rada szkolna okręgowa bada przedłożone rachunki i udziela z nich absolutoryum, następnie zaś z zamknięć rachunków wszystkich funduszów szkolnych miejscowych, zostających pod jej nadzorem ułoży jeden sumaryczny wykaz, w którym uwidocznić ma dla każdego funduszu szkolnego miejscowego ogólne sumy preliminowane oraz rzeczywiste sumy dochodów i wydatków reszty kasowej i zaległości działu I. wymienionego w §. 10. i wykaz ten najdalej do końca lutego przedłoży Radzie szkolnej krajowej.

§. 8. Rachunki dochodów i wydatków nadzwyczajnych (dział II.) prowadzić należy oddzielnie i wraz z udokumentowanymi rachunkami po ukończeniu budowy względnie rozszerzenia lub przebudowy przedkładać Radzie szkolnej okręgowej celem uzyskania absolutoryum.

Jeżeli budowa prowadzi się subwencyą funduszu szkolnego krajowego, Rada szkolna okręgowa obowiązaną jest przedłożyć rachunki te Radzie szkolnej krajowej, która w tym przypadku zastrzega sobie udzielanie absolutoryum.

§. 9. Komisye i delegacye przewidziane niniejszą instrukcyą należy urządzać tak, ażeby nie pociągały za sobą osobnych kosztów.

Jeżeli zwrot kosztów jest konieczny, Rada szkolna okręgowa obowiązaną jest odnieść się z tem poprzednio do Rady szkolnej krajowej celem uzyskania potrzebnej na pokrycie kwoty.

Dział I. wydatków zwyczajnych.

§. 10. Dochody i wydatki zwyczajne na potrzeby określone w §. 1. ustępie 1. stanowić będą dział I. funduszu szkolnego miejscowego i opierać się będą na preliminarzu.

Jeżeli szkoła posiada własny budynek na pomieszczenie sal szkolnych i mieszkanie nauczyciela oraz własny ogród i pole, dochody i wydatki na utrzymanie budynków szkolnych i wewnętrznego urządzenia szkoły, na opał, obsługę, oświetlenie sal szkolnych i na koszta podróży dla nauczycieli religii oznaczone będą ryczałtowo preliminarzem stałym.

Jeżeli szkoła nie posiada własnego budynku, ogrodu i pola i musi je wynajmować, dochody i wydatki na ten najem, na utrzymanie wewnętrznego urządzenia szkoły, na opał, obsługę i oświetlenie sal szkolnych i na koszta podróży nauczycieli religii określane będą preliminarzem corocznym.

Jeżeli szkoła części swoich potrzeb rzeczowych zaspokaja drogą najmu, preliminarz układany będzie corocznie, składać się jednak będzie z dwóch części: *a)* z kwoty określonej ryczałtowo preliminarzem stałym odnoszącej się do własnego budynku, *b)* z kwoty uzupełniającej, określanej corocznie, odnoszącej się do lokalów i gruntów wynajętych.

Relutum za mieszkanie należące się nauczycielowi należeć będzie do preliminarza rocznego.

§. 11. Preliminarz stały, gdzie w myśl §. 8. jest potrzebny, zaprojektuje Rada szkolna miejscowa, uwzględniając w nim jedynie potrzeby wymienione w drugim ustępie tegoż paragrafu, według wzoru lit. *b)* obok załączonego.

Preliminując w nim pojedyncze kwoty, trzymać się należy przeciętnych cen miejscowych oraz wskazówek, które Rada szkolna krajowa osobno wyda.

§. 12. Ułożony w ten sposób projekt stałego preliminarza, przedłożyć należy Radzie szkolnej okręgowej, która bądź w siedzibie swego urzędu, bądź na miejscu zarządzi rozprawę i strony konkurencyjne do niej powoła. Uwagi stron co się tyczy projektu zapisać należy do protokołu.

Na tej podstawie wyda Rada szkolna okręgowa orzeczenie, w którem oznaczy:

a) ogólną kwotę rocznego ryczałtu na potrzeby powyższe szkoły;

b) sposób pokrycia tej kwoty przedewszystkiem z dochodów majątku szkolnego na ten cel przeznaczonych, a następnie przez rozkład reszty wydatku pomiędzy strony obowiązane do konkurencyi t. j. gminę i obszar dworski w stosunku kwot bezpośrednich podatków z dodatkami rządowymi przez nie opłacanych;

c) termin uiszczania tych kwot w czterech ratach kwartalnych z góry;

d) do czyich rąk kwoty mają być uiszczane.

W motywach orzeczenia podany będzie rozkład kwoty ogólnej ryczałtu na pojedyncze pozycye, przyjęty za podstawę do oznaczenia tej kwoty.

§. 13. Jeżeli którakolwiek ze stron konkurencyjnych na mocy dobrowolnego zobowiązania się uiszcza na ten cel prestacye w gotówce lub naturaliach, gotówkę tę lub wartość prestacyi w naturaliach oszacowaną na gotówkę wliczy jej Rada szkolna okręgowa w kwotę konkurencyjną nałożoną orzeczeniem i od niej potrąci.

§. 14. W przypadku przewidzianym w drugim ustępie art. 7. ustawy krajowej z dnia 24. kwietnia 1894, Dz. u. kr. nr. 49. wstrzyma się Rada szkolna okręgowa od wydania orzeczenia, a wszystkie akta sprawy wraz z wnioskami swymi przedłoży Radzie szkolnej krajowej.

§. 15. Orzeczenie wydane w myśl §§. 12. i 13. doręczy Rada szkolna okręgowa stronom konkurencyjnym zostawiając im prawo wniesienia rekursu w ciągu dni czternastu od doręczenia.

§. 16. Prawomocne orzeczenie udzieli Rada szkolna okręgowa Radzie szkolnej miejscowej oraz Wydziałowi Rady powiatowej celem dopilnowania wstawienia kwot konkurencyjnych gmin w budżet gminny.

§. 17. Jeżeli stosunki się zmienią, mianowicie przez wystawienie nowego, roszerzenie lub gruntowną przebudowę dawnego budynku szkolnego, Rada szkolna okręgowa przystąpi do wydania nowego orzeczenia ze stałym preliminarzem bądź z urzędu, bądź na wniosek Rady szkolnej miejscowej lub na żądanie jednej ze stron konkurencyjnych.

§. 18. Preliminarz doroczny, gdzie i o ile w myśl §. 10. jest potrzebny, układa Rada szkolna miejscowa w miesiącu wrześniu na następny rok kalendarzowy, zachowując przytem analogicznie postanowienia §§. 11., 12. i 13. i przedkłada je wprost Radzie szkolnej okręgowej, która wydaje orzeczenie i wydatki na strony konkurencyjne w stosunku ich podatków rozkłada, zawiadamiając je o tem na piśmie.

§. 19. Dochody określone preliminarzem pobierać będzie Rada szkolna miejscowa od zwierzchności gminnej i przełożonego obszaru dworskiego w czterech równych ratach kwartalnych z góry, za kwitem urzędowym nieostemplowanym i zapisywać w dochody działu I-go.

Jeżeli strony obowiązane nieuiściły raty, Rada szkolna miejscowa upomni je a jeżeli upomnienie nie odniesie skutku, doniesie o tem Radzie szkolnej okręgowej celem wdrożenia egzekucyi politycznej przez c. k, Starostwo.

Raty ściągnięte w drodze tej egzekucyi doręczone będą Radzie szkolnej miejscowej.

§. 20. Przy wypłacaniu wydatków tego działu służyć będzie Radzie szkolnej miejscowej za podstawę rozkładu zawarty w motywach orzeczenia oznaczającego ryczałt a względnie w dorocznym preliminarzu. Wypłata nastąpić może tylko na podstawie uchwał Rady szkolnej miejscowej do protokołu jej zapisanych.

§. 21. Sposób użycia kwoty przeznaczonej na koszta podróży nauczycieli religii pozostawia się porozumieniu Rady szkolnej miejscowej z nauczycielem religii. — Spory pod tym względem rozstrzyga Rada szkolna okręgowa.

W każdym razie wypłata nastąpi po stwierdzeniu odbytej podróży.

§. 22. Za kwoty przeznaczone na opał, obsługę i światło będzie Rada szkolna miejscowa zakupywać potrzebne środki i dostarczać ich zarządowi szkoły, a względnie godzić i wypłacać służbę, która jednak bezpośrednio podlega tylko zarządowi szkoły.

Dostarczanie szkole opału i światła, oraz godzenie i wypłata służby może być także poruczonem zarządowi szkoły, jeżeli Rada szkolna miejscowa tego zażąda a Rada szkolna okręgowa, wysłuchawszy zdania zarządu szkoły, na to zezwoli.

§. 23. Naprawy potrzebne ku utrzymaniu budynku i sprzętów szkolnych w dobrym stanie, stwierdzi Rada szkolna miejscowa ku końcu roku szkol-

nego przez oględziny szkoły, uchwali potrzebne na ten cel kwoty i wykona te naprawy w ciągu feryi szkolnych bądź przez ugodzonego przedsiębiorcę bądź we własnym zarządzie.

Po dokonaniu napraw i stwierdzeniu, że należycie dokonane zostały, wypłaci Rada szkolna miejscowa uchwaloną kwotę przedsiębiorcy lub osobie, której uskutecznienie ich poruczyła.

Nagłe naprawy, któreby w ciągu roku szkolnego koniecznemi się okazały, uskutecznić i pokryć należy w podobny sposób.

§. 24. Wynajęciem lub donajęciem sal szkolnych, ogrodu i pola zajmie się Rada szkolna miejscowa w granicach kwot przeznaczonych na ten cel w preliminarzu.

Kontrakty najmu muszą być jednak zatwierdzone przez Radę szkolną okręgową.

§. 25. Z kwot pobranych tytułem ryczałtu nie wolno pokrywać żadnych innych wydatków, a w wydawaniu ich na cele właściwe należy zachować jak największą oszczędność, ażeby z końcem roku pewną sumę zaoszczędzić.

Kwotę zaoszczędzoną w dziale I. wpisać należy jako pierwszą pozycyę dochodu działu I. na rok następny. Służyć ona będzie przedewszystkiem na tymczasowe pokrywanie wydatków tego działu na wypadek, jeżeli zwykłe dochody tego działu na czas nie wpłyną. Oszczędność ta nie pociąga jednak za sobą wcale zmniejszenia dochodów preliminarza na rok następny.

Gdy kwota zebrana przez takie oszczędności okaże się znaczną, można jej użyć na uskutecznienie większych napraw budynku i urządzenia szkolnego. Nastąpić to jednak może tylko za zezwoleniem Rady szkolnej okręgowej.

Dział II. wydatków nadzwyczajnych.

§. 26. Dochody i wydatki nadzwyczajne na potrzeby określone w §. 1. ustępie 2 stanowić będą dział II. funduszu szkolnego miejscowego i opierać się na osobnych orzeczeniach Rady szkolnej okręgowej, a względnie Rady szkolnej krajowej, wydanych na podstawie art. 9. ustawy krajowej z dnia 24. kwietnia 1894.

§. 27. Potrzebę każdego takiego wydatku stwierdza Rada szkolna okręgowa bądź z urzędu, bądź na żądanie i wniosek Rady szkolnej miejscowej.

Stwierdziwszy potrzebę, przeprowadza Rada szkolna okręgowa rokowania wstępne z właścicielami gruntów, od których grunta te można na rzecz szkoły nabyć — przez organa techniczne gminy lub c. k. Starostwa układa plan i kosztorys budowy, rozszerzenia i przebudowy budynków szkolnych i pomieszkań dla nauczycieli, oraz znaczniejszych tychże napraw, które nie dadzą się opędzić z dochodów zwyczajnych funduszu szkolnego miejscowego.

Przy tych pracach wstępnych obowiązaną jest Rada szkolna okręgowa wysłuchać życzeń Rady szkolnej miejscowej a ma prawo żądać jej pomocy.

Obowiązkiem jest również Rady szkolnej okręgowej zastósować się przytem do przepisów i wskazówek ogólnych, wydanych w tej mierze przez Radę szkolną krajową.

§. 28. Przeprowadziwszy te prace wstępne zawezwie Rada szkolna okręgowa strony powołane do konkurencyi na rzecz szkoły, t. j. gminę i obszar dworski, ażeby na oznaczony dzień wysłały swoich pełnomocników do rozprawy, która odbędzie się albo w siedzibie urzędu Rady, albo też przez delegata na miejscu.

Przy rozprawie należy wymienić grunt lub grunta, okazać plan i kosztorys przygotowane, udzielić potrzebnych wyjaśnień i dać możność stronom objawienia swego zdania co do całości i wszystkich szczegółów projektowanego przedsięwzięcia.

Oświadczenie stron zapisać należy do protokołu rozprawy.

§. 29. Na tej podstawie wyda Rada szkolna okręgowa swe orzeczenie, w którem

a) stwierdzoną być powinna potrzeba nadzwyczajnego wydatku na rzecz szkoły;

b) oznaczony dokładnie grunt zakupić się mający i budowa wykonać się mająca, oraz czas rozpoczęcia i wykończenia budowy;

c) oznaczoną wysokość kwoty potrzebnej na ten cel;

d) podany sposób pokrycia tej kwoty z majątku rozporządzalnego szkoły, z darowizn, albo o ile te źródła nie wystarczają, drogą konkurencyi i uskuteczniony rozkład kwoty pomiędzy strony powołane do konkurencyi;

e) wymienione termina składania rat, jeżeli kwota ratalnie uiszczoną być powinna.

f) wskazanie, do czyich rąk raty te uiszczać należy.

§. 30. Jeżeli strony obowiązane do konkurencyi złożyły na ten cel dobrowolnie ofiary w gotówce lub naturaliach, na ich żądanie Rada szkolna okręgowa wliczy im tę ofiarę w gotówce lub naturaliach oszacowanych na gotówkę w kwotę konkurencyjną i od niej potrąci.

§. 31. Jeżeli w myśl art. 9. ustawy krajowej z dnia 24. kwietnia 1894, potrzebna kwota składaną być ma ratami, termin rozpoczęcia budowy może być naznaczony na czas po złożeniu wszystkich lub części rat.

§. 32. Wydane orzeczenie udzielić należy stronom konkurencyjnym, zostawiając im prawo wniesienia rekursu w 14 dniach od doręczenia.

Prawomocne orzeczenie udzielić należy w odpisie właściwej Radzie powiatowej, ażeby dopilnowała wstawienia do budżetu gminnego kwot przypadających na gminę.

§. 33. Regularnej wpłaty kwot nałożonych na strony konkurencyjne pilnować będzie Rada szkolna okręgowa, wzywając w razie zwłoki c. k. Starostwo o ściągnięcie ich w drodze egzekucyi politycznej.

§. 34. Po prawomocności orzeczenia wyda Rada szkolna okręgowa potrzebne zarządzenia celem jego przeprowadzenia.

Wypłata kwoty należnej przedsiębiorcy może następować częściowo w miarę dokonanych robót, ostatniej części jednak dopiero po ukończeniu robót i przeprowadzonej kollaudacyi.

§. 35. Nadzór nad robotą w regule bezpłatny zarządzi Rada szkolna okręgowa ze swego ramienia a kollaudacyę ich przeprowadzi przez znawcę. Radzie szkolnej miejscowej służy jednak prawo i obowiązek ze swej strony dozorować robót i uwagi swe przedstawiać Radzie szkolnej okręgowej, która powinna je badać i rozstrzygać.

Członkowie Rady szkolnej miejscowej mają być wezwani do aktu kollaudacyi budowy, a uwagi ich będą zapisane do protokołu kollaudacyi.

§. 36. W wypadku przewidzianym w ustępie trzecim art. 9. ustawy krajowej z dnia 24. kwietnia 1894 Rada szkolna okręgowa wstrzyma się od wydania orzeczenia a akta sprawy wraz z wnioskami swymi należycie i szczegółowo umotywowanymi przedłoży Radzie szkolnej krajowej.

§. 37. Wydatki na potrzeby szkoły nie wymienione w §. 1. nie mogą być preliminowane i nakładane na strony konkurencyjne i mogą być pokrywane tylko z dobrowolnych ofiar tychże stron lub jednej z nich lub osób prywatnych.

W takim razie wciągnąć je należy w dochody i wydatki funduszu szkolnego miejscowego w dział III. osobnych wydatków.

Dział III. wydatków osobnych.

§. 38. Dochody z grzywien ściągane za opieszałość w posyłaniu dzieci do szkoły, przeznaczone na zaopatrzenie ubogich uczniów w odzież i przybory szkolne, stanowić będą dział III. funduszu szkolnego miejscowego.

§. 39. C. k. Rada szkolna okręgowa prowadzić będzie ewidencyę grzywien nałożonych, czuwać będzie nad ich ściągnięciem i lokować ściągnięte kwoty na książeczki kasy oszczędności lub innych instytucyi finansowych w siedzibie lub najbliższej okolicy się znajdujących — na rzecz właściwego funduszu szkolnego miejscowego.

Jeżeli z grzywien tych dla pewnego funduszu szkolnego miejscowego uzbiera się znaczniejsza kwota, co najmniej 10 zł. na jedną klasę wynosząca, Rada szkolna okręgowa w ciągu feryi szkolnych zawiadomi o tem Radę szkolną miejscową i zawezwie ją do postawienia szczegółowych wniosków co do jej użycia.

§. 40. W granicach oznaczonej w ten sposób kwoty poweźmie Rada szkolna miejscowa z początkiem roku szkolnego uchwałę zawierającą wykaz ubogich, odznaczających się pilnością i wzorowem zachowaniem uczniów obdzielić się mających, w którym uwidocznić należy przedmioty dla każdego z nich przeznaczone.

Uchwałę tę poweźmie Rada szkolna miejscowa po wysłuchaniu grona nauczycielskiego względnie zarządu szkoły, oraz po zasięgnięciu opinii zwierzchności gminnej. Uchwałę tę wraz z wnioskami zarządu szkoły przedłożyć należy Radzie szkolnej okręgowej najpóźniej do końca września.

§. 41. Po sprawdzeniu wykazu Rada szkolna okręgowa podniesie z kasy oszczędności przyzwoloną kwotę i wyda ją Radzie szkolnej miejscowej na ręce przewodniczącego za kwitem urzędowym.

§. 42. Zakupnem odzieży i przyborów szkolnych zająć się ma przewodniczący Rady szkolnej miejscowej, zasięgnąwszy opinii jej członków.

Obdzielanie biednych uczniów odzieżą i przyborami uskuteczni przewodniczący, o ile to możliwe w obecności członków Rady, a kierownik szkoły utrzymywać będzie w ewidencyi wykaz obdzielonych uczniów dla kontroli i użytku przy powtórnem obdzieleniu.

§. 43. Z użycia otrzymanej kwoty przedłożyć ma Rada szkolna miejscowa Radzie szkolnej okręgowej w oznaczonym przez nią terminie udokumentowany rachunek, dołączając imienny spis obdzielonych uczniów z wyszczególnieniem odzieży i przyborów szkolnych, którymi zostali obdarzeni.

Rachunek ten ma być przed przedłożeniem Radzie szkolnej okręgowej wyłożony w urzędzie gminnym przez 8 dni do publicznego przejrzenia.

§. 44. Wyjątkowo może Rada szkolna okręgowa czynności zakupienia i rozdzielenia odzieży i przyborów szkolnych pomiędzy ubogich uczniów poruczyć swemu delegatowi, który z użycia wydanej mu kwoty złoży rachunek bezpośrednio Radzie szkolnej okręgowej, dołączając szczegółowy wykaz obdarzonych uczniów.

Odpis tego wykazu udzielony być ma Radzie szkolnej miejscowej do przechowania.

Majątek funduszu szkolnego miejscowego.

§. 45. Do miejscowego funduszu szkolnego należą grunta nadane szkole, zabudowania szkolne, kapitały, zapisy i darowizny prywatne, o ile przeznaczone są na cele wskazane w §. 1.

Kapitały, zapisy i darowizny przeznaczone na utrzymanie nauczycieli, należą do funduszu szkolnego krajowego i wydzielone zostaną z funduszu szkolnego miejscowego o ile z nim dotychczas były połączone.

§. 46. W myśl tych zasad Rada szkolna miejscowa sporządzi według

wzoru lit. *a* nowy szczegółowy inwentarz majątku szkolnego miejscowego podzielony na następujące działy:

1) grunta szkolne,

2) budynki szkolne,

3) kapitały i zobowiązania do ofiar na cele wskazane §. 1. niniejszej instrukcyi,

4) sprzęty szkolne,

5) okazy i zbiory naukowe,

6) biblioteka dla uczniów,

7) biblioteka dla nauczyciela.

Inwentarz ma wykazywać, które z tych części majątku i jakich dochodów dostarczają.

Jeżeli w gminie jest kilka szkół, należy dla każdej z nich ułożyć inwentarz osobny.

Inwentarz tak sporządzony przedłoży Rada szkolna miejscowa w 3-ech egzemplarzach Radzie szkolnej okręgowej, która sprawdziwszy go, zwróci dwa egzemplarze zaopatrzone w klauzulę zatwierdzającą dla użytku zarządu szkolnego i Rady szkolnej miejscowej.

§. 47. Wszelkie dalsze nabytki i ubytki wciąga Rada szkolna miejscowa do inwentarza, po upływie każdego roku donosi o tych zmianach Radzie szkolnej okręgowej, zaś co trzy lata inwentarz uzupełniony przedkłada Radzie szkolnej okręgowej do zatwierdzenia.

§. 48. Nad całością majątku szkolnego czuwa Rada szkolna miejscowa.

Grunta i budynki służące do użytku szkoły lub nauczyciela, sprzęty szkolne, okazy i zbiory naukowe, wreszcie bibliotekę oddaje Rada szkolna miejscowa w zarząd nauczycielowi, który zarządza szkołą, na podstawie inwentarza, spisując przytem protokół podpisany przez delegata swego i nauczyciela odbierającego zarząd.

Rada szkolna miejscowa i jej przewodniczący mają prawo przekonywać się o stanie majątku szkolnego a w razie dostrzeżenia nieprawidłowości lub ubytków ma Rada szkolna miejscowa obowiązek zarządzić co potrzeba i Radzie szkolnej okręgowej o tem donosić.

§. 49. Dochody uzyskane z majątku oraz kwoty otrzymane drogą darowizny lub zapisu a przeznaczone wyraźnie na bieżące potrzeby rzeczowe szkoły, wciągnie Rada szkolna miejscowa w odpowiedni dział dochodów funduszu szkolnego miejscowego.

Kapitały otrzymane na stałe uposażenie szkoły lub otrzymane na rzecz szkoły bez bliższego oznaczenia celu, przesłać należy bezzwłocznie Radzie szkolnej okręgowej, która co się tyczy ich użycia zasięgnie decyzyi Rady szkolnej krajowej.

§. 50. Rada szkolna okręgowa dopilnuje winkulacyi papierów wartościowych, stanowiących stałe uposażenie szkoły i wskaże, kto je ma przechowy-

wać, odsetki od nich pobierać i do dochodów funduszu szkolnego miejscowego wcielać.

§. 51. Rada szkolna miejscowa dopilnuje, aby zobowiązania w naturaliach na utrzymanie szkoły, składane były w należytych terminach i należytej jakości i oddane zarządowi szkoły. W razie przeciwnym donieść o tem należy Radzie szkolnej okręgowej celem wdrożenia egzekucyi.

Postanowienia końcowe.

§. 52. Instrukcya niniejsza wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1895, a z tą chwilą tracą moc obowiązującą wszystkie odnoszące się do tegoż przedmiotu dawniejsze przepisy. Czynności wstępne, instrukcyą tą w §§. 9., 16., 43. i 44. przepisane mają być jednak podjęte bezzwłocznie po jej ogłoszeniu.

Lwów, dnia 14. lipca 1894.

Wzór lit. *a* do §. 46 instrukcyi.

Okręg szkolny w ....

Miejscowa Rada szkolna w ....

Inwentarz

majątku i dochodów funduszu szkolnego miejscowego w ....

Z Rady szkolnej miejscowej

.... 189

Działy:

1. Grunta szkolne.
2. Budynki szkolne.
3. Kapitały i zobowiązania do ofiar na cele wskazane w §. 1. niniejszej instrukcyi.
4. Sprzęty szkolne.
5. Okazy i zbiory naukowe.
6. Biblioteka dla uczniów.
7. Biblioteka dla nauczyciela.

Uwaga. Dla każdego działu należy przeznaczyć w inwentarzu osobną stronicę a nadto zostawić wolne miejsce dla zapisywania przybytków.

Liczba porząd.	Ilość sztuk	Przedmiot	Wartość		Dochód roczny		Przybyło	Ubyło	Uzasadnienie zaszłych zmian

Liczba porząd.	Ilość sztuk	Przedmiot	Wartość		Dochód roczny		Przybyło	Ubyło	Uzasadnienie zaszłych zmian

Wzór lit. *b* do §. 11 instrukcyi.

Okręg szkolny w..

Miejscowa Rada szkolna w.......... ....

Preliminarz

dochodów i wydatków zwyczajnych funduszu szkolnego miejscowego w_______________

za rok kalendarzowy 189___

Z Rady szkolnej miejscowej

____189

L. p.	Przedmiot
	Dział I. Dochody i wydatki zwyczajne
	a) **stałe:**
1	Na utrzymanie budynków szkolnych
2	Na utrzymanie wewnętrznego urządzenia szkoły
3	Na opał szkolny
4	Na obsługę szkolną
5	Na oświetlenie sal szkolnych
6	Na koszta podróży nauczycieli religii
	b) **uzupełniające:**
7	Na najem sal szkolnych i mieszkania dla nauczycieli
8	Na najem ogrodu i pola
	Razem

Wniosek na rok 189		Uwaga
Dochody	Wydatki	

Wzór lit. *c* do §. 7 instrukcyi.

Okręg szkolny

Miejscowa Rada szkolna w..........................

Zamknięcie rachunków

funduszu szkolnego miejscowego w ______________________

za rok kalendarzowy 189...........

Z Rady szkolnej miejscowej

______________________________________189

L. p.	Przedmiot
	Dział I. Dochody i wydatki zwyczajne
	a) **stałe:**
1	Na utrzymanie budynków szkolnych,
2	Na utzymanie wewnętrznego urządzenia szkoły,
3	Na opał szkoły,
4	Na obsługę szkolną,
5	Na oświetlenie sal szkolnych,
6	Na koszta podróży nauczycieli religii,
	b) **uzupełniające:**
7	Na najem sal szkolnych i mieszkania dla nauczycieli,
8	Na najem ogrodu i pola
	Razem
9	Zapas kasowy z początkiem roku
10	Zapas kasowy z końcem roku
	Ogółem

Dochody				Wydatki				
Pobrano		Zalega		Pobrano		Zalega		

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 20. Sierpnia 1894. **Część XV.**

Nr. 64.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 22. Lipca 1894, L. 2490/pr., dotyczące utworzenia c. k. Dyrekcyj okręgów skarbowych w Jarosławiu i Wadowicach oraz będącej z tem w związku zmiany w obrębie terytoryalnym c. k. Dyrekcyj okręgów skarbowych w Krakowie, Nowym Sączu, Tarnowie, Rzeszowie, Sanoku i Przemyślu.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 29. Sierpnia 1892, zostaną w obrębie c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu utworzone dalsze dwie nowe Dyrekcye okręgów skarbowych w Jarosławiu i Wadowicach.

Dyrekcya okręgu skarbowego w Jarosławiu będzie obejmowała polityczne powiaty Jarosław, Cieszanów i Łańcut, a Dyrekcya okręgu skarbowego w Wadowicach polityczne powiaty Wadowice, Biała, Myślenice i Żywiec.

Powyższe Dyrekcye okręgów skarbowych rozpoczną urzędowanie z dniem 1. Sierpnia 1894.

Skutkiem tego zostaną odnośnie do reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 8. Czerwca 1867 (Dz. u. p. Nr. 84 z r. 1867), dotyczącego stałej organizacyi służby skarbowej pierwszej instancyi w Galicyi z dniem 1. Sierpnia 1894 wyłączone z krakowskiego okręgu skarbowego polityczne powiaty Biała, Wadowice i Żywiec; z Nowosądeckiego okręgu skarbowego powiat polityczny Myślenice; z rzeszowskiego okręgu skarbowego powiat polityczny Łańcut, wreszcie z przemyskiego okręgu skarbowego polityczne powiaty Cieszanów i Jarosław.

Oprócz tego zostanie z powyższym terminem wyłączony z tarnowskiego okręgu skarbowego powiat polityczny Bochnia i przydzielony do krakowskiego okręgu skarbowego, a z sanockiego okręgu skarbowego powiat polityczny Dobromil i wcielony do przemyskiego okręgu skarbowego.

Niniejsze obwieszczenie podaje się w skutek reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 13. Lipca 1894, L. 29.713 do powszechnej wiadomości.

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu.

Lwów, dnia 22. Lipca 1894.

Nr. 65.

U s t a w a

z dnia 23. Lipca 1894, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie poręki Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie dla pożyczki gminy Czortków w kwocie 65.000 złr. na budowę domu dla c. k. powiatowej Dyrekcyi Skarbu, tudzież pożyczki tejże Reprezentacyi w kwocie 20.000 złr. na rzecz budowy kolei lokalnych wschodnio-galicyjskich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie zezwala się na udzielenie imieniem powiatu czortkowskiego poręki dla pożyczki 65.000 złr. w. a. przez gminę miasta Czortków na budowę domu dla c. k. powiatowej Dyrekcyi Skarbu w Czortkowie zaciągniętej, tudzież na zaciągnięcie imieniem powiatu czortkowskiego pożyczki w kwocie 20.000 złr. a. w. celem przyczynienia się tą kwotą do pokrycia kosztów budowy kolei lokalnych wschodnio galicyjskich w zamian za akcye zarodowe tychże kolei w odpowiedniej wartości nominalnej.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 23. Lipca 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 30. Sierpnia 1894. **Część XVI.**

Nr. 66.

U s t a w a

z dnia 31. Lipca 1894, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o ulgach dla opodatkowanych miasta Krakowa, tudzież powiatów krakowskiego i chrzanowskiego, z powodu konwersyi długu indemnizacyjnego Galicyi wschodniej, Galicyi zachodniej i Wielkiego Księstwa Krakowskiego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Przy wymiarze dodatków do podatków na potrzeby funduszu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, będą opodatkowanym miasta Krakowa, tudzież powiatów krakowskiego i chrzanowskiego, przyznawane następujące ulgi:

Wymienieni opodatkowani opłacać będą w okresach poniżej wyrażonych od ilości groszy dodatku do każdej korony podatków bezpośrednich, dla całego kraju przyzwolonych — mniej:

W latach	od r.	1894	do	1898	włącznie	o 14	groszy,
„	„	1899	„	1903	„	„ 11	„
„	„	1904	„	1908	„	„ 8	„
„	„	1909	„	1913	„	„ 5	„
„	„	1914	„	1916	„	„ 4	„
„	„	1917	„	1918	„	„ 2	„

Od roku 1919 będą wyżej wymienieni opodatkowani opłacać dodatki do podatków na potrzeby funduszu krajowego w tej samej wysokości, jaka dla opodatkowanych w całym kraju oznaczona będzie.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 31. Lipca 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 67.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi Skarbu we Lwowie z dnia 13. Sierpnia 1894, L. 75.166, oznaczające drogi lądowe, któremi począwszy od dnia 1. Września 1894, wolno będzie transportować opodatkowane palone napoje spirytusowe w ilościach więcej niż jeden liter, we wzajemnym obrocie między krajami korony węgierskiej, względnie Bośnią i Hercegowiną a królestwami i krajami reprezentowanemi w Radzie państwa.

Na mocy reskryptu wysokiego c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 4. Sierpnia 1894, L. 35.129 i odnośnie do §. 6. ustawy z dnia 18. Czerwca 1894 (Dz. u. p. Nr. 121), dotyczącej zwrotu podatku od alkoholu zawartego w palonych napojach spirytusowych, które już po uiszczeniu podatku przesyłane bywają z królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa do krajów korony węgierskiej, do Bośni i Hercegowiny lub na odwrót, podaje się niniejszem do wiadomości, że począwszy od dnia 1. Września 1894, na razie tylko następującemi tutejszokrajowemi drogami (oprócz dróg żelaznych) wolno będzie transportować a to w kierunku od granicy węgierskiej do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, opodatkowane palone napoje spirytusowe w ilościach więcej niż jeden liter a mianowicie: drogą Csácza-Zwardoń-Szare-Żywiec, Námesztó-Przyborów-Jeleśnia-Żywiec, Ó-Fala-Czorsztyn-Nowy Targ, Palocsa-Muszyna-Stary Sącz, A. Szvidnik-Barwinek-Dukla, Mezö-Laborcz-Jaśliska-Dukla, Sztakcsin-przesmyk Strub-Baligród, N. Berezna-Sianki-Turka, Alsó-Vereczke-Tucholka-Skole.

C. k. krajowa Dyrekcya Skarbu

Lwów 13. Sierpnia 1894.

Korytowski w. r.

Nr. 68.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. Sierpnia 1894, L. 58.567, którem wydaje się zakaz pasania dorastających buhajów wspólnie z krowami i jałówkami.

Z uwagi na postanowienia §. 16. ustawy z dnia 20. Lipca 1892, Dz. ust. kr. Nr. 51, o licencyonowaniu buhajów i utrzymywaniu buhajów gminnych, wydaje się niniejszem zakaz pasania buhajków liczących powyżej 6 miesięcy wieku wspólnie z krowami i jałówkami.

Przekroczenia tego zakazu będą karane grzywnami od jednego do dziesięciu złr.

Nr. 69.

Ustawa

z dnia 9. Lipca 1894, o regulacyi rzeki Bugu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Bugu od ujścia Pełtwi w Busku aż do granicy państwa, ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1891, preliminujący koszta budowy na 594.000 złr. w. a.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na założenie plantacyj wikliny, potrzebnych dla uzyskania taniego materyału faszynowego, na utrzymanie

w czasie budowy i na zarząd, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) państwowa dotacya budowli wodnych ze względu na objętą projektem regulacyjnym spławną przestrzeń między Dobrotworem a granicą państwa — tudzież zamierzone uspławnienie przyległej górnej przestrzeni między Dobrotworem a Buskiem, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości dwudziestu procent kosztów, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

d) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które są położone w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, — a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 (Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 38) według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w §. 3. pod *d)* wymienionych, zawiązaną będzie przez Administracyą Państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowem spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki, określi statut przez władzę polityczną wydać sie mający.

§. 5.

Prestacye konkurencyjne mają być uiszczone w czasie budowy w równych ratach rocznych z góry, zasiłki zaś krajowe i państwowe w miarę konstytucyjnego zezwolenia.

Wypłata zasiłków z funduszu melioracyjnego i dotacyi budowli wodnych, odbywać się ma w miarę rzeczywistej potrzeby dla programowego wykonania przedsiębiorstwa.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót, ma być utworzonym oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1) z kwoty osiągniętej ze sprzedaży gruntów, uzyskanych przez regulacyę, jako kapitału zakładowego;

2) z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy;

3) z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia szkarp rzeki.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów utrzymania na kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń potrzebnych dla konserwacyi wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego po skończeniu budowy.

§. 7.

Wykonanie robót oraz zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Administracyą Państwa, której podobnie jak i stronom interesowanym przyznanym będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do rozpoczęcia i czasu trwania budowy, co do terminów płatności i sposobu uiszczania datków, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze, które wyda Wydział krajowy wspólnie z Administracyą Państwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Madonna di Campiglio 9. Lipca 1894.

Franciszek Józef w r.

Falkenhayn w. r. **Bacquehem** w. r. **Plener** w. r.

Nr. 70.

U s t a w a

z dnia 9. Lipca 1894, o regulacyi potoku Dumnego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Regulacya potoku Dumnego od stawu w Kukizowie do mostu gminnego w Lisku, w powiatach lwowskim i kamioneckim, ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1893, preliminujący koszta robót na 57.600 złr.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze polityczne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy a to w myśl §. 66. kraj. ustawy wodnej z d. 14. Marca 1875, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 38, według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma

być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się uskutecznić, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Do rozłożenia i ściągnięcia datków stron interesowanych w §. 3. pod *c)* wymienionych, zawiązaną będzie przez Administracyę Państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki, określi statut przez władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Datki oznaczone w §. 3. pod *a) b)* i *c)* mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych z tem ograniczeniem, że rzeczywista wypłata zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego odbywać się ma w granicach pojedyńczych rat rocznych w miarę potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót regulacyjnych po skończeniu budowy ma być utworzonym oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1) z kwoty osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przez regulacyę gruntów;

2) z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów utrzymania na kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń, potrzebnych do konserwacyi wykonanych robót, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych zarówno jak i zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego, obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznanym zostaje wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do czasu trwania budowy, terminów płatności i sposobu uiszczenia datków,

oraz co do ewentualnego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze, ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Madonna di Campiglio 9. Lipca 1894.

Franciszek Józef w. r.

Falkenhayn w. r. **Bacquehem** w. r. **Plener** w. r.

Nr. 71.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z d. 2. Lipca 1894, L. 52.594, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z d. 1. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 33, o regulacyi rzeki Dniestru między Rozwadowem a Żurawnem, ułożone przez c. k. Namiestnictwo wspólnie z Wydziałem krajowym a zatwierdzone reskryptem Wysokiego c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 24. Czerwca 1894, L. 11.217, w porozumieniu z Wysokiem c. k. Ministerstwem rolnictwa.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 1. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 33, o regulacyi rzeki Dniestru między Rozwadowem a Żurawnem.

§. 1.

Regulacya rzeki Dniestru na przestrzeni od Rozwadowa do Żurawna jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonana w myśl §. 6. ustawy z d.

1. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 33, przez Administracyę Państwa przy współudziale Wydziału krajowego.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma generalny projekt rządowy z roku 1886, preliminujący koszta budowy na 1,600.000 złr. w. a.— Administracya Państwa jest jednak upoważnioną do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Wydziałem krajowym w granicach sumy kosztorysowej, a to na podstawie opracować się mających projektów szczegółowych, które przedłożone będą c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.— Celem regulacyi jest:

a) obniżenie zwierciadła wody na całej około 80 klm. wynoszącej przestrzeni dla uzyskania odpowiedniego spływu wód w celu zamierzonego osuszenia obszernych bagien, znajdujących się nad Dniestrem powyżej Rozwadowa pod Samborem;

b) wytworzenie koryta przydatnego dla żeglugi;

c) zabezpieczenie brzegów przeciw zerwaniu;

d) usunięcie o ile możności zalewów z porzecza na tej przestrzeni.

§. 3.

Czas budowy oznaczony jest w §. 1. ustawy z d. 1. Maja 1893, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 33, na lat piętnaście, a to począwszy od roku 1893

W czasie tym wzbrania się wszelkich dla projektu szkodliwych budowli prywatnych na rzece Dniestrze w przestrzeni wyżej oznaczonej.

§. 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte być mają z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 1. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 33, i nie mogą przekroczyć sumy kosztorysowej 1,600.000 złr. w. a.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach c. k. Namiestnictwa, które z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§. 5.

Oznaczone w §. 3. ustawy z dnia 1. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 33, datki państwa i kraju, mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) Datek z państwowej dotacyi budowli wodnych w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów, czyli w kwocie 640.000 złr. a. w. w piętnastu ratach rocznych od roku 1893 do roku 1907 po 42.666 złr. 67 ct. w. a. rocznie;

b) datek z państwowego funduszu melioracyjnego w myśl §. 6. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. p. p. Nr. 116, w wysokości dwudziestu procent preliminowanych kosztów, czyli w kwocie 320.000 złr. a. w. w piętnastu ratach rocznych od roku 1893 do roku 1907 po 21.333 złr. 33 ct. w. a. rocznie;

c) datek z funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów, czyli w kwocie 640.000 złr. a. w. w piętnastu równych ratach rocznych po 42.666 złr. 67 ct. a. w. od roku 1893 do roku 1907.

Datki konkurencyjne, do których będą pociągnięci właściciele graniczących nieruchomości lub sąsiednich zakładów wodnych w myśl postanowienia §. 51. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38, mają służyć na częściowe pokrycie 40% datku funduszu krajowego.

§. 6.

Raty coroczne datków Państwa i kraju mają być wypłacane z góry, po konstytucyjnem uchwaleniu preliminarza państwowego i krajowego na rzecz funduszu regulacyjnego.

Datki konkurencyjne stron prywatnych ściągane będą na mocy prawomocnych orzeczeń w drodze politycznej egzekucyi.

§. 7.

Dla oznaczenia konkurencyi należy sporządzić odpowiedne katastry i plany i utrzymywać je w ewidencyi podczas budowy.

§. 8.

Dla prowadzenia robót regulacyjnych oraz pełnienia służby techniczno-administracyjnej, utworzy c. k. Namiestnictwo osobny oddział techniczny, składający się z kierownika budowy i potrzebnego personalu pomocniczego, który to oddział wykona roboty regulacyjne i wszelkie inne techniczne czynności według zatwierdzonych projektów pod nadzorem c. k. Namiestnictwa.

Każdoczesną siedzibę kierownictwa budowy oznaczy na jego wniosek c. k. Namiestnictwo.

Dla przeprowadzenia rozpraw należących do politycznej Administracyi, przeznacza się c. k. Starostwo w Żydaczowie jako I. instancyę.

Rozumie się samo przez się, że kierownictwo budowy, jako zastępca funduszu, regulacyjnego winno być wysłuchanem przy rozprawie a względnie przed wydaniem orzeczenia.

§. 9.

Wszelkie pobory technicznych organów, względnie ich pomocników w czasie budowy, tudzież koszta kancelaryjne i komisyjne delegatów Administracyi Państwa i Wydziału krajowego (§. 10.) wysłanych dla inspekcyi, kolaudacyi i zestawienia corocznych programów budowy, mają być pokryte z funduszu regulacyjnego.

§. 10.

Dla ułożenia programu robót regulacyjnych, które mają być wykonane w następnym roku, zbiera się raz w rok, a mianowicie z końcem każdego roku, za inicyatywą c. k. Namiestnictwa w miejscu siedziby urzędowej kierownictwa budowy, komisya składająca się:

a) z wyższego przez c. k. Namiestnictwo wydelegowanego technicznego urzędnika państwowego;

b) z wyższego przez Wydział krajowy wydelegowanego technicznego urzędnika krajowego;

c) z kierownika budowy.

C. k. Namiestnictwo jest upoważnione według potrzeby do częstszego zwołania tej komisyi.

Komisya w powyższy sposób złożona, oznacza protokolarnie na miejscu na podstawie dostarczonych przez kierownika budowy planów i wyniku badań wstępnych, roboty regulacyjne, które wykonane być mają w roku przyszłym na rachunek dotacyi rocznej, obliczonej corocznie w przecięciu na 106.666 złr. 67 ct. w. a. włącznie z wydatkami własnego zarządu i misyami.

Program budowy na rok następny ułożony przez komisyę, wraz z projektami szczegółowymi, wypracowanymi według tego programu przez kierownika budowy, należy przedłożyć c. k. Namiestnictwu do zbadania w porozumieniu z Wydziałem krajowym, a następnie c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§. 11.

Dzień komisyi, o której mowa w §. 10. oznaczy c. k. Namiestnictwo na wniosek kierownika budowy.

§. 12.

Na wypadek, gdyby po zatwierdzeniu przez c. k. Ministerstwo wniosków komisyi i projektów szczegółowych okazało się, że objęte programem roboty nie znajdą pokrycia w przyzwolonych na odnośny rok funduszach, i ewentualnych oszczędnościach z roku poprzedniego, c. k. Namiestnictwo ma ze względu na niedopuszczalność przekroczenia rocznej dotacyi, po wysłuchaniu członków komisyi, oznaczonych w §. 10. pod *a)*, *b)*, *c)* z rocznego programu mniej pilne roboty wyłączyć i wstawić je na rachunek dotacyi robót następnego roku.

§. 13.

Kierownik budowy jest odpowiedzialny za fachowe i ekonomiczne wykonanie budowy, za dokładne dotrzymanie zatwierdzonych projektów, tudzież za to, by preliminowanych kosztów nie przekroczono.

Kierownik budowy winien się także starać o odpowiednie zasadzenie odsypisk i nadających się do tego gruntów nadbrzeżnych, jakoteż o zagospodarowanie i odpowiedne celowi zużytkowanie sadzonek.

Przy prowadzeniu budowy i innych czynnościach urzędowych, ma się stosować do wszystkich przepisów i postanowień obowiązujących dla państwowych budowli.

Gdyby się okazała potrzeba zmiany zatwierdzonych projektów, lub gdyby wykonanie zatwierdzonego projektu wymagało większych kosztów, obowiązany jest kierownik do wczesnego przedstawienia umotywowanych wniosków c. k. Namiestnictwu.

§. 14.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z c. k. Namiestnictwem, utrzymuje je przez peryodyczne sprawozdania w ciągłej wiadomości o postępie robót regulacyjnych i donosi mu natychmiast o wszystkich niezwykłych wypadkach.

§. 15.

Przy nabywaniu gruntów potrzebnych do wykonania robót regulacyjnych, należy się zastosować do postanowień galicyjskiej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38.

Przy odbieraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności, tak czasowo, jak i stale wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych na rzecz budowy, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy powołać odnośny akt wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta nabyte w drodze ugód, ekspropryacyi lub wskutek budowli regulacyjnych, winno kierownictwo budowy oznaczyć granicznikami, postarać się o zaintabulowanie na rzecz funduszu regulacyjnego i utrzymywać je w ewidencyi.

§. 16.

Wykonanie budowli regulacyjnych odbywa się z reguły w drodze przedsiębiorstwa, w którym to celu c. k. Namiestnictwo przeprowadzać będzie rozprawy ofertowe według zasad przyjętych przy ofertowych licytacyach dla państwowych budowli.

Na uzasadniony wniosek komisyi budowy, ewentualnie kierownictwa budowy, może c. k. Namiestnictwo w wyjątkowych wypadkach w porozumieniu z Wydziałem krajowym odstąpić od rozpisywania licytacyi ofertowych na rzecz właścicieli nabrzeżnych gruntów lub stron konkurujących i oddać im roboty.

§. 17.

W miarę robót wykonanych przez przesiębiorstwo tudzież na podstawie przedłożonych poświadczań i raportów budowy, może c. k. Namiestnictwo, jako władza kierująca i administrująca, asygnować przedsiębiorstwu częściowe wypłaty na poczet należytości po strąceniu rat kolaudacyjnych. — Raty te można wypłacić przedsiębiorcom dopiero po zatwierdzeniu aktu kolaudacyjnego przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

Postanowienia te należy odpowiednio uwzględnić w odnośnym kontrakcie.

C. k. Namiestnictwo jest nadto uprawnione za złożeniem rachunku w swoim czasie wypłacać kierownictwu budowy zaliczki na roboty, które mają być wykonane w własnym zarządzie, asygnować koszta komisyjne, należytości za zajęte grunta i odszkodowania.

Wszystkie te wydatki winien Departament rachunkowy c. k. Namiestnictwa zapisywać na rachunek funduszu regulacyjnego.

§. 18.

Z końcem roku, a najpóźniej 1. Marca następnego roku, udziela c. k. Namiestnictwo zamknięcie rachunkowe Wydziałowi krajowemu, któremu przysłuża także prawo wglądnięcia w rachunki szczegółowe.

Jeżeli Wydział krajowy w ciągu dwóch miesięcy od dnia doręczenia zamknięcia rachunkowego, nie podniesie zarzutów, uważa się rachunki za przyjęte, w przeciwnym razie c. k. Namiestnictwo wyjaśni i usunie ewentualne wątpliwości przedstawieniem stanu rzeczy i motywów, gdyby zaś to nie skutkowało, przedkłada sprawę c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do rozstrzygnięcia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§. 19.

C. k. Administracya Państwa i Wydział krajowy nadzorują roboty regulacyjne przez swe techniczne organa, podejmując od czasu do czasu inspekcye odnośnej przestrzeni rzecznej.

Urzędnicy techniczni przeprowadzający inspekcyę, obowiązani są dopilnować należytego związku robót regulacyjnych, czuwać nad czynnościami kierownika budowy i dodanego temuż personalu pomocniczego we wszystkich gałęziach służby, a w szczególności, by roboty zatwierdzone wykonane zostały bez samowolnej zmiany ze strony kierownika budowy i w granicach przyzwolonej sumy kosztorysowej.

O spostrzeżeniach poczynionych podczas inspekcyi budowy, winien urzędnik techniczny przedłożyć sprawozdanie swej władzy przełożonej.

Inspekcye budowy zastępców Wydziału krajowego, należy ile możności przeprowadzać równocześnie z inspekcyami zastępców c. k. Namiestnictwa.

Zastępcy obydwóch władz mają się w tym względzie co do czasu przeprowadzenia rzeczonej czynności porozumieć w krótkiej drodze.

Kierownik budowy winien zresztą także zastępcy Wydziału krajowego, jeżeli tenże sam przybędzie, udzielać wszelkich żądanych wyjaśnień i na jego żądanie towarzyszyć mu przy inspekcyi budowy.

§. 20.

Z końcem każdorocznego okresu czasu budowy, ma kierownik budowy przedkładać szczegółowe sprawozdanie o akcyi budowlanej, o osiągniętych rezultatach i o kosztach zestawionych sumarycznie według głównych kategoryi, w tem sprawozdaniu umieszczać ewentualnie uwagi odnoszące się do całej budowy i żądać kolaudacyi robót wykonanych w ubiegłym okresie czasu budowy.

§. 21.

Kolaudacyę przeprowadza komisya, o której mowa w §. 10. niniejszego rozporządzenia wykonawczego. — Członkowie komisyi wymienieni w §. 10.

pod *a)* i *b)*, oglądają i badają wykonane roboty w obecności kierownika budowy, przeprowadzają kolaudacyę na podstawie raportu budowy, rachunków sporządzonych przez kierownictwo budowy, a sprawdzonych co do cyfry przez Departament techniczny i rachunkowy c. k. Namiestnictwa, tudzież innych dokumentów, i przedkładają c. k. Namiestnictwu wynik kolaudacyi wraz z dotyczącymi wnioskami.

Akt kolaudacyjny sprawdzony przez c. k. Namiestnictwo i Wydział krajowy, należy następnie przedłożyć c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§. 22.

Dla utrzymania wykonanych robót po upływie czasu budowy oznaczonego w §. 3. ma być utworzony oddzielny fundusz stosownie do postanowień §. 5. ustawy z dnia 1. Maja 1893, Dz. u. kr. Nr. 33.

Fundusz ten składać się będzie:

1) z kwoty osiągniętej ze sprzedaży gruntów uzyskanych przez regulacyę jako kapitału zakładowego;

2) z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy;

3) z dochodu uzyskanego ze sprzedaży wiklin.

O ile dochody tego funduszu nie wystarczą na pokrycie kosztów utrzymania, resztę kosztów konserwacyi pokrywać będzie państwowa dotacya na budowle wodne w wysokości 60%, fundusz krajowy zaś w wysokości 40%. Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje c. k. Namiestnictwo.

§. 23.

C. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych zastrzega się prawo wysyłania zastępcy ministeryalnego Departamentu dla budowli wodnych do komisyi oznaczonych w §§. 10 i 21, w którym to celu winno c. k. Namiestnictwo we właściwym czasie donieść temuż Ministerstwu o miejscu i dniu każdorazowej komisyi.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 10. Października 1894. Część XVII.

Nr. 72.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. Sierpnia 1894, L. 58.567, którem podaje się do publicznej wiadomości przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 20. Lipca 1892, Dz. u. kr. Nr. 51, o licencyonowaniu buhajów i utrzymywaniu buhajów gminnych.

Przepisy wykonawcze

do ustawy z dnia 20. Lipca 1892, o licencyonowaniu buhajów i utrzymywaniu buhajów gminnych (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 51).

do §. 4. Wydział krajowy ustanowi, po zasięgnięciu opinii właściwych Wydziałów powiatowych i komitetu c. k. Towarzystwa gospodarskiego, względnie c. k. Towarzystwa rolniczego krakowskiego, okręgi dla komisyi licencyonujących, z których przynajmniej jedna ma istnieć w każdym powiecie, i oznaczy gminy i obszary dworskie do każdego okręgu należące.

Okręgi działalności komisyi, tudzież nazwiska członków komisyi i ich zastępców, ogłaszane będą każdego roku w miesiącu styczniu w Dzienniku ustaw krajowych, oraz w każdym powiecie okólnikiem Rady powiatowej.

Kancelarya „Komisyi licencyonującej buhaje“ mieścić się będzie w lokalnościach Wydziału powiatowego, dokąd też należy przesyłać wszystkie pisma do niej wystosowane.

Przewodniczący Komisyi licencyonującej kieruje załatwieniem wszelkich spraw, wynikających z postanowień ustawy i niniejszego rozporządzenia wykonawczego i czuwa nad ich wykonaniem.

Wszelkie pisma Komisyi licencyonującej będą opatrzone liczbą protokołu i podpisywane przez przewodniczącego.

Celem kolegialnego załatwienia spraw bieżących, zbierają się Komisye licencyonujące dwa razy do roku na posiedzenia stałe. Oprócz tego obowiązani są członkowie Komisyi zbierać się na posiedzenia nadzwyczajne, w razie uznanej przez przewodniczącego potrzeby.

Na każde posiedzenie otrzymać mają członkowie zaproszenie tydzień naprzód.

Jeżeli członek Komisyi nie może wziąć udziału w jej pracach, winien zawiadomić o tem pisemnie przewodniczącego, który powoła do składu Komisyi jego zastępcę.

Członkowie Komisyi mają prawo do zwrotu kosztów podróży i poboru dyet, według norm przez Wydział krajowy ustanowionych.

do §. 5. Licencyonowanie główne odbywać się ma w zasadzie na wiosnę, o ile możności łącznie z premiowaniem bydła, urządzonem w powiecie przez oddziały towarzystw rolniczych.

Miejsce i czas oglądania buhajów, dla których właściciele chcą uzyskać licencyę, lub tych buhajów, dla których wydana licencya straciła swą ważność (§. 7. 1. ustawy, oznaczy przewodniczący Komisyi i ogłosi na 6 tygodni naprzód osobnym okólnikiem, rozesłanym za pośrednictwem Wydziałów powiatowych (§. 18.) do wszystkich przełożonych gmin i obszarów dworskich, celem dalszego ogłoszenia w sposób zwykle używany. Okólnik winien być osobno udzielony wszystkim członkom Komisyi licencyonującej i ich zastępcom, oraz Wydziałowi krajowemu, Komitetowi Towarzystwa gospodarczego względnie Towarzystwa rolniczego krakowskiego, Wydziałowi powiatowemu i c. k. Starostwu.

Jeżeli po odbyciu licencyonowania głównego wpłynie do Komisyi najmniej 10 próśb, na piśmie wystosowanych, o zarządzenie dodatkowego licencyonowania, natenczas przewodniczący Komisyi oznaczy na trzy tygodnie naprzód miejsce i czas oglądania buhajów, zawiadomi o tem petentów i poda to do wiadomości w sposób wyżej wskazany.

Licencyonowanie buhaji, w terminie i miejscu przez Komisyę licencyonującą naznaczonych, jest bezpłatne.

Gdyby jednak kto pragnął w innym czasie lub miejscu buhaje przedstawić do licencyonowania, winien zgłosić się z tem pisemnie do Komisyi i złożyć kwotę, wystarczającą na pokrycie kosztów. W takim razie przewodniczący zarządzi co należy, uwiadamiając petenta i członków Komisyi licencyonującej, względnie ich zastępców, tudzież Wydział powiatowy i c. k. Starostwo, co najmniej na sześć dni naprzód.

do §. 6. Licencyonowanym może być tylko taki buhaj, którego Komisya licencyonująca, według zasad zawartych w udzielonej jej instrukcyi, uzna odpowiednim do rozpłodu w danym okręgu licencyonowania.

Instrukcya zawierająca zasady ocenienia przydatności buhaja do rozpłodu podaną jest w załączniku **I.**

do §. 7. Właścicielowi względnie posiadaczowi buhaja, uznanego za przydatnego do rozpłodu, wyda przewodniczący Komisyi „licencyę“, ważną na jeden rok, według załączonego wzoru **A.**

Buhaj taki będzie zaraz opiętnowany na prawym rogu, a w braku jego na lewym rogu, znakiem *L* (licencyonowany) i liczbą roku licencyonowania.

Komisya ma prowadzić regestr licencyonowanych buhajów według dołączonego wzoru **B.** a zaraz po ukończeniu licencyonowania głównego ogłaszać nazwiska miejscowości, w których są licencyonowane buhaje, z wymienieniem ich właścicieli. Nadto obowiązkiem jej będzie utrzymywać osobną ewidencyę buhajów, zakupionych z subwencyi państwowych lub krajowych i umieszczonych w gminach położonych w jej okręgu działalności, a to według wzoru **C.**

Regestra te i wykazy składać będzie komisya licencyonująca we właściwym Wydziale Rady powiatowej, który sporządzi z nich odpisy i przeszle c. k. Starostwu powiatowemu tudzież odnośnemu komitetowi centralnemu kraj. Towarzystwa rolniczego.

do §. 8. Naczelnicy gmin obowiązani są przesyłać przewodniczącemu Komisyi licencyonującej, do 15. Stycznia każdego roku, wykaz stanu bydła rogatego, według załączonego wzoru **D.** wypełniony należycie we wszystkich rubrykach.

Wykazy te służyć będą Komisyi licencyonującej za podstawę do orzeczenia, ile licencyonowanych buhajów znajdować się ma w gminie, przyjmując jednego buhaja na 80 do 100 krów i stanownych cielic.

do §. 12. Jeżeli licencyonowany buhaj przejdzie w posiadanie innej osoby, lub przeprowadzony zostanie do innej miejscowości, albo też zginie, obowiązany jest dotychczasowy jego posiadacz zawiadomić natychmiast zwierzchność gminną, która doniesie o tem bezzwłocznie przewodniczącemu właściwej komisyi licencyonującej.

do §. 13. Zwierzchność gminna, pod dozorem Komisyi licencyonującej, ma czuwać, aby buhaje gminne (§. 9. ustawy) umieszczane były, celem ich utrzymania, żywienia i pielęgnowania, jedynie u takich osób, które posiadają odpowiednie dość obszerne obejście, dobrze zbudowaną stajnię, podostatkiem odpowiedniej karmy i urządzą na obejściu osobne podwórze lub ogrodzenie do stanowienia.

Osoby te obowiązane są utrzymywać buhaja w stajni zdrowej i suchej, w odgrodzeniu od innego bydła, i pielęgnować go starannie, to jest czyścić codziennie i trzymać go na suchej codziennie świeżej podściółce; także nawóz z pod buhaja musi być codziennie wyrzucany.

Buhaj ma dostawać jako karmę owies, tudzież zdrowe doborowe siano i słomę w odpowiedniej (słomę w małej) ilości.

Wypuszczanie buhaja razem z bydłem na pastwisko, jest najsurowiej wzbronione.

Buhaj może być dopuszczony do krowy lub cielicy w regule raz na dzień i ma być zaraz po skoku odprowadzony do stajni. Wyjątkowo tylko można buhaja dopuszczać do dwóch krów dziennie, w odstępie jednakże nie krótszym, jak 6-cio godzinnym.

Przepisy dla utrzymujących buhaje gminne bez różnicy, czy one są własnością gminy, czy tylko do użytku gminy za umową (§. 9. ustawy z dnia 20. Lipca 1892) przez prywatnych właścicieli utrzymywane objęte są osobną Instrukcyą, wydaną przez Wydział krajowy w porozumieniu z komitetami c. k. Towarzystw gospodarskich galicyjskich i c. k. Towarzystwa krakowskiego.

do §. 14. Każdy, utrzymujący buhaja gminnego, lub na podstawie umowy pomiędzy właścicielem prywatnym buhaja a gminą zawartej (w myśl §. 9. ustawy z dnia 20. Lipca 1892) utrzymujący buhaja do użytku gminy przeznaczonego ma prowadzić „regestr stanowienia“ według dołączonego wzoru **E.** i wydawać właścicielowi krów i cielic stanowionych potwierdzenie odstanowienia, według dołączonego wzoru **F.** sporządzone. Za poświadczenie takie nie należy się żadne wynagrodzenie.

Z końcem każdego roku obowiązany jest on przedłożyć „regestr stanowienia“ przewodniczącemu Komisyi licencyonującej.

Niedokładne prowadzenie tych regestrów, pociągnie za sobą karę pieniężną (§. 17. ustawy).

Druków potrzebnych do prowadzenia regestrów, wymaganych niniejszą ustawą, oraz na poświadczenia stanowienia, udzieli przewodniczący Komisyi licencyonującej właścicielom i utrzymującym buhaje licencyonowane bezpłatnie.

Wszelkie druki, oraz pieczęć i piętno, otrzyma przewodniczący Komisyi licencyonującej z Wydziału krajowego, za pośrednictwem Wydziału powiatowego.

do §. 19. Komitetom c. k. Towarzystwa gospodarskiego galicyjskiego, a względnie c. k. Towarzystwa rolniczego krakowskiego, przysługuje prawo przedstawienia Wydziałowi krajowemu umotywowanego wniosku na rozwiązanie Komisyi licencyonującej.

do §. 20. Zakupno buhajów dla gmin, które uzyskały w tym celu pożyczkę z funduszu hodowlanego, lub bezzwrotną subwencyę z funduszów publicznych, przeprowadzać będzie, z upoważnienia Wydziału krajowego, Komitet Towarzystwa gospodarskiego, względnie Komitet krakowskiego Towarzystwa rolniczego w porozumieniu z właściwemi gminami.

Koszta zakupna i dostawy zakupionego buhaja na miejsce przeznaczenia ponosić będzie gmina.

Załącznik I. do Przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 20. Lipca 1892 §. 6.

Instrukcya

dla komisyi licencyonujących buhaje, zawierająca zasady ocenienia przymiotów, jakie buhaj posiadać powinien, ażeby mógł być licencyonowany.

§. 1.

Licencyonowanym być może tylko taki buhaj, który:

I. Pochodzi z rasy lub zawodu bydła, jakie wskaże Wydział krajowy, na wniosek krajowej Komisyi dla spraw rolniczych, dla poszczególnych okolic kraju, w uwzględnieniu ich miejscowych stosunków, a więc w uwzględnieniu najodpowiedniejszego dla tych okolic kierunku hodowli;

II. Jest już dostatecznie rozwinięty, ażeby mógł być do rozpłodu użyty z pożytkiem dla hodowli, — co zwykle ma miejsce dopiero wtedy, kiedy mu się już pierwsza para zębów powtórnych (stałych bydlęcych) wyrznęła;

III. Jest zupełnie zdrów i dobrze zbudowany, tak, iż z budowy tej w całości harmonijnej, a oku przyjemnej, i ze swobodnych, elastycznych ruchów jego, wnosić można o jego sile i męskości;

IV. Ma prawidłowo rozwinięte organa rozpłodcze, mianowicie; worek mosznowy jędrny, elastyczny, a nie obwisły, — o jądrach gładkich, równych, wydatnych i z wyrazistym sznurem (przewodem) nasiennym;

V. Posiada kształty i inne wybitne cechy rasy lub zawodu, z których ma pochodzić — a zarazem wyraźne znamiona przydatności do tego przeważnie kierunku (do tego rodzaju użytku), w jakim hodowla danej okolicy ma być prowadzoną.

§. 2.

Jakkolwiek budowa zwierzęcia w ogóle zależną jest do pewnego stopnia od rasy, z jakiej pochodzi, — i jakkolwiek w tej samej rasie znajdują się zawody i gniazda bydła, które pod wieloma względami odznaczają się innymi

przymiotami i idącymi z niemi w parze kształtami i cechami zewnętrznemi, niżeli są te jakie ich rasie są w ogóle właściwe, — to jednakże budowa i przymioty buhaja licencyonowanego powinny być w każdym razie następujące:

1. Głowa w stosunku do całego tułowiu zwierzęcia lekka i krótka, ale wyrazista i znamionująca męskość i siłę, a więc nie wąska i spiczasta, nie krowia. Czoło głowy buhaja duże szerokie; — ramiona szczęki dolnej (ganasze) dobrze rozwinięte, silne i szerokie — krawędź czołowa nie ostra i w linii między-czołowej nie wypukła; — nozdrza i pysk szerokie i muszkularne, ale delikatne; — uszy szerokie i równo odstające, sprężyste, lecz nie grube i nie suche; — rogi zaś dobrze osadzone, kształtne, gładkie i ile to zgodne jest z cechami rasowemi bydlęcia, krótkie i lekkie.— Wzrok, dużych dobrze rozwartych i czystych ócz, łagodny, lecz pewny i śmiały, a nie ponury, i nie dziki.

2. Szyja stosunkowo do tułowiu krótka i muszkularna, o karku szerokim i cokolwiek wypukłym, lecz nie tłustym, a dobrze (t. j. bez wyraźnych granic a tem mniej znaczniejszych zagłębień) z kłębem i piersią połączona.

3. Tułów ile możności beczkowaty, o dobrze łukowatych (dobrze wysklepionych) a zarazem długich żebrach, — z szerokim, długim i poniżej łokci opuszczonym mostkiem, — o pełnych (nie zaklęśniętych) słabiznach (głodnicach) i o okrągłym, nie obwisłym (krowim), ale też i nie podkasanym (chartowatym) brzuchu. — W szczególności:

Pierś z przodu, pomiędzy stawami barkowymi, szeroka i głęboka, z bokami kosza piersiowego dobrze wysklepionymi i daleko ku głodnicom sięgającymi (pierś z boku długa), a od dołu dobrze poniżej stawy łokciowe sięgająca. — W ogóle klatka piersiowa (kosz piersiowy) przestronna: szeroka, głęboka i długa.

Łopatki szerokie, długie i pełne, dosyć pochylone, i dobrze (bez zagłębień) z kłębem i tułowiem związane, lecz nie sztywne.

Kłąb szeroki, zaokrąglony, silny, ze szyją, łopatkami i grzbietem silnie a bez załamów połączony, i nie wiele po nad linię grzbietową wyniosły.

Grzbiet wraz z lędźwiami szeroki i razem z tymi tworzący jednolitą i jak najwięcej do prostej zbliżoną linię, tak zwaną linią grzbietową, (sięgającą od kłębu do krzyża, a względnie do nasady ogona) — więc nie wypukły (garbaty), ani też wklęsły (łęgowaty).

Krzyż, w przedłużeniu linii grzbietowej leżący, z lędźwiami bez wyraźnego odgraniczenia (bez zaklęśnięcia i bez wypukłości) silnie złączony, — w biodrach szeroki, długi, ku tyłowi mało pochylony i mało zwężony, — i wraz z całym pośladkiem dobrze muszkułami (mięśniami) pokryty; zatem uda grube i szerokie, o mięśniach wyrazistych, nisko ku stawom skokowym sięgających.

Nasada ogona silna, szeroka, muszkularna, a po nad linię grzbietową nie wyniosła, ani też za niska. Ogon zaś cienki i zakończony kiścią o gęstym i długim włosie.

4. Nogi stosunkowo krótkie, jednakże o długich i silnych podbarczach i goleniach, szeroko rozstawione, i od kolana ku dołowi prosto (pionowo) ustawione, — kolana przednie i tylne (stawy skokowe) silne i szerokie i w ogóle wszystkie stawy dobrze rozwinięte, a racice krótkie i szerokie, o silnym i gładkim rogu.

5. Skóra silna, lecz podatna (dająca się układać w fałdy) i elastyczna, a nie sucha, pokryta krótkim, elastycznym i połyskującym włosem (sierścią).

6. Chód buhaja powinien być pewny, równy, a sprężysty, — nie ociężały i nie wlokący.

§. 3.

Nie może być przeto licencyonowany buhaj:

1) innej rasy i zawodu lub kierunku hodowli, jakie dla stosunków klimatycznych i gospodarczych danej okolicy za najodpowiedniejsze uznane i dla tej okolicy przez kompetentne władze wskazane zostały. — Przedewszystkiem zaś nie może być licencyonowany buhaj ras nizinnych w okolicach górskich;

2) należycie jeszcze nierozwinięty, któremu nie wyrznęła się jeszcze pierwsza para zębów bydlęcych;

3) który nie posiada prawidłowo rozwiniętych organów płciowych;

4) z wyglądem krowim, a więc o głowie długiej, wązkiej i spiczastej, lub którego budowa i ogólny wygląd — jak i pochodzenie — dobrego zdrowia nie znamionują;

5) mający głowę: bardzo ciężką, z grubymi, dużymi, ciężkimi i łuskowatymi rogami, — mający szyję cienką, płaską i źle połączoną z piersią, — pierś wązką, z mało rozwiniętemi, cienkiemi, źle (zbyt pionowo) postawionemi łopatkami, — kosz piersiowy płytki, grzbiet wązki, ostry, lub przełęgowaty, — lędźwie słabe, zapadłe, wązkie; — pośladek wązki, krótki (ucięty), spadzisty (stromy) i w tyle zeszczuplony, — brzuch wiszący (krowi), przy zbyt długich i słabych głodnicach, — nogi wysokie, cienkie, bez wyrazistych mięśni, krzywe i szablaste (krowie), — chód niepewny i sztywny.

Również nie powinien być licencyonowany buhaj mający skórę zbyt cienką, pokrytą rzadkim, cienkim i miękkim włosem, — albo też skórę twardą i suchą, nie podatną i pokrytą włosem kosmatym i martwym (bez żadnego połysku).

Wzór A. do §. 7.

L. ______

Licencya.

Komisya licencyonująca buhaje w okręgu ______
zezwala p. ______
zamieszkałemu w ______ pod Nr. ______
używać buhaja (pochodzenia) rasy ______
______ wieku ______
maści ______
oznaczonego wypalonem piętnem **L** i liczbą roku ______ na ______ rogu,
zapisanego w regestrze głównym licencyonowanych buhajów pod Nr. ______
do stanowienia cudzych krów i cielic przez jeden rok t. j. do dnia ______
______ 189__

______ dnia ______ 189__

______
Przewodniczący komisyi.

(pieczęć).

Wzór **B.** do §. 7. ustawy.

Okręg komisyi licencyonowania buhajów ______________________ **Rok** ________

Regestr licencyonowanych buhajów

Nr. porządkowy a zarazem L. wydanej licencyi	Nazwisko gminy w której buhaj ma przebywać	Nazwisko i imię właściciela lub utrzymującego buhaja	Nr. domu	Opis budynku licencyonowanego				Data odbytego licencyonowania i wydania licencyi	U w a g a
				Wiek (data urodzenia)	Rasa, pochodzenie	Maść	Szczególne znaki (piętno, złamania rogu i t. p. zewnętrzne znaki)		
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.

Wzór C. do §. 7.

Okręg komisyi licencyonowania buhajów ____________________ **Rok** ________

W Y K A Z

buhajów zakupionych z subwencyj państwowych lub krajowych a umieszczonych w powiecie ____________________

Nr. bieżący	Nazwisko gminy w której buhaj subwencyjny jest umieszczony	Nazwisko i imię utrzymującego buhaja	Opis buhaja subwencyjnego:				Miejsce pochodzenia buhaja, kiedy i gdzie był zakupiony	Cena zakupna	L. licencyi	Ile razy był użyty do stanowienia	Kiedy został uznany za nieużytecznego do rozpłodu.	Cena sprzedaży	U w a g a
			Wiek (data urodzenia)	Rasa zawod. względnie nazwa buhaja	Maść	Szczególne znaki							
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.

Wzór **D.** do §. 8.

Powiat__________ **Rok**______

W Y K A Z

stanu bydła rogatego w gminie________________

Numer domu	Nazwisko właściciela bydła	Ile posiada w dniu 31. Grudnia 189__						Uwaga
		krów	jałówek wyżej jednego roku	cieliczek niżej jednego roku	buhajków nieużywanych dotąd	buhajów używanych już a nielicencyonowanych	buhajów licencyonowanych	

40*

Wzór E. do §. 14.

Okręg komisyi licencyonowania buhajów ______________ **Rok** ________
Powiat ____________________ **Gmina** ____________________

Regestr stanowienia.

Buhaj rasy (pochodzenia) ____________________ maści ______________ wieku ______________
licencyonowany dnia ____________________ i zapisany w regestrze licencyonowanych buhajów pod
Nr. ______ z r. ______ należący do ____________________

L. bieżąca i L. wydanego poświadczenia stanowienia	Nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela krowy lub cielicy	Krowy lub cielicy		Data pierwszego stanowienia	Data powtórnych stanowień	Uwaga
		rasa i maść	wiek			

Wzór F. do §. 14.

L. R. st. ________	L. Regestru stanowienia________
	Poświadczenie stanowienia.
Krowa / Jałówka	Krowa / Jałówka pochodzenia (rasy)________
rasy: ________	maści: ________
maści: ________	wieku:________ należąca do p.:
wieku: ________	________
należała do: ________	zamieszkałego w ________
w________	była stanowioną dnia________
stanowiona d. ________	przez licencyonowanego buhaja L.________ rasy
buhajem L.________	________
	________ dnia ________ 189
Ponowne stanowienie:	*podpis utrzymującego licencyonowanego buhaja*
2gie dnia ________	________
3cie „ ________	Data ponownego odstanowienia: / *podpis utrzymującego licencyonowanego buhaja:*
	2.________ 2.________
	3.________ 3.________
jak wyżej.	jak wyżej.

Nr. 73.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 1. Września 1894, L. 8.863/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia gmin Książnice, Podleszany i Wola Mielecka wraz z obszarami dworskimi do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Mielcu.

Badeni w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 10. Sierpnia 1894, L. 3.777, dotyczące przydzielenia gmin Książnice, Podleszany i Wola Mielecka wraz z obszarami dworskimi do okręgu Sądu powiatowego w Mielcu w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868. N. 59. Dz. p. p., zostają gminy:

Książnice, Podleszany i Wola Mielecka wraz z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Radomyślu wyłączone i do okręgu Sądu powiatowego w Mielcu przydzielone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1895.

Schönborn w. r.

Nr. 74.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. Sierpnia 1894, L. 56.192, którem na podstawie §. §. 7, 9, 10 rozp. minist. z 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195 ustanawia się komisye egzaminacyjne dla osób ubiegających się o koncesyę na budowniczego, majstra murarskiego, majstra kamieniarskiego, majstra ciesielskiego i rurmistrza.

§. 1.

Komisye egzaminacyjne dla osób ubiegających się o koncesyę na budowniczego, dalej na majstra murarskiego, majstra kamieniarskiego, majstra ciesielskiego i rurmistrza ustanawia się na razie tylko przy c. k. Namiestnictwie we Lwowie.

Okres urzędowania komisyi ustanawia się na trzy lata, po upływie których członkowie komisyi będą nowomianowani.

§. 2.

Egzamina będą się odbywać dwa razy do roku, mianowicie w Kwietniu i Październiku.

Kandydaci, którzy życzą sobie składać egzamin w Kwietniu, winni wnieść podania do c. k. Namiestnictwa o przypuszczenie do egzaminu najpóźniej do 31. Stycznia, ci zaś którzy życzą sobie składać egzamin w Październiku, najpóźniej do 31. Lipca na ręce właściwego c. k. Starostwa, względnie we Lwowie i Krakowie na ręce Magistratu. Władze te przedłożą c. k. Namiestnictwu wniesione do nich podania najpóźniej do 14 dni.

Podania o przyznanie częściowego lub zupełnego uwolnienia od egzaminów, mają być w myśl alinei 2. §. 6. rozp. minist. z 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195, wnoszone do c. k. Namiestnictwa na ręce komisyi egzaminacyjnej.

§. 3.

Każdemu kandydatowi przypuszczonemu do egzaminu będą w jednym z powyższych terminów wyznaczone dnie, w których mają się jawić do egzaminu.

§. 4.

Przed przystąpieniem do egzaminu, winien każdy kandydat złożyć w myśl rozp. minist. z 27. Grudnia 1893, Dz. p. p. Nr. 195, taksę egzaminacyjną przepisaną rozp. minist. z 11. Kwietnia 1894, Dz. p. p. Nr. 72, (Dz. u. kr. Nr. 37. z r. 1894) i ze złożenia tej taksy wykazać się przed komisyą egzaminacyjną.

Taksa ma być złożoną w Dyrekcyi Urzędów pomocniczych c. k. Namiestnictwa.

Nr. 75.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. Września 1894, L. 9.529/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 20. Sierpnia 1894, L. 16.417, o rozpoczęciu działalności c. k. Sądu powiatowego w Żabiu.

Badeni w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z d. 20. Sierpnia 1894, L. 16.417, co do rozpoczęcia działalności Sądu powiatowego w Żabiu w Galicyi.

Ustanowiony rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 17. Listopada 1892, Nr. 204 Dz. p. p. Sąd powiatowy w Żabiu, ma rozpocząć działalność swą dnia 1. Listopada 1894.

Schönborn w. r.

Nr. 76.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 5. Września 1894, L. 46.785, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Brodach.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869, (Nr. 8. Dz. u. kr. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Brodach za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 48 kr. w. a. a od dzieci jak dotychczas w kwocie 30 kr. w. a. począwszy od dnia 1. Stycznia 1895. r.

Lwów dnia 5. Września 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Hoszard w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 20. Listopada 1894. **Część XVIII.**

Nr. 77.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 30. Września 1894, do L. 57.131/894, co do ustanowienia jezdnego pocztowego na czas od 1. Października 1894 do końca Marca 1895.

Jezdne pocztowe od dnia 1. Października 1894 do końca Marca 1895 wynosi od konia i za miryametr jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdy			
	Extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	złr.	ct.	złr.	ct.
Nowy Sącz, Sanok, Wadowice	1	08		90
Kraków, Rzeszów, Tarnów	1	06		88
Lwów, Przemyśl, Sambor, Żółkiew	1	01		84
Brzeżany, Kołomyja, Stanisławów, Złoczów		96		80
Czortków, Stryj, Tarnopol		92		77

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za jednego konia.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego, pozostają niezmienione.

Lwów, dnia 30. Września 1894.

Seferowicz w. r.

Nr. 78.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 26. Września 1894, L. 50.465, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Tarnowie.

Na mocy Art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869 (Nr. 8. Dz. u. kr. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Tarnowie za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 49 ct. w. a. a od dzieci jak dotychczas w kwocie 28 ct. w. a., począwszy od dnia 1. Stycznia 1895. r.

Lwów dnia 26. Września 1894.

Marszałek krajowy:
S a n g u s z k o w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Hoszard w. r.

Nr. 79.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 26. Lipca 1894, L. 1329, o zniesieniu zakazu poszukiwania lub odbudowy ropy i wosku ziemnego w obrębie okręgu ochronnego zdrojowiska Iwonicz.

Odnośnie do obwieszczenia c. k. Starostwa górniczego z dnia 23. Kwietnia 1884, zawartego w Nr. 37. austr. czasopisma dla górnictwa i hutnictwa

z roku 1884, którem ustanowiono okrąg ochronny dla zdrojowiska w Iwoniczu, podaje się do wiadomości, że na podstawie przeprowadzonych miejscowych dochodzeń przez c. k. Urząd górniczy okręgowy w Jaśle przy współudziale c. k. Starostwa powiatowego w Krośnie, zezwolono zgodnie z zapatrywaniem c. k. Starostwa górniczego, jak też c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na zniesienie zakazu poszukiwania lub odbudowy ropy i wosku ziemnego w obrębie tego okręgu ochronnego, wyznaczonego swego czasu przez c. k. Starostwo górnicze w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie.

Granice tego okręgu ochronnego, obejmującego całą południową część terytoryum wsi Iwonicz, a więc cały wielki las zajmujący parcele 1783, 1758, 1759, 1760 i 1739 wraz z wszelkiemi innemi w obrębie tego lasu leżącemi parcelami gruntowemi, naserzcie całe terytoryum położone na północ tego lasu aż do linii wyciągniętej w prostym kierunku od północnej granicy parceli 1783 tam, gdzie takowa się styka z parcelami 2038, 2037, 2036, 2035, 2034 i 2033 aż do południowej granicy lasu Piekliska parcela Nr. 1555, tam gdzie takowa się styka z parcelami katastralnemi 1603, 1604 i 1606, jakoteż ustanowiony dla tego rejonu zakaz poszukiwania lub odbudowy minerałów zastrzeżonych według §. 3. ogólnej ustawy górniczej dla regalu górniczego pozostają niezmienione.

Z c. k. Starostwa górniczego

w Krakowie, dnia 26. Lipca 1894.

Za c. k. Starostę górniczego
C. k. Radca górniczy:

Wachtel w. r.

Nr. 80.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. Października 1894 L. 63.886, którem się ogłasza rozporządzenie wykonawcze do ustawy z d. 9. Lipca 1894, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 70, o regulacyi potoku Dumny, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem Wysokiego c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 12. Kwietnia 1894 L. 6055/772.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 9. Lipca 1894, Dz. u. kraj. Nr. 70, o regulacyi potoku Dumnego.

§. 1.

Regulacya potoku Dumnego od stawu w Kukizowie do mostu gminnego w Lisku w powiatach Lwowskim i Kamioneckim, jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonanem w myśl §. 7. ustawy z dnia 9. Lipca 1894, Dz. u. kraj. Nr. 70, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt techniczny krajowego biura melioracyjnego z roku 1893, zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa a preliminujący koszta robót na 57.600 zł. w. a.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1) roboty regulacyjne na potoku Dumnym i jego dopływie Rudka (przekopy, pogłębienie i rozszerzenie łożyska wraz z ubezpieczeniem szkarp), tudzież utrzymanie tych robót w czasie budowy;

2) uporządkowanie głównych rowów osuszających;

3) budowę objektów (2 szluz do nawodnienia i dwóch mostów).

§. 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwa i trwać ma od jesieni 1894 do jesieni 1896 r.

§. 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego, utworzonego w myśl §. 3. ustawy z dnia 9. Lipca 1894, Dz. u. kraj. Nr. 70. i nie mogą przekroczyć sumy 57.600 zł. w. a.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe mają być wstawiane do preliminarzy krajowego i państwowego w dwóch równych ratach rocznych, od roku 1894 do

roku 1895, wypłata zaś tych rat rocznych do funduszu regulacyjnego odbywać się ma w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Datek konkurencyjny ma być wpłacany przez uczestników spółki do funduszu regulacyjnego, względnie do kasy krajowej, w równych ratach rocznych, na dniu 1. Lipca każdego roku, raty zaś zapadłe przed ustanowieniem okręgu konkurencyjnego i zawiązaniem spółki wodnej, mają być natychmiast po ustanowieniu okręgu konkurencyjnego i zawiązaniu spółki wodnej ściągnięte.

Coroczne datki prywatnych stron interesowanych, będą oznaczone na podstawie ustanowić się mającego okręgu konkurencyjnego, a w razie potrzeby, będą ściągnięte w drodze egzekucyi politycznej.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, w takim razie znajdą zastosowanie postanowienia §§. 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. Czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągania datków konkurencyjnych przez c. k. Urzędy podatkowe.

§. 7.

Okręg konkurencyjny oznaczonym będzie stosownie do §. 3. l. c. specyalnej ustawy krajowej, przez właściwą w myśl §. 76. kraj. ustawy wodnej władzę administracyjną.

Ustanowienie miary rozłożenia kosztów, tudzież uregulowanie datków konkurencyjnych, ma być uskutecznionem według postanowień §§. 65 i 66 kraj. ustawy wodnej przez spółkę; a w razie, gdyby się interesowani nie zgodzili, rozstrzyga o tem władza polityczna na podstawie zdania znawców.

§. 8.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej, porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu, pod nadzorem każdoczesnego Dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie: do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i wysokość robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości przy robotach budowlanych, powołuje Wydział krajowy według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość za-

ufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych mianuje Wydział krajowy. Dozorców przy robotach przyjmuje w miarę potrzeby kierownik budowy, nie przekraczając liczby maksymalnej tychże, mającej się unormować przez Wydział krajowy i wyznacza im odpowiednie płace miesięczne do wysokości 30 zł. W razie potrzeby polepszenia płac dozorców lub też podwyższenia unormowanej ich liczby, potrzebnem jest w tym kierunku zezwolenie Wydziału krajowego.

W nagłych wypadkach może nastąpić przyjęcie dozorców ponad przepisaną liczbę, jednakże za dodatkowem jak najrychlejszem usprawiedliwieniem tego zarządzenia przed Wydziałem krajowym, przyczem natomiast zbędni dozorcy mają być od służby uwolnieni. Wszystkie kroki i zarządzenia kierownika budowy w sprawie przyjmowania, wynagradzania i wydalania dozorców, mają się odbywać w porozumieniu z delegatem Wydziału krajowego.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego, otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze, t. j. do terminu zastanowienia robót, mającego się oznaczyć przez Wydział krajowy, zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały dodatek budowlany, który wynosi miesięcznie 90 zł. w. a. dla inżyniera asystenta i elewa technicznego, 120 zł. w. a. dla inżyniera II. kl. i inżyniera adjunkta, a 150 zł. w. a. dla wyższych urzędników technicznych. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy za takowy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza obrębem roboczym, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze, tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru, ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie: przy podróżach koleją żelazną należytości II. kl., przy podróży drogowej 13·2 ct. za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 5 zł. w. a. dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegata, pobory dozorców i pomocniczych sił, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy, pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi, zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§. 9.

Delegaci Wydziału krajowego, względnie ich zastępcy, których powołuje również Wydział krajowy, przechowują u siebie i zawiadują funduszami budowy, asygnowanymi przez Wydział krajowy, znoszą się we wszystkich poruczonych im sprawach bezpośrednio z Wydziałem krajowym i są w obec niego odpowiedzialnymi za całość tych funduszów, jakoteż za zarachowanie wydatków pokrytych z tych funduszów, które ma być należycie udokumentowane.

Sposób użycia tych funduszów i usprawiedliwienia poczynionych wydatków, określa szczegółowa instrukcya rachunkowa.

Umowy o roboty i dostawy, które nie przechodzą 500 zł. a przytem są tak nagłe, że ich zrealizowanie nie może być wstrzymane do nadejścia decyzyi Wydziału krajowego, zawiera z przedsiębiorcami delegat wspólnie z kierownikiem budowy i oddaje takowe do wykonania za dodatkowem jak najspieszniejszem usprawiedliwieniem w obec Wydziału krajowego.

Wszelkie inne umowy i oferty przedsiębiorców, szczególnie odnoszące się do budowy objektów, jak: mostów, szluz i przepustów, przedstawia delegat wraz z kierownikiem budowy przed rozpoczęciem robót Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia.

§. 10.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, jest odpowiedzialny wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Tenże znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym w sprawach budowlanych, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki, czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia takowe bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

W szczególności kierownik budowy koramizuje kwity delegata, za którymi tenże podnosi z właściwego c. k. Urzędu podatkowego lub z kasy krajowej zaliczki z kredytów przez Wydział krajowy otworzonych, a to w celu utrzymania dokładnej ewidencyi funduszów, na budowę użyć się mających.

Kierownik budowy sprawdza i podpisuje również wszystkie dokumenty, na podstawie których delegat ma uskuteczniać wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości

za dostarczane materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, utrzymuje w porządku akta budowy (plany, kosztorysy, raptularze, korespondencye przychodzące, oraz bruliony korespondencyi wychodzących, wszelkie protokoły, wykazy i t. p.) a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdanie o postępie budowy, do którego dołącza wykaz postępu robót, sporządzony na podstawie dziennika budowy i wyciągi z dziennika kasowego.

§. 11.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winien kierownik budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu, który takowy udzieli Namiestnictwu dla wspólnej narady a następnie ostatecznego zatwierdzenia. W naradzie tej weźmie udział projektant oraz inżynier rządowy.

Przez podobne zmiany projektu, nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie, gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają takowe być przedłożone c. k. Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 12.

Przed rozpoczęciem budowy, wyda kompetentna władza polityczna na żądanie delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy orzeczenie po myśli §. 86. kraj. ust. wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów regulacyi, jakie służebności na gruntach nadbrzeżnych dla ochrony budowli regulacyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub też czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych, odbywać się będzie wedle odnośnych przepisów kraj. ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopii map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli. Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien delegat wraz z kierownikiem budowy, tudzież delegatem stron interesowanych (wydziału spółki) starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody, ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień §. 87. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875, (Dz. u. kr. Nr. 38) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolnią, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu kraj. ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§. 13.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy, tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze delegat wraz z kierownikiem budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów, wywłaszczeń lub też regulacyi (stare łożyska) należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§. 14.

Po zbadaniu wszelkich okoliczności, mających wpływ na ilość robotników, których równocześnie przy budowie zająć będzie można, sporządzi kierownik budowy wykaz potrzebnych narzędzi do sprawienia, zakupi takowe wspólnie z delegatem, oraz najmie odpowiedni i zamknięty skład lub zarządzi wybudowanie stosownej szopy zamykanej.

Z końcem corocznego peryodu budowy, należy przedkładać Wydziałowi krajowemu dziennik narzędzi i sprzętów, z oznaczeniem ich ubytku i stanu w jakim się znajdują.

§. 15.

Materyały mogą być dostarczane w drodze przedsiębiorstwa lub we własnym zarządzie.

Warunki dostawy w drodze przedsiębiorstwa pod względem ilości i jakości materyałów, tudzież termina częściowe i ostateczne, winne być szczegółowo wskazane w dotyczących umowach i kontraktach, spisanych wedle udzielonego przez Wydział krajowy formularza.

Delegat wspólnie z kierownikiem budowy, czuwa nad należytem uskutecznieniem dostawy i ścisłem wypełnieniem wszystkich zobowiązań przedsiębiorców.

W razie zwłoki w dostawie, delegat na wniosek kierownika budowy stosuje do przedsiębiorców rygory kontraktowe tak pod względem kar pieniężnych, jakoteż uzupełnienia częściowych dostaw na koszt i stratę przedsiębiorców.

Jeżeli przedsiębiorcy nie wypełnią zobowiązań kontraktowych w terminie ostatecznym, a powyższe środki przynaglające okażą się niedostatecznemi, w takim razie odniesie się delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy do Wydziału krajowego, celem uznania przedsiębiorców za kontraktołomnych, z zastosowaniem wszystkich następstw w tym wypadku przewidzianych. Przy dostarczaniu materyałów we własnym zarządzie, kierownik budowy oznaczy i obliczy ilość potrzebnych materyałów na podstawie kosztorysów biura melioracyjnego, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo rolnictwa. a delegat w porozumieniu z kierownikiem budowy zakupi i dostarczy rzeczone materyały, przyczem największą baczność zwracać należy na dobroć materyałów w ogóle i na zimowe cięcie drzewa w szczególe, i starać się o nabycie materyałów pod jak najkorzystniejszymi warunkami.

Kierownik budowy winien prowadzić dziennik przychodu i rozchodu materyałów celem utrzymania należytej ewidencyi, a zarazem dopilnować należytego składania materyałów.

§. 16.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów, w którym to wypadku robota jest właściwie robotą wymiarową, z tą jednak różnicą, iż wykonywa się na podstawie umów pisemnych, zawartych w myśl §. 9. a wypłaty uskuteczniają się na podstawie wykazów należytości przez kierownika budowy sporządzonych w terminach umową wskazanych i pod warunkami tamże zastrzeżonymi.

W szczególnych wypadkach, miejscowymi stosunkami spowodowanych, mogą przy budowie być zastosowane obszerniejsze przedsiębiorstwa.

W takim razie Wydział krajowy rozpisuje licytacyę, bądź to w Wydziale krajowym we Lwowie, bądź też we właściwych Wydziałach powiatowych.

Jeżeli rozprawa licytacyjna odbywa się w biurze Wydziału powiatowego, winien być przy niej obecnym delegat lub kierownik budowy, a rezultat licytacyi tudzież spisane po przyjęciu najkorzystniejszych ofert kontrakty z przedsiębiorcami, mają być przedłożone do zatwierdzenia Wydziałowi krajowemu.

W kontraktach wykazuje się szczegółowo rodzaj robót, ich ilość i wymiary, sposób wykonania, termina ukończenia, warunki wypłat należytości, kary za zwłokę w robotach i t. p.

Delegat, wspólnie z kierownikiem budowy, czuwa na ścisłem wypełnieniem zobowiązeń kontraktowych, stosując w razie potrzeby rygory przeciw przedsiębiorcom, o czem Wydział krajowy zawiadamia.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może delegat udzielać przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

Kolaudacyę przeprowadzają:

a) gdzie chodzi o częściowe lub też w zupełności wykonane, lecz 500 zł. w. a. nie przenoszące roboty i dostawy, kierownik budowy i delegat przy ewentualnej interwencyi inżyniera delegowanego przez Wydział krajowy;

b) jeżeli chodzi o roboty i dostawy w zupełności wykonane powyżej 500 zł. w. a., komisya przeprowadzająca coroczną kolaudacyę (§. 19. instrukcyi).

Odbioru dokonywują delegat i kierownik budowy, w którym to celu ma być sporządzony akt kolaudacyjny, podpisany przez odbierających robotę i przedsiębiorcę.

§. 17.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi inżynier dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw, mają być zamieszczone następujące daty:

1) stan powietrza,

2) stan wody w rzece, w którym to celu w pobliżu placu budowy należy wstawić tymczasowy wodoskaz,

3) liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur,

4) oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót,

5) odbiór materyałów budowlanych,

6) wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś spis szkód wyrządzonych wielką wodą,

7) polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom,

8) uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§, 18.

Tak Administracyi Państwa jak i stronom interesowanym (Wydziałowi spółki) przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów, o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi Państwa jak i spółki wodnej.

Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§. 19.

Z końcem każdego rocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z technika delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież technika Wydziału krajowego,

b) z delegata Wydziału krajowego i kierownika budowy,

c) z delegata stron interesowanych, względnie Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod *a*) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod *a*) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwa rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata przedsiębiorcom zatrzymanych rat kolaudacyjnych.

§. 20.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów

bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§. 21.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. Marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcie rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz delegatowi i kierownikowi budowy.

Zamknięcie rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§. 22.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa, wydana dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych, z dnia 18. Listopada 1887, Dz. u. k. Nr. 68.

Nr. 81.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 30. Października 1894, L. 11.214/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia gminy Świniarsko wraz z obszarem dworskim i przysiółkiem Mała wieś i gmin Gaj i Niszkowa z Szymanowicami do okręgu c. k. Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Nowym Sączu.

Badeni w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 11. Października 1894, Nr. 17.727, względem przydzielenia gminy Swiniarsko wraz z obszarem dworskim i przysiółkiem Mała wieś i gmin Gaj i Niszkowa z Szymanowicami do okręgu Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Nowym Sączu w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868, Nr. 59. Dz. u. p., zostają gminy: Świniarsko wraz z obszarem dworskim i przysiółkiem Mała wieś, jako też gminy Gaj i Niszkowa z Szymanowicami z okręgu Sądu powiatowego w Starym Sączu wyłączone i do okręgu Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Nowym Sączu przydzielone

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1895.

Schönborn w. r.

Nr. 82.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 5. Listopada 1894, L. 11.379/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, względem przydzielenia gmin Kaczyna, Koziniec i Ponikiew wraz z obszarami dworskimi do okręgu c. k. Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Wadowicach.

Badeni w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. Października 1894, l. 17.728, względem przydzielenia gmin Kaczyna, Koziniec i Ponikiew wraz z obszarami dworskimi do okręgu Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Wadowicach w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. Czerwca 1868, Nr. 59. Dz. u p., zostają gminy Kaczyna, Koziniec i Ponikiew wraz z obszarami dworskimi z okręgu Sądu powiatowego w Andrychowie wydzielone i do okręgu Sądu powiatowego miejsko-delegowanego w Wadowicach przyłączone.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1895.

Schönborn w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 25 Listopada 1894. **Część XIX.**

Nr. 83.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 5. Października 1894, L. 10.347|pr., którem wydane zostają w porozumieniu z Wydziałem krajowym przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 15. Kwietnia 1894, Dz. ust. kraj. Nr. 33, o poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

I. Krajowe opłaty konsumcyjne i dodatki do podatku konsumcyjnego państwowego.

§. 1.

Od płynów w ustawie z dnia 15. Kwietnia 1894, Dz. ust. kraj. Nr. 33 wyszczególnionych, a w kraju spożywanych, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego opłaty konsumcyjne, tudzież dodatki do pobieranych na rzecz Skarbu Państwa podatków konsumcyjnych, a mianowicie:

§. 2.

W obrębie kraju całego pobierany będzie 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego.

§. 3.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa podlegać będą krajowej opłacie konsumcyjnej:

1) Gorące, palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, z wyjątkiem araku, rumu i koniaku, przy ich wprowadzeniu do spożycia w obręb linii akcyzowej; dalej przy wyprowadzeniu tych płynów na ten sam cel, ze składu wolnego lub podlegającej opłacie konsumcyjnej gorzelni, położonych w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, a to w kwocie 3 centów (sześciu groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu, według studzielnego alkoholometra (hektolitrostopień alkoholu, liter alkoholu), czyli 3 złr. (6 koron) od każdego hektolitra 100 stopniowego spirytusu. W tej samej wysokości pobieraną będzie opłata, jako dodatek do państwowej opłaty produkcyjnej od gorzelń tej opłacie w myśl ustawy państwowej z 20. Czerwca 1888 podlegających, a w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa położonych;

2) rum, arak, koniak, likier, jakoteż wszystkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu przy wprowadzeniu w obręb linii akcyzowej Lwowa i Krakowa w kwocie 4 złr. (ośmiu koron) od każdego hektolitra;

3) piwo wszelkiego rodzaju tak przy wprowadzeniu jak i przy wyrobie, w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w oznaczonych okręgach akcyzowych, będą zwracane w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, w jakim zwracane bywają wedle istniéjących przepisów opłaty, względnie dodatki gminne.

§. 4.

We wszystkich innych miejscowościach kraju podlegać będą krajowym opłatom konsumcyjnym:

1) Gorące, palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem rumu, araku i koniaku) w kwocie 3 cnt. w. a. (sześciu groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu według studzielnego alkoholometra (hektolitrostopień alkoholu, liter alkoholu), czyli 3 złr. (6 koron) od każdego hektolitra 100 stopniowego spirytusu;

2) rum, arak, koniak, likier, tudzież wszelkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, w kwocie 4 złr. (8 ośmiu koron) od hektolitra;

3) piwo wszelkiego rodzaju w kwocie 50 cnt. (1 korony) od hektolitra.

§. 5.

Krajowe opłaty konsumcyjne, wyszczególnione w §. 4., nie mogą obciążać ani produkcyi ani handlu, przeto opłaty te nie mogą być pobierane ani

przy wyrobie palonych gorących spirytusowych płynów i piwa, ani też przy tychże wprowadzeniu do miejscowości lub w obręb kraju.

§. 6.

Wolne od krajowych opłat konsumcyjnych (§§. 3. i 4. ustawy), są te palone, gorące spirytusowe płyny, którym według §. 6. ustawy o opodatkowaniu wódki z 20. Czerwca 1888, (Dz. pr. p. Nr. 95), przyznane jest uwolnienie od opłaty konsumcyjnej.

II. Organa dla poboru dodatków do podatku konsumcyjnego państwowego.

§. 7.

Pobór dodatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego, wykonywany będzie razem z podatkiem państwowym i przez te same organa.

III. Organa dla poboru samoistnych opłat krajowych konsumcyjnych.

§. 8.

Do poboru samoistnych opłat krajowych od napojów w §. 4. ustawy z 15. Kwietnia 1894, Dzien. ust. kraj. Nr. 33 wymienionych, ustanowione będą przez Wydział krajowy okręgi poborowe w całym kraju.

Okręgi akcyzowe miast Lwowa i Krakowa stanowić będą oddzielne dla siebie okręgi poborowe.

§. 9.

W każdym okręgu poborowym będzie ustanowiony przez Wydział krajowy organ do poboru samoistnych opłat krajowych i do wykonywania kontroli, a w miarę potrzeby także filialne urzędy tegoż organu.

§. 10.

Każda gmina otrzyma za pośrednictwem c. k. Starostwa zawiadomienie, do którego okręgu poborowego ma należeć i gdzie będzie ustanowioną siedziba poborowego organu.

Obwieszczenie to poda Zwierzchność gminna wszystkim mieszkańcom do wiadomości.

W razie zarządzenia zmian w granicach okręgu, lub w siedzibie organu poborowego, gmina dodatkowo w czasie właściwym zawiadomioną zostanie.

IV. Obowiązek do uiszczania samoistnych krajowych opłat konsumcyjnych.

§. 11.

Dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego obowiązany jest uiszczać każdy, kto płaci od tych napojów podatek konsumcyjny państwowy.

§. 12.

Do uiszczania samoistnych opłat krajowych od napojów w §. 4. ustawy z 15. Kwietnia 1894, Dz. ust. kraj. Nr. 33. wymienionych, obowiązani są:

1) Producenci i hurtowni handlarze: od tych napojów, które bądź szynkują, bądź sprzedają w dowolnych ilościach wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia. Napoje te winny być przechowywane w oddzielnych ku temu przeznaczonych lokalnościach. Jeżeli zaś producenci i hurtowni handlarze napoje w ilościach nawet mniejszych jak przepisanych dla sprzedaży hurtownej, nie wprost konsumentom, lecz drobnym sprzedawcom w celu wyszynku lub dalszej sprzedaży odstępują i okoliczność ta udowodnioną zostanie, to nie są obowiązani do uiszczenia opłaty.

2) Przemysłowcy i przedsiębiorstwa przemysłowe, trudniący się wyszynkiem i drobną sprzedażą tych napojów, lub sprzedający je w dowolnych ilościach wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia.

Za drobną sprzedaż uznaje się sprzedaż napojów w naczyniach mniejszych jak $1/2$ hektolitra.

Producenci, hurtownicy i przemysłowcy obowiązani są także uiszczać opłaty od napojów spożywanych przez siebie i rodzinę, lub wydawanych bezpłatnie swoim domownikom, sługom i innym osobom.

Także stowarzyszenia konsumcyjne, resursy, kasyna, kantyny i tym podobne przedsiębiorstwa, zakłady, korporacye i spółki, obowiązane są do uiszczenia tej opłaty, jeżeli napoje na własny rachunek lub za pośrednictwem i na rachunek osób do tego przeznaczonych (kantyniarzy, pełnomocników, zarządców i t. p.) swoim członkom lub komukolwiek innemu do użytku w granicach kraju, płatnie lub bezpłatnie rozdają lub odstępują, o ile opłata od tych napojów już nie została uiszczoną.

Obowiązek uiszczania opłat ciąży na wyszczególnionych wyżej przemysłowcach i spółkach, skoro tylko rozpoczną wykonywanie którejbądź czynności wyżej opisanej, bez względu, czy otrzymali koncesyę lub zezwolenie do prowadzenia przemysłu, a względnie do ukonstytuowania spółki.

3) Każdy, kto sprowadza na swój własny użytek napoje w jakiejkolwiek ilości z poza granic kraju, lub z kraju, o ile w tym ostatnim wypadku napoje jeszcze nie miały być opłacone.

V. Sposób pobierania opłat krajowych konsumcyjnych.

§. 13.

Pobór będzie wykonywany:

1) We własnej administracyi podług taryfy w ustawie oznaczonej przez organa z ramienia Wydziału krajowego do tego ustanowione, albo

2) w drodze solidarnych ugód ze wszystkimi, albo z większą ilością przemysłowców trudniących się sprzedażą napojów opłacie podlegających, lub w drodze ugód z pojedyńczymi przemysłowcami, albo

3) w drodze wydzierżawienia.

Osoby upoważnione do pobierania opłat na mocy zawartych ugód solidarnych lub umów dzierżawnych, wchodzą we wszystkie prawa i obowiązki Wydziału krajowego tak pod względem poboru jak i wykonywania kontroli.

Wszelkie opłaty przypadające funduszowi krajowemu tak od osób, z któremi ugoda została zawarta, jakoteż od dzierżawców, wreszcie od organów

zajmujących się bezpośrednio poborem opłat konsumcyjnych krajowych, winny być w terminach oznaczonych wnoszone do ustanowionych przez Wydział krajowy urzędów, względnie organów poborowych.

§. 14.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa pobór samoistnych opłat konsumcyjnych krajowych od napojów w §. 3. niniejszego rozporządzenia wymienionych, uskuteczniać się będzie w ten sam sposób, jak pobór opłat konsumcyjnych miejskich i dodatków gminnych.

§. 15.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, przy wyprowadzaniu opłaconych napojów po za obręb tych okręgów, będą zwracane interesowanym stronom w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, jak to ma miejsce według istniejących przepisów przy opłatach, względnie dodatkach gminnych.

§. 16.

We wszystkich innych miejscowościach kraju (z wyjątkiem okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa) przemysłowcy, korporacye, spółki i inne osoby w §. 11. ust. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia wymienione, zajmujące się wyszynkiem lub drobną sprzedażą i dysponowaniem napojów, ulegających w mysl §. 4. ustawy, opłatom konsumcyjnym krajowym, obowiązani są dnia 1. Stycznia 1895, a ci, którzy taki proceder po 1. Stycznia 1895 rozpoczną, najpóźniej na trzy dni przed rozpoczęciem procederu podać do rąk organu poborowego właściwego okręgu oznajmienie na piśmie, które ma zawierać:

a) Imię i nazwisko podającego, rodzaj jego przemysłu lub przedsiębiorstwa, a względnie nazwę lub firmę spółki czy zakładu, którą zastępuje;

b) oznaczenie dokładne numeru konskrypcyjnego domu, nazwy ulicy, dzielnicy, miejscowości jakoteż gminy, gdzie się znajdują lokalności do przedsiębiorstwa przeznaczone. Jeżeli strona posiada w obrębie okręgu kilka takich osobno położonych lokalności własnych, czy też wynajętych, powinna je osobno oznajmić;

c) opisanie szczegółowe każdej odrębnej lokalności z jej częściami (szynkownie, sklepy, magazyny, składy, piwnice, schowki, pokoje gościnne i t. p.) w których strona przechowuje, zbywa i wydaje napoje, lub to czynić zamierza, wraz z tajnemi komunikacyami, jeżeli takie w tych lokalnościach istnieją;

d) objaśnienie czy podający sam się trudni zarządem lokalności przedsiębiorstwa, a jeżeli nie, podanie imienia, nazwiska i charakteru zastępcy, który ma udzielać organom poborowym żądanych wyjaśnień;

e) określenie, czy i z któremi lokalnościami są połączone pomieszkania strony jej rodziny, zastępcy, sług, dalej czy te lokalności znajdują się w tem samem zabudowaniu, co lokalności określone pod *b)* i *c)*, względnie, gdzie się znajdują;

f) doniesienie, czy strona obowiązana do uiszczania opłat konsumcyjnych krajowych, posiada lub prowadzi gorzelnie, browary, fabryki rumu, araku, koniaku, likierów i słodzonych napojów spirytusowych gorących i t. p., lub też handel hurtowny trunkami opłacie krajowej podlegającymi, wreszcie, czy wykonuje prawo propinacyi, lub koncesyonowany wyszynk słodzonych napojów.

W tych wypadkach powinna strona oznajmić w opisie, gdzie są umieszczone odnośne lokalności przemysłowe, fabryczne i t. p. jakoteż czy i jakie istnieją komunikacye między niemi, a lokalnościami oznaczonemi pod *b)* i *c)*.

O każdej zmianie jaka zajdzie w szczegółach oznaczonych od *a)* do *f)* włącznie, powinna strona zawiadamiać organ poborowy przynajmniej na trzy dni przed dokonaniem zmiany, a jeżeli zmiana nastąpiła bez jej woli i winy, najpóźniej w. 24 godzin po zdarzonym wypadku.

Organ poborowy może żądać urządzenia osobnego wchodu do lokalności oznaczonych pod *b)* i *c)* w taki sposób, ażeby żaden przedmiot podlegający opłacie, w tajemny sposób nie mógł być tam wprowadzony lub wyprowadzony, może dalej żądać oznaczenia tych lokalności numerami, a zewnątrz odpowiednim napisem lub przerwania komunikacyi z lokalnościami oznaczonemi pod *f)*.

Żądaniom powyższym, o ile w razie sprzeciwienia się strony przez właściwą władzę w mocy utrzymane zostaną, strona obowiązana jest zadość uczynić kosztem własnym w czasie jak najkrótszym, względnie w terminie oznaczonym.

Do producentów i handlarzy hurtownych, odnoszą się powyższe postanowienia tylko o tyle, o ile się trudnią także wyszynkiem lub sprzedażą nanapojów konsumentom do bezpośredniego spożycia.

Jeżeli więc producent lub handlarz hurtowny zamierza wykonywać wyszynk, lub drobną sprzedaż wprost z miejsca produkcyi, lub ze swego stanowiska przemysłowego, winien przeznaczone do tego ilości napojów złożyć w pewnej odosobnionej i zgłosić się mającej przestrzeni, a drobna sprzedaż i wyszynk może się odbywać tylko z tego lokalu.

Jednak i czynność kontrolująca organu poborowego ma się ograniczać tylko do tego zgłoszonego lokalu i nie może się rozciągać także do reszty przestrzeni miejsca produkcyi.

§. 17.

Jeżeli przemysłowcy i inne osoby w §. 12. ust. 1. i 2. wymienione, z wyjątkiem prowadzących swój proceder wewnątrz okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, przy podaniu oznajmienia złożą deklaracyę, iż w lokalnościach, w których prowadzą proceder ani też w mieszkaniach, składach, piwnicach do nich należących lub wynajętych, większej ilości napojów opłacie podlegających, niż jeden hektoliter przechowywać nie będą, uwolnieni zostaną od składania urzędom poborowym opisów lokalności w ustępach *b) c) e) f)* poprzedniego paragrafu określonych.

§. 18.

Każda strona do uiszczenia opłat obowiązana, która w dniu 1. Stycznia 1895 pasiadać będzie piwa $^1/_4$ hektolitra lub więcej, zaś palonych płynów spirytusowych, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczona być może, dalej rumu, araku, koniaku, likierów tudzież wszelkich innych słodzonych, palonych napojów więcej jak 10 liter (z wyjątkiem okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa) obowiązana jest napoje te zgłosić właściwemu organowi poborowemu w dniu 1. Stycznia 1895.

W zgłoszeniu należy szczegółowo zamieścić rodzaj, gatunek i ilość rzeczonych napojów, jako też naczyń, w których się one znajdują.

Od tych zapasów o ile są przeznaczone do bezpośredniego spożycia, opłata powinna być uiszczoną równocześnie ze zgłoszeniem. Przytem należy jednak odliczyć te kwoty, które tytułem krajowej opłaty konsumcyjnej już z mocy ustawy z 20. Marca 1891, Dzien. ust. kraj. Nr. 35, uiszczone zostały.

Po 1. Styczniu 1895, powinna każda strona do uiszczenia opłat obowiązana, a zatem także producenci i hurtowni handlarze, o ile się trudnią wyszynkiem, drobną sprzedażą i sprzedażą napojów wprost konsumentom do bezpośredniego spożycia (§. 12. ust. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia), zgłaszać pisemnie czy ustnie każdy dalszy przybytek napojów przynajmniej na 12 godzin przed wprowadzeniem do lokalności, na ich przechowywanie przeznaczonych.

Jeżeli strona uiszcza opłatę za zgłoszone napoje, czy to zapasowe, czy po pierwszym dniu zgłoszenia sprowadzone równocześnie z wniesieniem zgłoszenia, otrzyma boletę (czyli kwit), którą należycie przechować winna.

Opłaconych napojów jednak nie można wprzód wprowadzać do lokalności wyżej oznaczonych, dopóki pomieniona boleta znajdować się nie będzie w tych lokalnościach.

Napoje w ten sposób opłacone, są wolne od dalszej kontroli

Organowi poborowemu służy prawo umieszczania na naczyniach z napojami opłaconymi stosownej oznaki.

Konsumenci obowiązani do uiszczenia opłaty według §. 12. ust. 3., powinni nabyte napoje przed ich sprowadzeniem oznajmić właściwemu organowi poborowemu i równocześnie z oznajmieniem uiścić przypadającą opłatę.

§. 19.

Dla strony wnoszącej zgłoszenie oznaczone w §. 18. bez równoczesnego uiszczenia opłaty, wygotuje organ poborowy arkusz zgłoszeń i rewizyi w dwóch egzemplarzach, z których jeden zatrzyma, drugi zaś doręczy stronie, oznaczając na nim dzień doręczenia.

Dalsze zgłoszenia strony interesowanej wpisywać będzie organ poborowy do obydwóch egzemplarzy arkusza zgłoszeń, które tak strona jak i organ poborowy podpiszą.

Na wypadek zatracenia przez stronę swojego egzemplarza arkusza zgłoszeń, lub uszkodzenia go w ten sposób, iż odnośne zapiski odczytać się nie dadzą, egzemplarz znajdujący się w zachowaniu organu poborowego stanowi wyłącznie dowód prawny o stanie napojów opłaconych i nieopłaconych, nim strona otrzyma nowy arkusz.

§. 20.

Przemysłowcy i inne osoby w §. 12. ust. 1. i 2. wymienione, które w kraju z wyjątkiem okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa (§. 14.) zajmują się przeróbką spirytusu na rum, arak, likier, rosolisy, koniaki i inne słodzone napoje gorące tak zwanym domowym sposobem, obowiązani są przed wprowadzeniem ich do lokalności, w których odbywa się wyszynk lub drobna sprzedaż, zgłosić je właściwemu organowi poborowemu w sposób określony w §§. 18. i 19. niniejszego rozporządzenia.

§. 21.

Od napojów umieszczonych w naczyuiach nie obejmujących $^1/_2$ hektolitra jako do bezpośredniej konsumcyi przeznaczonych, opłata krajowa ma być jednocześnie ze zgłoszeniem właściwemu organowi poborowemu uiszczona.

§. 22.

Napoje przy zgłoszeniu nieopłacone nie mogą być do przeznaczonych na ich przechowywanie lokalności wprzód wprowadzone, dopóki arkusz zgłoszeń z poświadczeniem uskutecznionego zgłoszenia nie będzie się znajdował w oznaczonych lokalnościach.

Organowi poborowemu służy prawo zabezpieczenia naczyń zawierających napoje nieopłacone swoją pieczęcią lub innem urządzeniem tak, aby napoje bez wiedzy organu nie mogły być z nich usunięte. Obowiązkiem zaś strony jest dołożyć wszelkiego starania, aby owe zabezpieczenie nie było naruszone lub uszkodzone i ażeby naczynie w jakikolwiek sposób nie było otwierane.

§. 23.

Jeżeli strona chce napoje nieopłacone lub w myśl poprzedniego paragrafu ubezpieczone

a) użyć do wyszynku drobnej sprzedaży lub na swoją potrzebę;

b) przelać do naczyń mających mniej niż $^1/_2$ hektolitra objętości;

c) przelać do innych naczyń, obejmujących $^1/_2$ hektolitra lub więcej;

d) uwolnić od urządzenia zabezpieczającego względnie zdjąć pieczęć lub inne znaki;

e) odstąpić komu trzeciemu;

f) wytransportować za granicę kraju;

g) jeśli w ogóle przedsiębrać zamierza jakąś zmianę z napojami jeszcze nieopłaconemi, do czego zalicza się także rozcieńczenie spirytusu lub sporządzenie rumu, araku, koniaku, essencyi ponczowej, likierów i innych słodzonych spirytusowych płynów, — powinna zamierzoną czynność przynajmniej na 12 godzin naprzód oznajmić organowi poborowemu przy przedłożeniu arkusza zgłoszeń i w wypadkach *a)* i *b)* uiścić organowi poborowemu przypadającą od tych napojów opłatę, w wypadku *e)* podać na żądanie organu poborowego osobę, której i miejsce gdzie napój ma być odesłany.

Organ poborowy winien na arkuszu zgłoszeń uskutecznić odpowiednią adnotacyę, a w razie uiszczenia opłaty wydać stronie boletę.

Usunięcia urządzeń ubezpieczających dopełnić winien organ poborowy w godzinę po zgłoszeniu lub uiszczeniu przypadającej opłaty, a gdyby tego nie dopełnił, wolno samej stronie czynności tej dokonać.

§. 24.

Napoje w arkuszu zgłoszeń zapisane, mają być odpisane bez zażądania uiszczenia opłaty:

a) jeżeli strona je odstępuje innym do uiszczenia opłaty obowiązanym, lub je wysyła za granicę (§. 23, lit. *f.*) albo zwraca producentowi;

b) jeżeli napoje zostaną przypadkowo zniszczone, a strona najpóźniej w ciągu 6 godzin dostarczy wiarygodnego dowodu, iż to rzeczywiście nastąpiło;

c) jeżeli napój został zepsuty i do użycia dla ludzi niezdatny, i jeżeli go strona w obecności organu poborowego zniszczy, lub za jego wiedzą producentowi odeszle.

VI. Grzywny porządkowe i kary kontrawencyjne.

§. 25.

Wykroczenia przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia. a mianowicie:

a) nieprzedłożenie w czasie właściwym opisu lokalności;

b) podanie w opisie lokalności dat i okoliczności z prawdą niezgodnych, lub zaniechanie doniesienia o zaszłych zmianach;

c) niezgłoszenie pierwotnych zapasów lub później wprowadzonych napojów i nieuiszczanie opłaty;

d) zgłoszenie (zameldowanie) mniejszej od rzeczywistej ilości napojów;

e) przechowywanie napojów opłacie podlegających w innych lokalnościach niż wykazuje §. 16. lit. *b)* i *c)*;

f) przechowywanie napojów w ilości większej niż jeden hektoliter wbrew podanej deklaracyi (§. 17.);

g) sprzeciwienie się wejściu organów poborowych i kontrolujących do lokalności w opisie wymienionych, lub z nimi połączonych;

h) naruszenie pieczęci lub innego zamknięcia urzędowego lub oznak urzędowych, jeżeli nie będzie udowodnione, że przypadkowo nastąpiło;

i) niedostarczenie organowi poborowemu żądanych wyjaśnień o napojach opłacie podlegających, a mianowicie sprzeciwienie się przejrzeniu arkusza zgłoszeń i rewizyi;

j) wcześniejsze wprowadzenie lub wyprowadzenie napojów z lokalności w §. 16. wymienionych, niż tego wymagają przepisy niniejszego rozporządzenia, karane będą przez władze polityczne według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857, Dzien. pr. pań. Nr. 198, grzywnami od 1 do 100 zł. w. a., lub aresztem od 6 godzin do 14 dni, a w razie ukrócenia dochodów funduszu krajowego, nadto karami kontrawencyjnemi do wysokości 20 krotnej tej kwoty, o którą fundusz krajowy ukrócono, lub na ukrócenie narażono.

VII. Prawa organów poborowych i kontrolujących.

§. 26.

Organa poborowe mają oznaczyć siedzibę urzędową stosownym napisem na zewnątrz uwidocznionym, i są obowiązane zachować godziny urzędowe od 8. z rana do 8. wieczór bez przerwy, zaś w niedzielę i święta od 8. do 10. rano i od 5. do 7. popołudniu.

Organom poborowym i ich zastępcom przysługują następujące prawa:

a) mogą wchodzić do przeznaczonych na przechowanie i sprzedaż napojów lokalów przymysłowych stron do uiszczenia opłat obowiązanych, od godziny 7. rano do godziny 9. wieczór, bez względu, czy odbywa się tam jaka manipulacya z rzeczonymi napojami lub nie, żądać otwarcia takowych, gdyby były zamknięte, jak również okazania zapasu wszelkich napojów;

b) mogą sprawdzać na miejscu opisy lokalności, żądać okazania bolet (kwitów), arkuszów zgłoszeń i rewizyi jakoteż innych poświadczeń, wydanych stronom przez organa poborowe; przeglądać je, zabierać za rewersem i sprawdzać stan napojów opłaconych i nieopłaconych;

c) spisywać, o ile tego uznają potrzebę, protokoły o wyniku czynności powyzej wskazanej, udzielać je stronom do przeczytania, zadyktowania uwag i do podpisania.

W ubikacyach zostających pod opieką prawną ustawy z dnia 28. Października 1862, (Nr. 88. Dz. ust. pań.), poszukiwania (rewizye) mogą się odbywać tylko w miarę i wedle przepisów tej ustawy.

Doniesienia o spostrzeżonych przekroczeniach (§. 25.) mają organa poborowe wnosić do politycznej Władzy powiatowej.

§. 27.

Zaległe u solidarnych spółek ugodowych lub u pojedynczych przemysłowców kwoty ugodowe, mają być na żądanie Wydziału krajowego przez Władze polityczne w drodze politycznej egzekucyi ściągane.

§. 28.

Wydział krajowy może w sprawach odnoszących się do poboru opłat krajowych konsumcyjnych znosić się z c. k. Namiestnictwem o pomoc i interwencyę Władz politycznych, mianowicie przy przeprowadzaniu czynności połączonych z zawarciem ugody ze spółkami poborowemi lub przy wydzierżawieniu tego poboru.

Wydziały Rad powiatowych obowiązane będą przychodzić Wydziałowi krajowemu z pomocą, celem przeprowadzenia oznaczonych czynności, skoro ich Wydział krajowy do tego zawezwie.

Zwierzchności gmin mają w razie potrzeby udzielać organom poborowym urzędowej asystencyi przy dokonywaniu ich czynności niniejszem rozporządzeniem określonych.

§. 29.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1. Stycznia 1895.

Lwów, dnia 5. Października 1894.

Nr. 84.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem dnia z 26. Października 1894, l. 56.717, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Bochni na pobór 100% dodatku konsumcyjnego od mięsa i wina w latach 1895, 1896, 1897, 1898 i 1899.

Na mocy §. 86. ust. z dnia 13. Marca 1889, Nr. 24. Dz. ust. i rozp kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie miasta Bochni na pobór stuprocentowego (100%) dodatku konsumcyjnego od mięsa i wina w latach 1895, 1896, 1897, 1898 i 1899.

Lwów dnia 26. Października 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. Października 1894, l. 54.413, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Buczacza na pobór 100% dodatku konsumcyjnego od mięsa i wina na czas od 1. Stycznia 1895 do końca Grudnia 1899 roku.

Na mocy §. 86. ust. z dnia 13. Marca 1889, Nr. 24. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa, gminie miasta Buczacza na dalszy pobór 100% dodatku konsumcyjnego od mięsa i wina na czas od 1. Stycznia 1895 do końca Grudnia 1899 roku.

Lwów, dnia 30. Października 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 30. Listopada 1894. **Część XX.**

Nr. 86.

Instrukcya

dla c. k. urzędów podatkowych co do sposobu postępowania z powodu zniesienia funduszów szkolnych okręgowych i przeniesienia należytości czynnych i biernych tych funduszów na fundusz szkolny krajowy, w myśl ustawy krajowej z dnia 24. kwietnia 1894 Dz. u. kr. N. 49.

§. 1.

W myśl art. 23. ustawy krajowej z d. 24 kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 49 wszystkie fundusze szkolne okręgowe przestają istnieć z końcem roku 1894, a należytości czynne i bierne tych funduszów przechodzą od 1. stycznia 1895 na fundusz szkolny krajowy.

§. 2.

Księgi likwidacyjne funduszów szkolnych okręgowych należy zamknąć z końcem grudnia 1894, a wszelkie należytości czynne i bierne, asygnowane stale (czy to przez c. k. Radę szkolną krajową czy to przez Rady szkolne okręgowe) do poboru lub wypłaty, jakoteż wszelkie zaległości czynne i bierne przenieść od 1. stycznia 1895 w tych samych księgach likwidacyjnych na rzecz funduszu szkolnego krajowego i od 1. stycznia 1895 pobierać należytości czynne do funduszu szkolnego krajowego, a wypłacać należytości bierne również z funduszu szkolnego krajowego.

§. 3.

Zapasy kasowe w gotówce i walorach, pozostałe ewentualnie z końcem roku 1894 w dziennikach funduszów szkolnych okręgowych, należy przenieść

z dniem 1. stycznia 1895 jako pierwszą pozycyę przychodow do dziennika funduszu szkolnego krajowego.

§. 4.

Po zamknięciu ksiąg likwidacyjnych funduszów szkolnych okręgowych należy przedłożyć c. k. Radzie szkolnej krajowej szczegółowy wykaz zaległości czynnych pozostałych z końcem roku 1894 i szczegółowy spis walorów zastrzeżonych na rzecz szkół ludowych, a przechowanych dotychczas w depozycie c. k. urzędów podatkowych.

§. 5.

Z dniem 1. stycznia 1895 traci moc obowiązującą instrukcya dla c. k. urzędów podatkowych, wydana reskryptem c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 5. sierpnia 1874, Dz. u. kr. Nr. 42 z r. 1875, dotycząca obrotu gotówką i walorami funduszów szkolnych okręgowych, a tem samem ustaje obowiązek c. k. urzędów podatkowych do prowadzenia ksiąg likwidacyjnych funduszów szkolnych okręgowych i dzienników kasowych tych funduszów.

§. 6.

Od 1. stycznia 1895 będą c. k. urzędy podatkowe prowadzić księgi likwidacyjne i dzienniki kasowe funduszu szkolnego krajowego w sposób dotychczasowy wedle przepisów instrukcyi II dla urzędów podatkowych z roku 1866, wydanej dla prowadzenia funduszów państwowych.

§. 7.

Do krajowego funduszu szkolnego wpływać będą prestacye na płace nauczycieli od stron konkurujących do utrzymania szkół ludowych, albo w formie dodatków do podatków bezpośrednich razem z dotychczasowymi dodatkami państwowymi, albo też jako datki stale oznaczone.

1) Prestacye w formie dodatków do podatków pobierać będą c. k. urzędy podatkowe od obowiązanych kontrybuentów przy opłacie podatków państwowych w takiej wysokości procentowej, jaka orzeczeniami c. k. Rady szkolnej krajowej dla kontrybuentów każdej poszczególnej gminy zostanie oznaczoną, i zapisywać do dziennika krajowego funduszu szkolnego tylko sumarycznie na podstawie rejestru, względnie dziennika podatków stałych z końcem każdego miesiąca pod tytułem „dodatki do podatków ściągnięte od kontrybuentów, względnie gmin i obszarów dworskich jako prestacye na płace nauczycieli“;

2) datki stale oznaczone, lecz nieobliczone na dodatki do podatków mają c. k. urzędy podatkowe przypisać w księdze likwidacyjnej funduszu szkolnego

krajowego do ściągnięcia od strony obowiązanej jak dotychczas w czterech kwartalnych ratach i te ściągnięte kwoty zapisywać do dziennika funduszu szkolnego krajowego szczegółowo od każdej strony obowiązanej, względnie gminy lub obszaru dworskiego.

§. 8.

Z początkiem roku 1895 otrzymają c. k. urzędy podatkowe zawiadomienie od Wydziału krajowego, które strony i jakie prestacye uiszczać mają do krajowego funduszu szkolnego stosownie do §. 7. ustęp 1. i 2. Zawiadomienie to względem poboru prestacyi obowiązywać będzie c. k. urzędy podatkowe tak długo, dopóki ze strony Wydziału krajowego nie nastąpią w tej mierze zmiany.

§. 9.

Wykazywanie zaległości czynnych funduszu szkolnego krajowego do ściągnięcia w drodze egzekucyi politycznej ma się odbywać w sposób przepisany dla podatków państwowych.

§. 10.

Ponieważ w myśl artykułu 19. powołanej ustawy dochody krajowego funduszu szkolnego pozostają i nadal pod zarządem Wydziału krajowego, a wydatki rzeczonego funduszu pod zarządem c. k. Rady szkolnej krajowej, przeto należy jak dotychczas prowadzić osobne dzienniki przychodów funduszu szkolnego krajowego, a osobne dzienniki wydatków tegoż funduszu.

§. 11.

Pobór należytości czynnych i wypłata należytości biernych funduszu szkolnego krajowego ma się odbywać w sposób dotychczasowy, zatem należy jak dotychczas zarachowywać wynikłości każdego miesiąca z dzienników przychodów i z dzienników wydatków krajowego funduszu szkolnego w dzienniku conto corrente, a dzienniki przychodów funduszu szkolnego krajowego przedkładać wprost Wydziałowi krajowemu, zaś dzienniki wydatków tego funduszu przesyłać Departamentowi rachunkowemu c. k. Namiestnictwa, a to w terminie 3-dniowym po upływie każdego miesiąca.

§. 12.

Asygnaty na pobór dochodów krajowego funduszu szkolnego będą wydawane do c. k. urzędów podatkowych tylko ze strony Wydziału krajowego i mają zawierać klauzulę, że je zapisano w księdze kontowej, a nadto powinny być kontrasygnowane przez Naczelnika oddziału rachunkowego Wy-

działu krajowego lub jego zastępcę, zaś asygnaty na wypłatę wydatków z krajowego funduszu szkolnego będą wydawane do c. k. urzędów podatkowych tylko ze strony c. k. Rady szkolnej krajowej i mają również zawierać klauzulę, że je zapisano w księdze kontowej, a nadto powinny być kontrasygnowane przez Dyrektora departamentu rachunkowego c. k. Namiestnictwa lub tegoż zastępcę. Asygnaty nie odpowiadające tym warunkom, mają być zwrócone bez zrealizowania celem uzupełnienia.

§. 13.

3% okręgowe (powiatowe) dodatki do podatków na cele szkół ludowych, których przypis do funduszu szkolnego krajowego zarządzi Wydział krajowy, ściągane będą przy opłacie podatków państwowych od kontrybuentów całego powiatu i mają być zapisywane do dziennika funduszu szkolnego krajowego podobnie jak to dotychczas miało miejsce przy zapisywaniu tych dodatków do dzienników funduszów szkolnych okręgowych tylko sumarycznie, lecz pod osobną pozycyą na podstawie rejestru, względnie dziennika podatków stałych z końcem każdego miesiąca pod tytułem: „3% okręgowe dodatki do podatków na cele szkół ludowych“.

§. 14.

Wszystkie inne przepisy kasowe dla c. k. urzędów podatkowych, o ile nie sprzeciwiają się niniejszej instrukcyi, obowiązują także przy obrocie pieniężnym, zapisywaniu do dzienników, prowadzeniu ksiąg i likwidowaniu przychodów i wydatków krajowego funduszu szkolnego.

Odpowiedzialni urzędnicy c. k. urzędu podatkowego ręczą za każdą szkodę, wyrządzoną z ich winy krajowemu funduszowi szkolnemu. Służbowa ich kaucya może być użytą na pokrycie szkód wyrządzonych rzeczonemu funduszowi (tak jak innym nierządowym funduszom) o tyle tylko, o ile ona nie będzie potrzebną do pokrycia zwrotów należących się Skarbowi Państwa.

§. 15.

Druków do prowadzenia dzienników tak przychodów jak i wydatków funduszu szkolnego krajowego, dostarczać będzie c. k. urzędom podatkowym Wydział krajowy.

§. 16.

Niniejsza instrukcya nie odnosi się do miast Lwowa i Krakowa, w których kasowość i rachunki szkolne prowadzić będzie aż do dalszego zarządzenia kasa miejska.

We Lwowie, dnia 22. listopada 1894.

Z c. k. Rady szkolnej krajowej.

Badeni w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi

wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 30 Grudnia 1894. **Część XXI.**

Nr. 87.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa wyznań i oświecenia z dnia 6. lipca r. 1894, l. 11550 ex 1891, w sprawie ułożenia nowych względnie przerobienia dotychczasowych statutów dla izraelickich gmin wyznaniowych w Galicyi, nowo ukonstytuowanych w myśl ustawy z dnia 21. marca 1890, Dz. p. p. Nr. 57.

Odnośnie do postanowień §. 28. i 29 ustawy z dnia 21. marca 1890, Dz. p. p. Nr. 57, zarządza się co następuje:

§. 1.

Wypracowanie nowych względnie przerobienie dotychczasowych statutów po myśli ustawy z dnia 21. marca 1890, Dz. p. p. Nr. 57, jest obowiązkiem reprezentacyi gminy wyznaniowej, urzędującej prowizorycznie w każdej wyznaniowej gminie izraelickiej, na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1891, l. 3328 Dz. u. kr. Nr. 43. przy współudziale trzech mężów zaufania, których powoła w tym celu z pomiędzy członków gminy wyznaniowej c. k. Starosta tego powiatu, w którym znajduje się siedziba Przełożeństwa gminy wyznaniowej.

Do udziału we wszystkich odnośnych obradach reprezentacyi gminy wyznaniowej ma być powoływany rabin.

§. 2.

Wypracowany w ten sposób projekt statutu przedłoży Przełożeństwo gminy wyznaniowej, dołączając protokół obrad i wszystkie odnośne akta, najpóźniej po koniec roku 1895 na ręce c. k. Starostwa do rządowego zatwierdzenia.

§. 3.

Aby ułatwić wypracowanie nadających się do zatwierdzenia rządowego statutów, ogłasza się równocześnie wzór statutu, ułożony dla izraelickich gmin wyznaniowych w Galicyi

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów, dnia 5. listopada 1894.

Badeni w. r.

Statut wzorowy

dla izraelickich gmin wyznaniowych w Galicyi, który ogłasza się na mocy pozwolenia, wydanego reskryptem c. k. Ministerstwa wyznań i oświecenia z dnia 6. lipca 1894 l. 11550 ex 1891.

Rozdział I.

O okręgu, zadaniu i członkach gminy wyznaniowej.

§. 1.

Izraelicka gmina wyznaniowa w . . . . . gdzie też ma swą siedzibę Zwierzchność wyznaniowa, obejmuje niżej wymieniony okręg . . . . . .
. . . .
. . . .

§. 2.

Zadaniem gminy wyznaniowej jest mieć staranie w granicach ustawami państwowemi określonych, o zaspokojenie potrzeb religijnych jej członków i potrzebne w tym celu zakłady utrzymywać i wspierać.

§. 3.

Każdy izraelita, który ma stałe miejsce zamieszkania w okręgu oznaczonym w §. 1., jest członkiem gminy wyznaniowej . . . . .

Izraelici, którzy w okręgu gminy wyznaniowej przebywają, a nie są jej członkami, mają prawo używania stosownie do obowiązujących w tej mierze

przepisów, zakładów religijnych, uaukowych i rytualnych przez gminę wyznaniową utrzymywanych. Opłaty, któreby za używanie wspomnianych zakładów przez tych izraelitów uiszczane być miały, muszą być ustanowione w ogóle i na pewien okres czasu z góry w wysokości maksymalnej statutem określonej.

§. 4.

Celem utrzymania w ewidencyi członków gminy ma być założony i prowadzony spis, w którym wszyscy członkowie gminy zamieszczeni zostaną.

II. Rozdział.

O organach reprezentujących i zarządzających gminy wyznaniowej.

§. 5 [1]).

Gmina wyznaniowa zarządza swojemi sprawami przez swe organa, którymi są:

1) Zwierzchność wyznaniowa,
2) Przełożony wyznaniowy,
3) Wydziały,

Urząd członka zwierzchności wyznaniowej jest bezpłatnym urzędem honorowym.

Gmina wyznaniowa zarządza swojemi sprawami przez swe organa którymi są:

1) Rada wyznaniowa,
2) Zwierzchność wyznaniowa,
3) Przełożony wyznaniowy,
4) Wydziały.

Urząd członka rady wyznaniowej nie mniej urząd członka zwierzchności wyznaniowej jest bezpłatnym urzędem honorowym.

§. 6.

Ojciec i syn, teść i zięć, bracia, szwagrowie, nie mogą być równocześnie członkami

Zwierzchności wyznaniowej, Rady wyznaniowej,

jeżeli tacy krewni lub powinowaci zostali równocześnie wybrani, będzie uważany za wybranego ten, który otrzymał największą ilość głosów.

---

[1]) Tekst umieszczony po prawej stronie tyczy się gmin, które wybierają 4 organa zarządzające [1) 2) 3) 4)] umieszczony zaś polewej stronie tekst tyczy się gmin, które wybierają 3 organa zarządzajace 1) 2) 3).

W razie równej ilości głosów rozstrzygnie między nimi los. Również rozstrzygnie los w razie, gdyby przeszkoda pokrewieństwa lub powinowactwa zaszła w ciągu peryodu urzędowania [1]).

§. 7.

Żaden z członków
Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej
nie może brać udziału w obradach i uchwałach nad sprawami, które tyczą się interesów jego własnych lub jego w §. 6. wymienionych krewnych albo powinowatych.

§. 8.

Zwierzchność wyznaniowa   Rada wyznaniowa
składa się z . . . . . członków wybranych przez wszystkich do wyboru uprawnionych członków gminy wyznaniowej. Dla zastępowania zmarłych lub z innego powodu w ciągu peryodu wyborczego ubyłych członków
Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej
wybrani będą równocześnie zastępcy w liczbie . . . . [2]).

Czas urzędowania
Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej
oznacza się na lat 6.

§. 9 a.

Zwierzchność wyznaniowa wybierze z grona swego na lat 3 przełożonego gminy wyznaniowej i jego zastępcę.

§. 9.

Na czele gminy wzznaniowej stoi wybrana przez Radę wyznaniową z jej grona Zwierzchność wyznaniowa, która się składa z . . . . . członków. Rada wyznaniowa wybiera z grona Zwierzchności wyznaniowej na czas trwania

---

²) Dla gmin, któreby zamierzały wprowadzić system wyborów w dwóch kołach wyborczych, należałoby dodać: po słowie spowinowaceni „w tem samem kole wyborczem“, a po słowie los „jeżeliby krewni i powinowaci w różnych kołach wyborczych zostali wybrani albo“

³) Alternatywnie dla gmin wyznaniowych, które zastępców nie wybierają, ma drugi ustęp tego §. brzmieć jak następuje:

„Co trzy lata występuje połowa [e w e n t u a l n i e: wybranych w każdem z obydwóch kół wyborczych] członków i zostanie uzupełnioną nowymi wyborami. Po upływie pierwszych trzech lat rozstrzygnie los, którzy mają ustąpić, następnie ustępywać będą ci, którzy przez sześć lat urzędowali. Ustępujący członkowie mogą być ponownie wybrani“.

jej urzędowania przewodniczącego (przełożonego gminy wyznaniowej) i jego zastępcę.

III Rozdział.

Zwierzchność wyznaniowa.

§. 10 a.

Zwierzchność wyznaniowa jest organem uchwalającym i zarządzającym gminy wyznaniowej. Obraduje ona i uchwala z zachowaniem ogólnych i specyalnych ustaw i przepisów w następujących sprawach:

1) Przegląd i kontrola nad czynnościami urzędowemi wszystkich organów gminy.

2) Zarząd majątkiem gminy wyznaniowej, jej zakładami i fundacyami — co do ostatnich bez naruszenia postanowień w akcie fundacyjnym zawartych — stosownie do każdoczesnych przepisów.

3) Ustanawianie corocznego preliminarza dochodów i wydatków we wszystkich gałęziach zarządu gminy wyznaniowej, sprawdzanie i załatwianie rachunków rocznych, układanie sprawozdań rocznych z gospodarstwa gminnego.

4) Przyzwalanie na przekroczenia preliminowanych wydatków, o ile by stały się potrzebnemi, lub na użycie nadwyżek w przychodzie.

Rada wyznaniowa.

§. 10.

Rada wyznaniowa jest organem uchwalającym i zarządzającym gminy wyznaniowej. Obraduje ona i uchwala z zachowaniem ogólnych i specyalnych ustaw w następujących sprawach:

1) Przegląd i kontrola nad czynnościami urzędowemi wszystkich organów gminy.

2) Ustanowienie corocznego preliminarza dochodów i wydatków we wszystkich gałęziach zarządu gminy wyznaniowej, sprawdzanie i załatwianie rocznych rachunków.

3) Przyzwalanie na przekroczenia preliminowanych wydatków, o ileby stały się potrzebnemi, lub na użycie nadwyżek w przychodzie.

4) Postanowienie każdego rodzaju i każdej wysokości datków i opłat na cele wyznaniowe gminy, tudzież należytości i taks pobierać się mających przez poszczególne zakłady i organa gminne, w granicach oznaczonych §§. 76, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86 i 87.

5) Postanawianie datków i opłat każdego rodzaju i każdej wysokości na cele wyznaniowe gminy, tudzież należytości i taks pobierać się mających przez poszczególne zakłady i organa gminne w granicach oznaczonych niniejszym statutem (§§. 76, 80—87).

6) Nabywanie lub pozbywanie ruchomego i nieruchomego majątku gminy wyznaniowej; odpisywanie wątpliwych lub niedających się ściągnąć pretensyi; uwalnianie od należących się gminie wyznaniowej zwrotów i powinności; zezwalanie na wystawienie dokumentów tabularnych, na odstąpienie od sporów prawnych i na zawieranie ugod; przyzwalanie praw zastawu; zaciąganie pożyczek i przeprowadzanie operacyi kredytowych; przyjmowanie stałych zobowiązań; przyzwalanie praw służebności; przyjmowanie lub odrzucanie darów, zapisów spadkowych i fundacyj, oraz przyjmowanie zobowiązań włożonych przez nie na gminę wyznaniową lub jej za-

5) Nabywanie lub pozbywanie ruchomego lub nieruchomego majątku gminy wyznaniowej; odpisywanie wątpliwych lub niedających się ściągnąć pretensyi, uwalnianie od należących się gminie wyznaniowej zwrotów i powinności; zezwalanie na wystawienie dokumentów tabularnych, na odstąpienie od sporów prawnych, na zawieranie ugód; przyjmowanie poręki, przyzwalanie praw zastawu; zaciąganie pożyczek i przeprowadzanie operacyi kredytowych, we wszystkich tych wypadkach, w których przedmiot interesu przenosi wartość . . . . zł. a. w.; przyjmowanie stałych zobowiązań; przyzwalanie praw służebności; przyjmowanie lub odrzucanie darów, zapisów spadkowych i fundacyi oraz przyjmowanie zobowiązań włożonych przez nie na gminę wyznaniową lub jej zakłady; zawieranie kontraktów najmu lub dzierżawy o ile trwać mają czas dłuższy jak przez lat trzy.

6) Mianowanie, pensyonowanie, i oddalanie rabinów, asesorów rabinackich i innych funkcyonaryuszy, urzędników i sług gminnych; ustanowienie ich płac i pragmatyki służbowej z zastosowaniem się do postanowień §§. 28, 29, 30, 32, 33 i 34; zawieszanie w urzędzie rabinów i asesorów rabinackich.

kłady, zawieranie kontraktów najmu i dzierżawy.

7) Mianowanie, pensyonowanie, udzielanie urlopów, lub oddalanie rabinów, asesorów rabinackich i innych funkcyonaryuszów gminnych, urzędników i sług; ustanowienie ich płac i pragmatyki służbowej z zastosowaniem się do postanowień §§. 28—34; zawieszanie w urzędzie rabinów i asesorów rabinackich.

8) Zatwierdzanie regulaminów czynności dla Zwierzchności wyznaniowej i funkcyonaryuszy wyznaniowych.

9) Zmiana statutu (§. 90).

10) Rozstrzyganie zażaleń przeciw zarządzeniom Przełożonego gminy wyznaniowej.

11) Udzielanie przyzwoleń na urządzanie prywatnych domów modlitwy i rytualnych zakładów dobroczynnych lub naukowych, nie naruszając praw przysługujących administracyi państwowej, tudzież na urządzanie zebrań w celu nabożeństwa lub praktyk rytualnych (§. 66, 67, 68, 69) z uwzględnieniem każdoczesnych przepisów.

12) Wybór wydziałów dla zarządu gminnemi domami modlitwy i innemi rytualnemi lub dobroczynnemi zakładami gminnemi, jakoteż dla wykonywania nadzoru nad tego ro-

7) Zatwierdzanie regulaminu czynności dla rady wyznaniowej i innych funkcyonaryuszy wyznaniowych.

8) Zmiana postanowień niniejszego statutu (§. 90).

9) Rozstrzyganie zażaleń przeciw zarządzeniom Zwierzchności wyznaniowej.

10) Udzielanie przyzwoleń na urządzanie prywatnych domów modlitwy i innych rytualnych zakładów dobroczynnych lub naukowych, — nie naruszając praw przysługujących administracyi państwowej, — tudzież na urządzanie zebrań w celu nabożeństwa lub praktyk rytualnych (§. 66, 67, 68, 69) z uwzględnieniem każdoczesnych przepisów.

11) Wybór Wydziałów dla zarządu gminnemi domami modlitwy i innemi rytualnemi lub dobroczynnemi zakładami gminnemi, jakoteż dla wykonywania nadzoru nad prywatnemi domami modlitwy i zakładami rytualnemi (§§. 68, 69).

12) Wybór komisyi szacunkowej w myśl §. 77. i komisyi reklamacyjnej w myśl §. 46.

dzaju prywatnemi domami modlitwy i zakładami rytualnemi (§. 67—69)

13) Wybór komisyi szacunkowej (§. 77), komisyi reklamacyjnej (§. 46) i komisyi wyborczej (§. 47).

14) Przedstawianie wniosków celem obsadzania posad nauczycieli religii w szkołach ludowych i średnich stosownie do każdoczesnych przepisów.

§. 11.

Posiedzenia
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej
odbywają się z reguły raz na miesiąc.
Przewodniczący
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej
ma jednak prawo zwoływać posiedzenia
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej
tak często, jak tego wymaga potrzeba.

Przewodniczący musi zwołać posiedzenie, na umotywowany wniosek przynajmniej . . . . . . członków
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej.

Porządek dzienny zwołać się mającego posiedzenia układa przewodniczący i podaje go do wiadomości członków razem z zaproszeniem.

§. 12.

Na każde posiedzenie
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej
zaproszeni być muszą wszyscy w okręgu gminy wyznaniowej zamieszkali członkowie przynajmniej na jeden dzień naprzód; należy ich też uwiadomić o przedmiotach głównych porządku dziennego.

§. 13.

Posiedzenia
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej
odbywają się publicznie, jednak na wniosek przewodniczącego lub 3 członków
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej
może być wyjątkowo uchwaloną tajność obrad — nigdy jednak dla tych posiedzeń, na których zamknięcie rachunków gminnych, lub preliminarz są

przedmiotem rozprawy.

Obrady i uchwały co do wykluczenia jawności mają miejsce na tajnem posiedzeniu.

Gdyby obecni przeszkadzali obradom, przewodniczący ma prawo i obowiązek, po bezskutecznem upomnieniu naruszających spokój — a w razie potrzeby i wszystkich słuchaczy, kazać wydalić z sali obrad.

§. 14.

Do powzięcia ważnej uchwały na posiedzeniu
Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej,
potrzebne jest zaproszenie wszystkich w okręgu gminy wyznaniowej zazamieszkałych członków, obecność przewodniczącego, a w razie przeszkody — jego zastępcy i przynajmniej połowy wszystkich członków
Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej
wliczając w nią przewodniczącego, lub kierującego obradami jego zastępcy.

Jeżeli w wypadkach zawartych w §. 10.
w ustępie 6. w ustępie 5.
przedmiot interesu prawnego przenosi wartość . . . . . . zł. aw., lub jeżeli w razie przyjęcia stałego zobowiązania roczna wartość jego przechodzi . . . . . . zł. aw., lub jeżeli chodzi o oddalenie rabina, potrzebną jest do powzięcia ważnej uchwały, obecność trzech czwartych a większość dwóch trzecich głosów obecnych członków
Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej.

§. 15.

Uchwały zapadają absolutną większością głosów — o ile statut niniejszy nie postanawia wyjątków. Przewodniczący głosuje przy wyborach. Oprócz tego głosuje on tylko w razie równości głosów — i wtedy głos jego jest decydujący.

§. 16.

Z posiedzeń
Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej
spisywany będzie protokół.

Bliższe w tej mierze postanowienia zawiera regulamin czynności.

§. 17.

Do obrad nad przedmiotami, które wymagają specyalnych wiadomości, mogą być na posiedzenie powołani fachowi znawcy, którzy nie są członkami
Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej,
ci jednak nie biorą udziału w głosowaniu.

§. 18.

Członkowie

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej,

którzy bez należytego usprawiedliwienia opuszczą trzy po sobie następujące posiedzenia, mogą być przez

Zwierzchność wyznaniową | Radę wynaniową

po bezskutecznem npomnieniu pozbawieni urzędu.

IV. Rozdział.

O Przełożonym gminy wyznaniowej.

§. 19.

Przełożony jest organem wykonawczym gminy wyznaniowej.

W szczególności ma on obowiązek:

1) Przygotowywać sprawy przeznaczone do obrad zwierzchności gminy wyznaniowej i wykonywać jej uchwały.

2) Przewodniczyć obradom Zwierzchności wyznanionej.

3) Zwoływać posiedzenia Zwierzchności wyznaniowej, układać porządek dzienny i prowadzić obrady.

O Zwierzchności i Przełożonym gminy wyznaniowej.

§. 19.

Zwierzchność jest organem wykonawczym gminy wyznaniowej.

Do zakresu działania jej należy w szczególności:

1) Przygotowanie spraw do obrad rady wyznaniowej i wykonywanie jej uchwał.

2) Zarząd majątkiem gminy wyznaniowej i z zastosowaniem się do ogólnych i szczególnych ustaw i przepisów, zakładami i fundacyami gminy wyznaniowej w myśl każdoczesnych norm bez naruszenia jednak postanowień zawartych w aktach fundacyjnych, układanie preliminarzów i rocznych rachunków oraz przedkładanie ich radzie wyznaniowej do sprawdzenia i zatwierdzenia.

3) Załatwianie spraw bieżących, nadzorowanie i informowanie ustanowionych funkcyonaryuszy.

4) Prowadzić ewidencyę członków gminy wyznaniowej (§. 4.) i inwentarza majątku gminy (§. 70.)

5) Załatwiać sprawy bieżące, nadzorować i informować funkcyonaryuszy w myśl wydanych przez Zwierzchność wyznaniową wskazówek.

6) Zastępywać gminę wyznawą na zewnątrz i w obec poszczególnych jej członków.

7) Wykonywać władze dyscyplinarne nad urzędnikami i sługami gminy wyznaniowej — z wyjątkiem wypadków zastrzeżonych (§. 10 a. l. 7.) Zwierzchności wyznaniowej — przedstawiać wnioski Zwierzchności wyznaniowej co do ich mianowania i udzielania urlopów, pensyonowania i oddalania ze służby.

8) Udzielać urlopów do ośmiu dni urzędnikom i sługom.

9) Sprawiać rekwizyta kancelaryjne, w granicach preliminarzem rocznym oznaczonych.

10) Wydawać poświadczenia przynależności do gminy wyznaniowej i sporządzać wyciągi z ksiąg ewiden-

4) Po uzyskaniu upoważnienia rady wyznaniowej wszczynanie sporów prawnych i wyjednywanie zabezpieczeń w szczególności intabulacyi i prenotacyi pretensyi i innych praw na rzecz gminy wyznaniowej.

5) Zastępywanie gminy wyznaniowej na zewnątrz i w obec poszczególnych jej członków i podpisywanie wychodzących od gminy wyznaniowej pism i dokumentów.

6) Wykonywanie władzy dyscyplinarnej nad urzędnikami i sługami gminy wyznaniowej z wyjątkiem wypadków zastrzeżonych radzie wyznaniowej — (§. 10. l. 6.), suspendowanie ich i przedstawianie radzie wyznaniowej wniosków co do ich mianowania, pensyonowania i oddalania ze służby.

7) Wydawanie wszystkich dekretów mianowania, pensyonowania i oddalania ze służby dla urzędników i sług gminy wyznaniowej.

8) Udzielanie urlopów urzędnikom i sługom do sześciu tygodni.

9) Udzielanie zaliczek na płacę urzędnikom i sługom do wysokości trzymiesięcznej płacy.

10) Zakupno rekwizytów kancelaryjnych w granicach preliminarzem rocznym oznaczonych.

cyjnych, nie mniej wydawać świadectwa moralności, ubóstwa i życia.

11) Układać listy wyborcze.

12) Kierować kancelaryą gminy wyznaniowej.

13) Asygnować przyzwolone kwoty i koramizować wszystkie dla kasy gminnej przeznaczone kwity z wyjątkiem tych, które odnoszą się do systemizowanych kwot.

14) Skontrować kasę w obecności jednego członka Zwierzchności wyznaniowej.

15) Wydawać nakazy płatnicze na opłaty i należytości, które członkowie gminy wyznaniowej uiszczać mają na cele wyznaniowe.

11) Przedstawianie właściwym Władzom wniosków co do mianowania nauczycieli religii w szkołach ludowych i średnich, stosownie do każdoczesnych przepisów.

12) Układanie rocznego sprawozdania z gospodarstwa gminy wyznaniowej

13) Układanie list wyborczych i mianowanie komisyi wyborczej (§. 47.)

§. 20.

Jeżeli przełożony gminy wyznaniowej uzna, że powzięta przez Zwierzchność gminną uchwała sprzeciwia się obowiązującym ustawom lub nie odpowiada celowi, służy mu prawo wstrzymać jej wykonanie, winien on jednak w pierwszym wypadku przedstawiając stan rzeczy, zawiadomić o tem właściwą c. k. polityczną władzę powiatową, w drugim wypadku umieścić tę samą sprawę na porządek dzienny następnego posiedzenia Zwierzchności wyznaniowej, które najpóźniej do dni ośmiu ma być zwołane, a gdyby ta sama uchwała po raz drugi zapadła, wykonać ją bezwarunkowo.

§. 20.

Zwierzchność gminy wyznaniowej używa pieczęci z napisem: „Zwierzchność gminy wyznaniowej w . . . .“

Wszystkie pisma wychodzące od Zwierzchności gminy wyznaniowej mają być podpisane przez przełożonego, względnie przez jego zastępcę i jednego członka Zwierzchności oraz zaopatrzone powyższą pieczęcią.

Na drukach i ogłoszeniach publicznych podpis przełożonego nie jest potrzebnym.

§. 21.

Przełożony Zwierzchności wyznaniowej używa pieczęci z napisem: „Przełożony izraelickiej gminy wyznaniowej w N . . . “, a wszystkie od niego wychodzące pisma muszą być prócz wyciśnięcia pieczęci przez przełożonego gminy wyznaniowej podpisane.

Dokumenta, którymi gmina wyznaniowa przyjmuje na siebie zobowiązania w obec trzecich osób lub które dotyczą interesu, do zawarcia którego zgoda Zwierzchności wyznaniowej jest potrzebną, muszą być oprócz tego podpisane przez dwóch członków Zwierzchności wyznaniowej i zawierać wyraźne zaznaczenie tej zgody.

§. 21.

Przewodniczący Zwierzchności wyznaniowej (Przełożony gminy) ma obowiązek:

a) przewodniczenia obradom rady wyznaniowej i Zwierzchności wyznaniowej;

b) zwoływania posiedzeń rady wyznaniowej i Zwierzchności wyznaniowej, układania porządku dziennego i prowadzenia obrad;

c) wystawiania poświadczeń przynależności do gminy wyznaniowej, prowadzenie ewidencyi (§. 4.) członków gminy wyznaniowej i inwentarza majątku gminy (§. 71.), wydawania wyciągów z ksiąg ewidencyjnych, jakoteż świadectw moralności, majątku i życia;

d) kierownictwa kancelaryi gminy wyznaniowej;

e) asygnowania przyzwolonych kwot;

f) koramizowania wszystkich dla kasy gminnej przeznaczonych kwitów z wyjątkiem tych, które odnoszą się do systemizowanych kwot;

g) Szkontrowania kas w obecności jednego członka rady wyznaniowej;

h) wystawiania nakazów płatniczych na opłaty uiszczać się mające przez członków gminy wyznaniowej na cele wyznaniowe i na inne należytości;

i) udzielania urlopów urzędnikom i sługom gminnym do ośmiu dni.

Przewodniczący Zwierzchności wyznananiowej ma prawo wstrzymać wykonanie uchwały rady wyznanio-

wej względnie Zwierzchności wyznaniowej, którą uzna za sprzeczną z ustawami lub za nieodpowiedną celowi, winien jednak w pierwszym wypadku uwiadomić o tem właściwą c. k. władzę polityczną powiatową — w drugim wypadku tę samą sprawę umieścić na porządku dziennym najbliższego posiedzenia rady wyznaniowej względnie Zwierzchności wyznaniowej, które najpóźniej do dni ośmiu zwoła, a jeżeli ta sama uchwała po raz drugi zapadnie, wykonać ją bezwarunkowo.

§. 22.

W razie przeszkody przewodniczącego Zwierzchnosci wyznaniowej (Przełożonego gminy wyznaniowej), wchodzi jego zastępca we wszystkie przysługujące mu prawa.

Zwierzchność wyznaniowa Rada wyznaniowa postanowi corocznie, który z członków Zwierzchności wyznaniowej w razie przeszkody przewodniczącego i jego zastępcy wykonywać ma prawa przewodniczącego.

V. Rozdział.

O Wydziałach.

§. 23.

Celem zarządzenia, ewentualnie nadzorowania znajdujących się w obrębie gminy wyznaniowej zakładów, urządzeń, lub poszczególnych gałęzi zarządu, mogą być z mocy uchwały

Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej ustanowione osobne Wydziały. Członków Wydziału wybierają uprawnieni do wyboru członkowie gminy wyznaniowej ze swego grona.

Członkowie Wydziałów istniejących do zarządu synagogami i innymi domami modlitwy, wybrani być mają przez dzierzycieli miejsc odnośnego

domu bożego podług ordynacyi wyborczej wydanej przez
Zwierzchność wyznaniową   Radę wyznaniową
i zostaną przedstawieni do zatwierdzenia
Zwierzchności wyznaniowej   Radzie wyznaniowej.

§. 24.

Wydziały są odpowiedzialne za swe czynności
Zwierzchności wyznaniowej   Radzie wyznaniowej.

Co do zarządu i rachunków stoją te Wydziały bezpośrednio pod kontrolą Zwierzchności wyznaniowej.

Zwierzchność wyznaniowa   Rada wyznaniowa
postanawia także, czy fundusze będące pod zarządem Wydziału i dochody z zakładu zarządzanego przez Wydział mają pozostać w przechowaniu Wydziału lub czy mają być złożone do kasy gminnej.

§. 25.

Zwierzchność wyznaniowa   Rada wyznaniowa
postanawia liczbę członków, regulamin i porządek czynności dla poszczególnych Wydziałów administracyjnych.

§. 26.

Czas trwania urzędowania ustanowionych przez
Zwierzchność wyznaniową   Radę wyznaniową
Wydziałów nie może przekraczać . . . . . lat.

Zwierzchność wyznaniowa   Rada wyznaniowa
ma prawo Wydział lub poszczególnych członków Wydziału usunąć z urzędu i Wydział w myśl statutów uzupełnić.

§. 27.

Wszystkie Wydziały są obowiązane przedkładać
Zwierzchności wyznaniowej   Radzie wyznaniowej
corocznie najpóźniej 60 dni przed końcem każdego roku słonecznego, preliminarz dochodów i wydatków administrowanego przez się domu modlitwy, zakładu lub funduszu a po upływie każdego roku, ma być przedkładany dokładny rachunek z zarządu.

VI. Rozdział.

O Funkcyonaryuszach gminy wyznaniowej ich mianowaniu, prawach i obowiązkach.

§. 28.

Sługami duchownymi mogą być mianowani tylko własnowolni obywatele państwa austryackiego, których zachowanie się pod względem moralnym i obywatelskim wolne jest od zarzutu. Funkcyonaryusze duszstarownictwa muszą mieć miejsce zamieszkania w okręgu gminy wyznaniowej, a to w regule w tem miejscu, gdzie ma swą siedzibę reprezentacya gminy wyznaniowej.

Do urzędu rabina petrzebny jest prawnie przepisany dowód ogólnego wykształcenia (§. 11. ustawy z dnia 21. marca 1890, Dz. p. p. Nr. 57.)

Trzydzieści dni przed mianowaniem rabina należy kandydata podać do wiadomości władzy państwowej (§. 12. ustawy z dnia 21. marca 1890, Dz. p. p. Nr. 57.)

Gdy posada rabina opróżni się, albo gdy mianowany rabin dla trwałej przeszkody nie mógłby wykonywać swoich funkcyi, winna Zwierzchność wyznaniowa wymienić władzy państwowej osobę, której ma być poruczone sprawowanie czynności rabina, na czas opróżnienia względnie przeszkody.

Ustanowienie rabina nastąpi najpierw prowizorycznie na lat trzy, a po upływie tychże na podstawie kontraktu albo na dłuższy czas albo dożywotnie.

Stale ustanowiony rabin, może być pozbawiony urzędu, tylko po przeprowadzonem dochodzeniu dyscyplinarnem.

Odnośna uchwała

Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej

może ważnie zapaść tylko w obecności trzech czwartych wszystkich członków

Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej

większością dwóch trzecich głosów wszystkich obecnych.

§. 29.

Obsadzenia posady rabina dokonać należy na posiedzeniu

Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej,

które wzmocnione zostanie wybranymi przez uprawnionych do wyboru członków gminy wyznaniowej, mężów zaufania.

Liczba mężów zaufania równa się liczbie członków

Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej

a wybór ich następuje w każdym wypadku ściśle podług postanowień przepisanych statutem dla wyboru członków

Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej,

Do ważności wyboru jest konieczną obecność trzech czwartych do wyboru rabina powołanych, i zgodność dwóch trzecich obecnych.

Mianowania wszystkich innych funkcyonaryuszy i urzędników administracyjnych gminy wyznaniowej dokonać należy na zwyczajnem posiedzeniu

Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej.

§. 30.

Prawa i obowiązki urzędników wyznaniowych i administracyjnych wypływają z zawartych z nimi umów, względnie z udzielonych im poleceń i instrukcyi.

Każdy z nowo przyjętych płatnych funkcyonaryuszy wyznaniowych i urzędników, nie wyjmując rabina, złożyć ma przed wprowadzeniem go w urzędowanie w ręce przewodniczącego

Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej

przyrzeczenie, podaniem ręki.

Ustanowienie rabina i jego zastępcy ma być w gminie wyznaniowej ogłoszone.

§. 31.

Co do zakresu działania poszczególnych funkcyonaryuszy wyznaniowych obowiązują następujące specyalne postanowienia.

§. 32.

a) Rabin.

Gmina obowiązaną jest mianować przynajmniej jednego rabina. W razie opróżnienia nie może ta posada wakować dłużej nad sześć miesięcy.

Rabin ma prócz praw i obowiązków według ogólnych przepisów do niego należących, w szczególności obowiązki:

1) Kierować nabożeństwem w porozumieniu ze Zwierzchnością wyznaniową.

2) Miewać kazania i inne religijne odczyty w dnie szabasu, w święta i przy uroczystych obchodach.

3) Wydawać bezpłatnie na żądanie członków gminy rytualne orzeczenia w myśl przepisów religii mojżeszowej

4) Wykonywać funkcye poruczone rabinowi według postanowień ustawy cywilnej co do ogłaszania zapowiedzi, co do ślubów, rozdziału od stołu i łoża i rozwodu, (§§. 126—133 u. c.) i w ogóle udzielać odpowiedniej asystencyi członkom gminy przy wszystkich czynnościach religijnych.

5) Nadzorować rzeź mięsa koszernego i drobiu, kąpiele rytualne, i ewentualnie wyrób mąki wielkanocnej.

6) Przedstawiać Zwierzchności wyznaniowej odpowiednich kandydatów na posady rzezaczy (schaechterów).

7) Wykonywać ściśle i dokładnie polecenia Zwierzchności wyznaniowej w granicach statutem określonych.

§. 33.

b) Asesorowie.

Asesorów mianuje do pomocy dla rabina za porozumieniem się z nim w potrzebnej ilości

Zwierzchność wyznaniowa　　　　Rada wyznaniowa.

§. 34.

c) Rzezacze.

Mianowania rzezaczy (schaechterów) dokonuje

Zwierzchność wyznaniowa　　　　Rada wyznaniowa

na wniosek rabina, lub w razie jego przeszkody na wniosek tegoż zastępcy.

Rzezacze są płatnymi funkcyonaryuszami gminy, pobierają jako tacy umówioną płacę z kasy gminnej i nie wolno im pobierać od stron żadnych opłat[4]).

---

[4])§ . . . . .

(Ponieważ oprócz rabina, asesorów rabinackich i rzezaczów mogą byó ustanowieni w gminie wyznaniowej, także inni słudzy duchowni — do sług duchownych po myśli §. 10. ustawy z dnia 21. marca 1890 Dz. p. p. Nr. 57. należą wszycy funkcyonaryusze gminy wyznaniowej sprawujący funkcye duchowne, w ogóle rytualne i religijne, przy których nie chodzi wyłącznie o ręczne ściśle mechaniczne czynności [nauczyciele religii, szkolnicy, kantorzy, spiewacy szkolni, przewodnicy w modlitwie] (vorbeter) — przeto mają tu być zamieszczone postanowienia, co do sposobu przyjmowania tych funkcyonaryuszy ich praw i obowiązków — po myśli §. 28. Punkt 8. wzmiankowanej ustawy).

§. 35.

Z władzy urzędowej służącej duchownym i innym organom gminy wyznaniowej, wolno czynić użytek tylko przeciw osobom należącym do społeczności religijnej izraelickiej a nigdy nie można jej używać w tym celu, by komu przeszkadzać w zastosowaniu się do ustaw i rozporządzeń władzy, lub w swobodnem wykonywaniu praw obywatelskich.

W ogóle nie można przy wykonywaniu tej władzy urzędowej nigdy używać zewnętrznego przymusu.

Rozdział VII.

O prawach i obowiązkach członków gminy wyznaniowej.

§. 36.

Członkom izraelickiej gminy wyznaniowej służą następujące prawa:

a) prawo korzystania, w granicach istniejących norm i postanowień statutu tak dla siebie, jak i dla swych żon, wdów i dzieci, ze wszystkich zakładów duchownych, rytualnych, naukowych i zakładów chorych jakoteż innych zakładów dobroczynnych gminy wyznaniowej — nie mniej używania wszystkich w podobnym celu ustanowionych w obrębie gminy wyznaniowej fundacyi;

b) czynne i bierne prawo wyboru do reprezentacyi gminy wyznaniowej w miarę postanowień niniejszego statutu;

c) współdziałanie przy wyborze rabina (§. 29.) w myśl postanowień niniejszego statutu.

§. 37.

Obowiązki członków gminy wyznaniowej są następujące:

a) Stosowanie się do poleceń, wydanych przez reprezentacyę gminy wyznaniowej w granicach swego, statutem określonego zakresu działania;

b) przyczynianie się do ciężarów gminy wyznaniowej;

c) przyjmowanie i sumienne sprawowanie urzędów honorowych w gminie wyznaniowej na ustanowioiony okres wyborczy.

VIII. Rozdział.

O prawie wyborczem, obieralności i postępowaniu przy wyborach.

§. 38.

Wybory do
Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej
odbywają się przynajmniej na miesiąc przed upływem peryodu wyborczego.

§. 39.

Uprawnionym do wyboru jest każdy członek gminy, który 24. rok życia ukończył, i ułożoną według §, 76—88. kwotę na cele wyznaniowe opłaca[5]).

§. 40.

Uprawnieni do głosowania głosują osobiście. Wyjątkowo głosują:

a) za niesamowolnych ich prawni zastępcy;

b) za kobiety — żyjące spólnie z mężami — ich mężowie, za inne pełnomocnicy zaopatrzeni przez nie pisemnem pełnomocnictwem.

Wyborca może przy wyborach zastępować jako pełnomocnik tylko jedną osobę.

§. 41.

Wykluczeni od prawa wyboru są:

a) ci, którzy według postanowień ordynacyi wyborczej gminnej dla Galicyi wykluczeni są od prawa wyboru do reprezentacyi gminy miejscowej.

b) ci, którzy w dniu upływu ogłoszonego terminu reklamacyjnego (§. 46.) wliczając ten dzień, zalegają z wpłatą datków na cele wyznaniowe za ubiegły rok administracyjny.

---

[5]) Gdyby nie opłacano w gminie wyznaniowej rocznych opłat na cele wyznaniowe, wybierają wszyscy w okręgu gminy wyznaniowej stale zamieszkali członkowie
Zwierzchność wyznaniową Radę wyznaniową
na podstawie opłacanych przez nich podatków rządowych.

§. 42.

Obieralnymi — z wyjątkiem niewiast — są tylko ci członkowie gminy wyznaniowej, którzy są obywatelami państwa austryackiego, mają prawo wybierania i ukończyli przynajmniej 30. rok życia, należą od dwóch lat do związku gminy wyznaniowej, nie sprawują w gminie wyznaniowej żadnego urzędu i żadnej służby za płacą i według przepisów ordynacyi wyborczej gminnej dla Galicyi nie są wykluczeni od obieralności do reprezentacyi gminy miejscowej.

§. 43.

Wymówić się od wyboru, mają prawo te osoby, które 60. rok życia przekroczyły, lub urząd członka

Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej

w tej gminie przynajmniej przez jeden peryod wyborczy sprawowali albo z powodu udowodnionej choroby urzędu tego wykonywać nie są w stanie.

§. 44.

Wszyscy do wyboru uprawnieni członkowie gminy wyznaniowej tworzą jedno koło wyborcze[6]).

---

[6]) Gminy wyznaniowe, które postanowią zaprowadzić system wyborów w dwóch kołach wyborczych, miałyby stosować się do następujących postanowień:

§. 44a.

Uprawnieni do głosowania zostaną podzieleni na dwa koła wyborcze, z których każde wybrać ma równą ilość członków

Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej

(ewentualnie: i zastępców).

W razie nierównej liczby członków, pierwsze koło wyborcze wybierze o jednego członka mniej niźli drugie.

Do pierwszego koła wyborczego należą ci uprawnieni do głosowania, którzy jako najwyżej opodatkowani opłacają razem pierwszą połowę bezpośrednich datków na cele wyznaniowe, oraz bez względu na wysokość opłacanych bezpośrednich datków na cele wyznaniowe, uprawnieni do wyboru a przynależni do gminy, którzy:

a) jako urzędnicy państwa, kraju lub funduszów publicznych w czynnej służbie lub w stanie spoczynku zostają;

b) jako oficerowie, lub strony wojskowe z tytułem oficerskim zostają na pensyi, lub w stałym stanie spoczynku, lub też z zatrzymaniem charakteru wojskowego kwitowali.

§. 45.

Lista wyborcza ułożona przez
Przełożonego gminy wyznaniowej[7]) Zwierzchność wyznaniową[7])
która ma zawierać imiona i nazwiska uprawnionych do wyboru członków gminy, ma być najmniej na miesiąc przed wyborami wyłożona w kancelaryi gminy wyznaniowej — do wolnego każdemu przeglądania, a wyłożenie to należy równocześnie ogłosić plakatami i przez publikacyą w publicznych synagogach.

§. 46.

W pierwszej połowie terminu w §. 45. oznaczonego mogą być wnoszone przeciw wpisywaniu lub opuszczeniu jakiego imienia pisemne reklamacye u Zwierzchności wyznaniowej (ewentualnie: u Przełożonego zwierzchności wyznaniowej).

Dla rozstrzygnięcia wniesionych reklamacyi zostanie ustanowioną osobna komisya, składająca się z Przewodniczącego
Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej
i z czterech członków z grona
Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej
przez nią wybranych.

---

c) osiągnęli stopień akademicki, magistra chirurgii albo farmacyi, aprobatę na jednym z krajowych uniwersytetów, lub w innych zakładach naukowych, albo też po ukończeniu studyów uniwersyteckich złożyli egzamin: sędziowski, adwokacki, notaryacki lub polityczny.

d) jako żydowscy rabini albo asesorowie rabinatu, (Dajamin) (§§. 28—33) są czynni, albo według świadectwa jednego z żydowsko-teologicznych zakładów naukowych posiadają uznaną przez państwo kwalifikacyę na posady rabinów;

e) ustanowieni są nauczycielami publicznymi.

Do drugiego koła wyborczego należą ci, którzy razem opłacają drugą połowę bezpośrednich datków na cele wyznaniowe.

Jeżeli przy tworzeniu kół wyborczych, ogólna suma datków na cele wyznaniowe, nie jest podzielną tak, aby opłacany przez jednego z uprawnionych do głosowania datek nie musiał być dzielony — zostanie ten kontrybuent zaliczony do wyższego koła wyborczego.

[7]) (przy 2 kołach wyborczych) „ułożone osobno dla każdego koła wyborczego przez
Przełożonego gminy wyznaniowej Zwierzchność wyznaniową
listy wyboru, które mają zawierać imiona i nazwiska.....“

Komisya ta ma w ciągu dni ośmiu wniesione w terminie reklamacye rozstrzygnąć.

Przeciw orzeczeniu tej komisyi służy prawo odwołania się do politycznej władzy. Odwołanie ma być wniesione w ciągu 48 godzin na ręce
Przełożonego gminy wyznaniowej   Zwierzchności wyznaniowej,
który je przedłoży bezzwłocznie politycznej władzy powiatowej do decyzyi.

Wszelkie w tej mierze wnoszone zażalenia i rekursy do władz państwowych nie mają co do będących w toku czynności wyborczych skutku odraczającego.

Po ukończeniu postępowania reklamacyjnego a najpóźniej na ośm dni przed wyborami, ogłosi przełożony gminy wyznaniowej czas, o ktorym wybory się rozpoczną i poda dzień[8]), miejsce i godziny, w których wybory się odbędą, oraz ilu członków
Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej
(względnie zastępców) ma być wybranych

Równocześnie doniesie o tem przełożony gminy politycznej władzy powiatowej.

Uprawnionym do wyboru mogą być ze strony przełożonego gminy wyznaniowej także karty legitymacyjne wydane.

W ośmiu dniach przed wyborami nie wolno w liście wyborczej[9]) przedsiębrać żadnej zmiany.

§. 47.

Wybory przeprowadza komisya złożona z Przełożonego gminy wyznaniowej i czterech członków, których wybiera Zwierzchność wyznaniowa w połowie
ze swego grona   z grona Rady wyznaniowej
a w drugiej połowie z pomiędzy wszystkich obieralnych członków gminy wyznaniowej.

Komisya wyborcza zagaja wybory, odbiera głosy, rozstrzyga sporne kwestye przy wyborze zachodzące, przedsiębierze skrutynium i ogłasza wynik wyborów.

---

[8]) (ewentualnie przy 2 kołach wyborczych) „dnie, miejsce i godziny, w których każde z kół wyborczych zebrać się, oraz ilu członków (zastępców)
Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej
każde koło wybrać ma".

[9]) przy 2 kołach wyborczych: „w listach wyborczych"

Przewodniczący gminy wyznaniowej ewentualnie jego zastępca, przewodniczy w komisyi wyborczej i rozstrzyga w razie równości głosów[10]).

§. 48.

Każdy głosuje osobiście przez oddanie kartki, którą w obec komisyi wyborczej włożyć ma do urny. Wyborcom wolno jednakże głosować ustnie.

Próżne kartki nie będą liczone.

Jeżeli kartka głosowania zawiera więcej nazwisk, aniżeli członków ma się wybrać, będą uważane ostatnie zapisane nazwiska jako nie zapisane.

Jeżeli na kartce głosowania znajduje się mniej nazwisk, jak osób ma być wybranych, kartka ta jest ważną co do nazwisk na niej zapisanych.

Dla każdej wybrać się mającej kategoryi członków

Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej

(ewentualnie albo ich zastępców) ma być osobna kartka głosowania oddaną.

§. 49.

Głosowanie zaczyna się tem, że członkowie komisyi wyborczej oddają swe głosy. Następnie oddają swe głosy inni wyborcy i będą w tym celu powołani przez jednego z członków komisyi wyborczej w tym porządku, w jakim nazwiska ich zapisane są w liście wyborczej.

Uprawnieni do głosowania, którzy przybędą po wywołaniu ich nazwiska, głosują dopiero po odczytaniu całej listy głosujących, i mają w tym celu zgłosić się u komisyi wyborczej.

§. 50.

Oddanie głosu zostanie zanotowane w liście wyborczej w przeznaczonej na to rubryce obok nazwiska wyborcy. Równocześnie będzie prowadzony wykaz głosowania, w którym zapisani być mają wyborcy, głosy swe oddający w bieżącym porządku kolejnym.

---

[10]) Dla gmin, które wybierać zamierzają w dwóch kołach wyborczych, należałoby umieścić następujące postanowienie dodatkowe jako osobny §.

§ . . . . .

Wybory odbędą się w dwóch różnych dniach, mianowicie drugie koło wyborcze wybiera pierwej —następnie pierwsze koło.

Każde z kół wyborczych wybierać może obieralnych członków gminy wyznaniowej, bez względu na to, do którego koła wyborczego — należą do

Zwierzchności wyznaniowej Rady wyznaniowej.

Przy głosowaniu ustnem, zapisywane być mają w spisie głosujących także nazwiska osób, na które głosy padły. Nazwiska te mają być również uwidocznione w liście głosowania (§. 51).

Wykaz głosowania stanowi kontrolę zapisania oddanych głosów w liście wyborczej.

§. 51.

Także po upływie czasu przeznaczonego do głosowania odbierane będą głosy tak długo, póki obecni będą w lokalu wyborczym wyborcy, chcący oddać swe głosy.

Po upływie czasu do wyboru przeznaczonego, zostanie akt wyborczy zamknięty i nastąpi skrutynium. Skrutynium zacznie się od tego, że oddane głosy z urny wyjęte i obliczone zostaną. Następnie rozwija jeden z członków komisyi wyborczej każdą oddaną kartkę pojedyńczo i oddaje ją przewodniczącemu, który odczytawszy ją głośno, podaje członkom komisyi do przeglądnięcia, przyczem dwóch członków komisyi prowadzą każdy jedną listę głosowania, wpisując w nią nazwiska osób, które głosy otrzymały. Obie te listy muszą się z sobą zgadzać. W liście głosowania każdy kto jeden głos otrzymał, ma być imiennie zapisany, a przy jego nazwisku liczba 1 dodaną, przy drugim głosie dodaną zostanie l. 2 i t. d.

§. 52.

Wybranymi są ci, którzy otrzymali największą ilość głosów. Absolutna większość nie jest potrzebną. W razie równej ilości otrzymanych głosów rozstrzyga los, który wyciągnie przewodniczący komisyi w jej obecności [11]).

---

[11]) Dla gmin wyznaniowych, które się zdecydują na system wyborczy w dwóch kołach, mają zastosowanie zamiast §. 52. następujące przepisy:

§. 52 a.

W każdem kole wyborczem ci mają być uważani za wybranych na członków
Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej,
którzy najwięcej głosów otrzymali na członków
Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej
ci zaś, którzy najwięcej głosów na zastępców uzyskali, uważani będą za wybranych zastępców.

Jeżeli przy równej ilości otrzymanych głosów powstanie wątpliwość, kto ma być uważany za wybranego, rozstrzygnie los, który wyciągnie przewodniczący komisyi wyborczej w jej obecności.

§. 52 b.

Gdyby jedna i ta sama osoba wybraną została w kilku kołach wyborczych, winna postanowić, z którego koła przyjmuje wybór; w drugiem kole nastąpi wybór uzupełniający.

§. 53.

Wynik wyborów zostanie zaraz po dokonaniu wyborów ogłoszony plakatem przybitym w lokalu wyborczym i ma być opublikowany w synagogach i podany do wiadomości właściwej władzy politycznej powiatowej. Każdy z wybranych, uwiadomiony zostanie o swoim wyborze w ciągu ośmiu dni przez przewodniczącego gminy wyznaniowej [12]).

§. 54.

Z wyborów zostanie spisany protokół, który wraz z innemi aktami wyborczemi ma być zapieczętowany i przez Przełożonego gminy w przechowanie odebrany.

Wszystkie akta wyborcze mają być włącznie z protokołem przez wszystkich członków komisyi wyborczej podpisane.

§. 55.

Władzy politycznej powiatowej służy prawo unieważnić wybory padłe na osoby nie mające warunków obieralności, jako sprzeciwiające się statutowi.

§. 56.

Zarzuty przeciw postępowaniu przy wyborach, mają być wniesione w terminie prekluzywnym ośmiu dni po ukończeniu aktu wyborczego u Przełożonego gminy wyznaniowej, który je przedłoży w ciągu dni trzech politycznej władzy powiatowej do rozstrzygnięcia.

---

[12]) Dla gmin o dwóch kołach wyborczych miałyby być zastosowane następujące postanowienia:

§. 53 a.

Wynik wyborów w poszczególnych kołach wyborczych zostanie zaraz po dokonaniu wyboru w odnośnem kole ogłoszony plakatem przybitym w lokalu wyborczym. Ogólny wynik wyborów w obu kołach wyborczych ma być ogłoszony w publicznych synagogach i podany do wiadomości właściwej władzy politycznej powiatowej. Każdy z wybranych uwiadomiony zostanie w ciągu dni ośmiu o swoim wyborze przez Zwierzchność wyznaniową.

§. 57.

(Postanowienia dla gmin wyznaniowych, w których nie ma zastępców członków rady wyznaniowej).

Jeżeliby w ciągu sześcioletniego okresu wyborczego, nastąpił ubytek członków

Zwierzchności wyznaniowej	Rady wyznaniowej

przez śmierć, złożenie mandatu i t. p., należy w każdym wypadku uzupełnić reprezentacyę gminną przez nowy wybór na podstawie ostatniej listy wyborczej, stosownie do przepisów tego rozdziału.

(Postanowienia alternatywne dla tych gmin wyznaniowych, w których istnieją zastępcy).

W miejsce członka

Zwierzchności wyznaniowej	Rady wyznaniowej

który ubędzie przed upływem okresu wyborczego, lub nie może brać czasowo udziału w obradach

Zwierzchności wyznaniowej	Rady wyznaniowej

powoła przewodniczący gminy wyznaniowej tego zastępcę do

Zwierzchności wyznaniowej	Rady wyznaniowej,

który otrzymał największą ilość głosów [13]); przy równej ilości głosów rozstrzyga los.

Gdyby zaś ubyło tylu członków

Zwierzchności wyznaniowej	Rady wyznaniowej,

że liczba wybranych[14]), nawet przez powołanie zastępców[15]) nie mogłaby być uzupełnioną, przeprowadzony zostanie[16]) niezwłocznie na podstawie ostatniej listy wyborczej wybór uzupełniający na pozostały jeszcze czas trwania okresu wyborczego.

§. 58.

Objęcie urzędu przez nowowybranych nastąpi w czternaście dni po ukończonych wyborach, jednak nie przed rozpoczęciem nowego okresu wyborczego.

Postanowienia dodatkowe dla gmin o dwu kołach wyborczych:

[13]) W tem kole wyborczem, w którem wybrany został członek Rady wyznaniowej, o którego zastępstwo chodzi.

[14]) w jednem kole wyborczem.

[15]) z tego koła wyborczego.

[16]) w tem kole wyborczem.

W tym celu, jakoteż dla ukonstytuowania się

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej

zostaną nowo wybrani członkowie

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej

zaproszeni na posiedzenie przez przewodniczącego ustępującej

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej

Aż do przeprowadzenia wyboru przewodniczącego

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej

przewodniczy najstarszy wiekiem członek

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej.

§. 59.

Ukonstytuowanie się nastąpi w następujący sposób:

Najprzód przedsięwzięty zostanie wybór przewodniczącego

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej.

Gdyby przy pierwszem głosowaniu nikt nie otrzymał absolutnej większości głosów, przeprowadzony zostanie wybór między dwoma. Przy wyborze między dwoma wolno tylko na tych 2 członków

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej

głosować, którzy uzyskali największą ilość głosów przy pierwszem głosowaniu. W razie równości otrzymanych głosów rozstrzyga los, który z nich ma być przedstawiony do ściślejszego wyboru. Każdy głos oddany na członka, który nie został przedstawiony do ściślejszego wyboru, jest nieważny.

W razie równości głosów przy wyborze między dwoma rozstrzygnie los. Do ważności wyboru potrzebną jest obecność przynajmniej trzech czwartych wszystkich członków

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej.

§. 60 a.

Po przeprowadzeniu wyboru Przełożonego gminy wyznaniowej przystąpi Zwierzchność wyznaniowa do wyboru zastępcy przełożonego gminy wyznaniowej w sposób w §. 59. przepisany.

§. 61 a.

Ukonstytuowanie się zwierzchności wyznaniowej zostanie podane do wiadomości właściwej władzy politycznej powiatowej.

§. 60.

Skoro Przełożony gminy wyznaniowej wybrany zostanie, przystąpi Rada wyznaniowa do wyboru członków Zwierzchności wyznaniowej. Głosowanie na każdego z członków Zwierzchności wyznaniowej odbywa się osobno w sposób w §. 59. przepisany.

§. 61.

Po przeprowadzeniu wyboru członków Zwierzchności wyznaniowej przy-

stąpi Rada wyznaniowa niezwłocznie do wyboru zastępcy przełożonego gminy wyznaniowej, z grona członków Zwierzchności wyznaniowej w sposób w §. 59. przepisany.

O ukonstytuowaniu się Rady wyznaniowej i Zwierzchości wyznaniowej zostanie uwiadomioną właściwa polityczna władza powiatowa.

§. 62 a.

W razie opróżnienia w ciągu okresu wyborczego miejsca Przełożożonego gminy wyznaniowej lub jego zastępcy, Zwierzchność wyznaniowa wybierze na jego miejsce w ciągu czternastu dni innego na pozostały czas urzędowania.

§. 62.

W razie opróżnienia w czasie okresu wyborczego miejsca członka Zwierzchności wyznaniowej, wybierze Rada wyznaniowa na jego miejsce w ciągu dni 14 innego na pozostały czas urzędowania.

Jeżeliby członek Zwierzchności wyznaniowej w skutek przeszkody nie mógł czasowo pełnić swoich funkcyi, wybierze Rada wyznaniowa dla niego na czas trwania tej przeszkody prowizorycznie zastępcę.

§. 63.

Co do zarzutów przeciw postępowaniu przy wyborach, obowiązują analogicznie przepisy ordynacyi wyborczej dla gmin w Galicyi z dnia 12. sierpnia 1866 Dz. u. kr. Nr. 19. z tem zastrzeżeniem, że zarzuty te rozstrzyga w pierwszej instancyi właściwe c. k. Starostwo.

§. 64.

Członek reprezentacyi gminy wyznaniowej traci swój urząd, jeżeli zajdzie lub wiadomą się stanie okoliczność, któraby pierwotnie jego obieralności stała na przeszkodzie.

Jeżeli członek reprezentacyi gminy wyznaniowej popadnie w śledztwo z powodu czynu karygodnego, który wyklucza go od obieralności do reprezentacyi gminy miejscowej, lub jeżeli konkurs do jego majątku otwarty zostanie, nie może on przez czas trwania postępowania karnego, względnie konkursowego sprawować swego urzędu.

IX. Rozdział.

O udzielaniu, kierownictwie i nadzorowaniu nauki religii.

§. 65.

Gmina wyznaniowa ma obowiązek starać się o naukę religii, nie naruszając praw przysługujących władzy państwowej. W szczególności winna
Zwierzchność wyznaniowa Rada wyznaniowa
postarać się o udzielanie nauki religii mojżeszowej przez ustanowienie odpowiednich nauczycieli w tych szkołach i zakładach naukowych, dla których odrębni nauczyciele tego przedmiotu ani przez państwo, ani przez kraj nie są ustanowieni. Nadzór nad tymi nauczycielami wykonywać ma
Zwierzchność wyznaniowa Rada wyznaniowa
przez swoje organa, nie naruszając prawa nadzoru służącego władzom szkolnym.

X. Rozdział.

O wyznaniowych zakładach, fundacyach, stowarzyszeniach, o publicznych i prywatnych domach modlitwy, o zebraniach w celach nabożeństwa i obchodów rytualnych.

§. 66.

Gmina wyznaniowa jest obowiązaną starać się w miarę potrzeby o utrzymanie istniejących, własnością gminy będących, publicznych synagog i zakładów rytualnych, jak cmentarze, łaźnie rytualne (Mikwa) itp.

O ileby w istniejących publicznych synagogach nie było dość miejsca dla członków gminy wyznaniowej, gmina będzie obowiązaną urządzić lub subwencyonować stale albo czasowo na pewne święta inne miejsca zgromadzeń w celach nabożeństw.

Ten sam obowiązek ciąży na gminie w takim razie, jeżeli przynajmniej . . . . . .[17]) część uprawnionych do wyboru członków gminy wyznaniowej zażąda uwzględnienia pewnej, w kraju używanej i co do głównych znamion w nabożeństwie różniącej się formy rytualnej.

---

[17]) piąta.

Wysokość ewentualnej subwencyi oznaczy
Zwierzchność wyznaniowa | Rada wyznaniowa
po sumiennem zbadaniu odnośnych potrzeb.

§. 67.

Zakładanie i istnienie prywatnych domów modlitwy, jakoteż urządzanie zgromadzeń w celach nabożeństwa i praktyk rytualnych, zawisłe jest od zezwolenia
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej.

Prywatne domy modlitwy stoją pod nadzorem gminy wyznaniowej a ustanowienie zarządców tych domów modlitwy podlega zatwierdzeniu
Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej.

Nabożeństwa domowe w ogóle, jak i nabożeństwa, które bywają urządzane z powodu familijnych wydarzeń bez wystawienia tory (Bundeslade), nie są objęte powyższemi przepisami. W ogóle nie wolno czynić żadnych przeszkód swobodnym objawom przekonania religijnego, w szczególności także pod względem rytualnym.

§. 68.

Pozwolenie do zakładania bożnic prywatnych, jakoteż do urządzania zgromadzeń w celu odbywania praktyk religijnych i rytualnych, z wystawieniem tory (Minijam) ma być bezwarunkowo udzielone wtedy, gdy prośba jest uzasadnioną wielkiem oddaleniem proponentów od gminnego domu modlitwy odnośnej formy rytualnej, lub w ogóle brakiem publicznego domu modlitwy tej formy rytualnej, i jeżeli wykazane zostanie, że założenie i utrzymanie tej bożnicy prywatnej względnie Miniamu finansowo jest zapewnione.

Zezwolenie na założenie prywatnej bożnicy wydane zostanie na dłuższy okres czasu albo raz na zawsze. Zezwolenie na urządzanie prywatnych nabożeństw (Minjanim) może być z reguły ograniczone na jeden rok, po upływie którego musi być zezwolenie na nowo zasięgnięte.

Na pokrycie kosztów prywatnej bożnicy, urządzonej na mocy udzielonego zezwolenia, udzieli
Zwierzchność wyznaniowa | Rada wyznaniowa
po dokładnem zbadaniu potrzeb i pokrycia odpowiedniej subwencyi.

§. 69.

Przeznaczone na cele wyznaniowe izraelickie, a przez gminę wyznaniową nie utrzymywane zakłady, jako też stowarzyszenia i fundacye czysto wyznaniowej natury, które mają te same cele na oku, stoją pod nadzorem gminy

wyznaniowej, nie naruszając uzasadnionego w ustawach wpływu państwa, względnie postanowień zawartych w aktach fundacyjnych.

Gmina wykonuje ten nadzór przez organa statutem do tego powołane.

XI. Rozdział.

O gospodarstwie gminy wyznaniowej i świadczeniach członków gminy na cele wyznaniowe.

§. 70.

Przełożony gminy wyznaniowej utrzymywać ma za pomocą dokładnego inwentarza ewidencyę całego ruchomego i nieruchomego majątku gminy, jakoteż fundacyi i kapitałów, które w jej zarządzie pozostają.

§. 71.

Wszystkie dochody gminy wyznaniowej wpływają do kasy gminnej, jeżeli dla poszczególnych zakładów nie istnieją odrębne kasy.

Majątek gminy ma być złożony w papierach, pupilarne bezpieczeństwo dających.

§. 72.

Budżet gminy wyznaniowej ustanowiony będzie na rok naprzód, a w regule na miesiąc przed końcem roku, uchwałą

Zwierzchności wyznaniowej   Rady wyznaniowej.

Rok administracyjny i rachunkowy zaczyna się 1. stycznia, a kończy 31. grudnia.

§. 73.

Najpóźniej do końca marca każdego roku ma

Przełożony gminy   Zwierzchność wyznaniowa

zamknięcie rachunków wszystkich dochodów i wydatków roku poprzedniego przedłożyć do sprawdzenia i załatwienia

Zwierzchności wyznaniowej   Radzie wyznaniowej.

Preliminarz jakoteż zamknięcie rachunków mają być corocznie najmniej na 14 dni przed sprawdzeniem przez

Zwierzchność wyznaniową   Radę wyznaniową

wyłożone w kancelaryi urzędowej do przeglądu przez kontrybuentów, a wyłożenie ich ogłoszone być ma plakatami w publicznych domach modlitwy.

Wniesione przeciw temu przez członków gminy wyznaniowej uwagi lub zażalenia ma

Zwierzchność wyznaniowa Rada wyznaniowa

wziąć w odpowiedni sposób pod rozwagę.

§. 74.

Na pokrycie potrzeb gminy wyznaniowej mają być przedewszystkiem użyte dochody jej majątku tudzież rozporządzalne dochody istniejących ku temu fundacyi i kapitałów.

O ile te dochody i prawnie istniejące opłaty, taksy i t. p. na pokrycie wydatków gminy wyznaniowej nie wystarczają, obowiązany jest każdy z członków gminy wyznaniowej, który ma jakiś dochód lub zarobek, tak mężczyzna jak kobieta, opłacać datek bezpośredni, który zostanie wymierzony na zasadzie postanowień §§. 76, 77, 81, 82, 83, 85, 86 i 87.

Do wymienionych datków ma być pociągany także dochód samoistnego majątku dzieci, zostających pod władzą ojcowską, jakoteż majątek będących pod kuratelą członków gminy.

§. 75.

Obowiązek płacenia datku przez nowo wstępującego członka gminy wyznaniowej rozpoczyna się z początkiem następnego roku administracyjnego i trwa do końca tego roku administracyjnego, w którym obowiązany do opłacenia datku przestanie być członkiem gminy.

Nawet w tym wypadku, gdy członek gminy zmieni miejsce stałego zamieszkania, trwa jego obowiązek opłaty w obec gminy, dalej — jeżeli obowiązany zaniedbał zawiadomić przynajmniej na miesiąc przed upływem roku administracyjnego przełożonego gminy o zmianie miejsca zamieszkania.

§. 76.

Rozkład datków na cele wyznaniowe nastąpi przedewszystkiem na podstawie własnych fasyi.

W tym celu zostaną ustanowione kategorye płacących w liczbie . . . . . z datkami w kwocie od . . . . . do . . . . . zł. a każdy do opłacania datku obowiązany otrzyma wezwanie, aby po sumiennem ocenieniu swoich stosunków majątkowych, w pewnym oznaczonym czasie zaliczył siebie do jednej z tych kategoryi.

Każdy otrzyma w tym celu blankiet fasyjny. Zaniedbanie fasyonowania się w oznaczonym terminie będzie uważane za wyraźne odmówienie datku, w którym to razie postanowi komisya szacunkowa, czy i w której kategoryi odmawiający jest do opłaty datku obowiązany.

§. 77.

Komisya szacunkowa składa się z . . . . . członków, na których wybierani będą corocznie przez

Zwierzchność wyznaniową   Radę wyznaniową

zaufania godne osoby z pośród obowiązanych do płacenia datków, przy czem ile możności uwzględniać należy wszelkie kategorye płacących i klasy zarobkowe.

Więcej jak jedną trzecią wybrać się mających nie może

Zwierzchność wyznaniowa   Rada wyznaniowa

wybrać z grona swego.

§. 78.

Komisyę szacunkową, która powziąć może ważną uchwałę tylko w obecności dwóch trzecich wszystkich członków komisyi, zwołuje i zagaja przełożony gminy wyznaniowej. Tenże udzieli komisyi preliminarza wraz z sumą wydatków, które mają być rozłożone, cyfry poszczególnych kategoryi datków i najwyższej cyfry datku wyznaniowego, oraz potrzebnych dokumentów, jako to: ostatniego rejestru rozkładu, spisu nowo przybyłych i ubyłych członków gminy wyznaniowej i t. p. Przełożony gminy wyznaniowej może brać udział w obradach komisyi, chociażby nie był jej członkiem.

§. 79.

Przy rozpoczęciu obrad wezwie przełożony gminy wyznaniowej członków komisyi do sumiennego głosowania i zachowania w tajemnicy obrad komisyi, poczem wybierze kómisya ze swego grona przewodniczącego do prowadzenia obrad.

§. 80.

Nadesłane oświadczenia własnych fasyi zbada komisya szacunkowa jak najsumienniej, mając nieustannie na względzie dochód, zamożność i ciężary familijne fatenta. Jeżeli okaże się z przedłożonych fasyi, że potrzeby gminne w zupełności lub z wyjątkiem małej części pokryte zostały i że klasyfikacya odpowiada w większej części oczekiwaniom, uzna komisya klasyfikacyę za postanowioną.

Jeżeli zaś okaże się, że fasyami potrzeby gminne nie są pokryte — lub jeśli komisya po dojrzałej rozwadze nabyła przekonania, że fasye własne po większej części nie stoją w żadnym stosunku do notorycznie znanego stanu

majątkowego fatentów, przedsięweźmie komisya repartycyę z uwzględnieniem dochodów, dobrowolnych datków i ofiar na cele gminy wyznaniowej, jakoteż wszelkich innych uwzględnienia godnych i na wysokość datków wpływających okoliczności.

§. 81.

Co do każdego z kontrybuentów głosuje komisya ustnie nad wysokością kwoty nałożyć się mającej.

Do ważności uchwał komisyi potrzebną jest obecność przewodniczącego i przynajmniej dwóch trzecich członków, oraz absolutna większość ich głosów.

Gdyby nie było absolutnej większości, obliczone zostanie przecięcie ze sumy uchwalonych datków, a tej przeciętnej cyfrze odpowiadająca prestacya nałożoną zostanie kontrybuentowi, o którego chodzi.

Głosowanie względem opłat przypadających na członków komisyi nastąpi na końcu, przyczem wydali się każdy z nich na czas, kiedy nad jego datkiem będzie w toku obrada.

§. 82.

W ten sposób postanowione datki, obowiązują przez lat trzy — po upływie tego okresu czasu, wezwani zostaną członkowie gminy wyznaniowej do odnowienia swych fasyi na taki sam przeciąg czasu.

§. 83.

W każdym roku, w którym nowe fasyonowanie nie ma miejsca, nastąpi uzupełnienie list obowiązanych do opłaty. Komisya szacunkowa ma w tym roku jedyne zadanie, pociągnąć do opłaty datków w sposób określony w poprzednich §§. 76, 80, 81 i 82 obowiązanych do tego członków gminy i uczestników, jakoteż uwzględnić o ile się wydarzyły notoryczne i znaczne zmiany w stosunkach majątkowych opodatkowanych już członków.

Jeżeli po dokonaniu tego uzupełnienia i uwzględnieniu ubytków okaże się nadwyżka w pokryciu rocznego budżetu, należy ją w odpowiedniej stopie procentowej strącić z datków.

Gdyby z jakiegokolwiek bądź powodu okazał się niedobór w pokryciu, postanowi

Zwierzchność wyznaniowa | Rada wyznaniowa,

czy ten niedobór ma być pokryty odpowiednim dodatkiem procentowym do opłaconych datków — czy też w inny sposób.

Gdyby ubytek czynił potrzebnym większy aniżeli 25% dodatek, należy zarządzić nowe fasyonowanie się i nową repartycyę, obowiązującą na następne trzylecie.

§. 84.

Na podstawie ustanowionych przez komisyę szacunkową list datków, wyda

Zwierzchność wyznaniowa | Rada wyznaniowa

na jeden rok opiewające uwiadomienia o wysokości datków, i doręczy je obowiązanym.

W tych wypadkach, w których to indywidualne przypisanie datków na nowy rok administracyjny w czas nastąpić nie mogło, obowiązany będzie każdy z kontrybuentów datek na cele wyznaniowe w przepisanych dotychczas ratach tak długo opłacać — w wysokości z roku poprzedniego, póki nie zostanie przypisaną należytość na nowy rok administracyjny, w którą następnie wliczone być mają opłaty w czasie pośrednim uiszczone.

§. 85.

Jeżeli wymiar datku dla członka nastąpił odpowiednio do jego fasyi, niesłuży przeciw niemu żaden środek prawny.

W innych wypadkach, wolno obowiązanemu jeżeli nałożonym datkiem czuje się pokrzywdzonym, wnieść zażalenie w ciągu 14 dni po doręczeniu wezwania płatniczego do

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej,

która załatwi rezolucyę na piśmie. Gdyby rekurent nie zadowolnił się otrzymaną rezolucyą, służy mu w dalszych czternastu dniach, po doręczeniu rezolucyi prawo, żądać aby datek jego ustanowiony został ostatecznie przez sąd polubowny (§. 89.)

§. 86.

Datki mają być uiszczane w ratach ćwierćrocznych z góry.

§. 87.

Oprócz datków bezpośrednich, opłacanych przez członków gminy wyznaniowej, ma prawo

Zwierzchność wyznaniowa | Rada wyznaniowa

postanowić następujące opłaty i taksy:

1) taksę za mace (mąkę wielkanocną) w wysokości maksymalnej . . . . za kilo,

2) Opłaty za rzeź w wysokości maksymalnej:

a) za 1 sztukę bydła rogatego . . . . kr.
b) „ 1 „ jałownika . . . . „
c) „ 1 „ cieląt, kóz, owiec . . . „
d) „ 1 „ indyka . . . . „
e) „ 1 „ gęsi . . . . „
f) „ 1 „ innego ptactwa domowego „

3) Za siedzenie w synagodze albo w innej publicznej bożnicy gminnej w wysokości maksymalnej . . . .

4) Taksy pogrzebowe w wysokości maksymalnej . . . .

Zwierzchność wyznaniowa Rada wyznaniowa może o wyjątkowe udzielenie pozwolenia na pobór dodatku od mięsa koszernego ubiegać się u władzy właściwej tylko w takim razie, jeżeliby dochody wymienione w tym i w poprzednich paragrafach na pokrycie wydatków gminy wyznaniowej nie wystarczały.

§. 88.

Przymusowe ściąganie nałożonych według statutu datków na cele wyznaniowe, nastąpi, po bezskutecznem upomnieniu, w drodze politycznej egzekucyi, której żądać należy u właściwej władzy politycznej powiatowej.

XII. Rozdział.

O załatwianiu sporów powstałych ze związku gminy wyznaniowej.

§. 89.

We wszystkich sporach wywiązujących się ze związku gminy wyznaniowej, tak między zarządem gminy wyznaniowej a jednym z członków gminy wyznaniowej, jakoteż między członkami gminy wyznaniowej, których załatwienie i osądzenie podług statutu nie jest poruczone organom gminy, orzeka sąd polubowny, który złożony zostanie podług następujących zasad:

Chcący wystąpić jako powód ma oznajmić stronie przeciwnej, kogo wybrał sędzią polubownym, i że ten wybrany wybór przyjął.

Strona przeciwna ma następnie oznajmić powodowi w ciągu dni 30 od dnia uwiadomienia o wyborze pierwszego sędziego, kogo wybrała drugim sędzią polubownym i że on ten wybór przyjął.

W razie zaniedbania obowiązku powyższego przez stronę pozwaną, ma powód prawo zamianować także drugiego sędziego polubownego. Obaj sędziowie polubowni wybiorą wspólnie przewodniczącego, a jeżeli co do osoby

jego nie zgodzą się, rozstrzygnie los, kto z obu przedstawionych ma być przewodniczącym Sądu polubownego [18]). Przeciw orzeczeniu sądu polubownego zażalenie nie jest dopuszczalne.

XIII. Rozdział.

O postępowaniu przy zmianie statutów.

§. 90.

Zmiana statutów może być uchwaloną przez

Zwierzchność wyznaniową | Radę wyznaniową

tylko w obecności trzech czwartych wszystkich jej członków i większością głosów dwóch trzecich obecnych, poczem zasięgnąć należy zatwierdzenia właściwej Władzy państwowej.

XIV. Rozdział.

O prawie nadzoru państwa i wpływie jego na sprawy gminy wyznaniowej.

§. 91.

Administracya państwa wykonuje służące jej prawo nadzoru nad gminami wyznaniowemi i w ogóle prawo wywierania wpływu na sprawy gminy wyznaniowej stosownie do istniejących każdocześnie przepisów, a w szczególności stosownie do postanowień ustawy z dnia 21. marca 1890. Dz. p. p. Nr. 57.

XV. Rozdział.

Przepisy przejściowe.

§. 92.

Statut niniejszy ma wejść w życie, skoro uzyska zatwierdzenie rządowe, najpóźniej w ciągu miesiąca od dnia, w którym zatwierdzenie dotychczaso-

---

[18]) albo: spory powstałe pomiędzy członkami gminy wyznaniowej we względzie religijno-społecznym załatwia Rada wyznaniowa jako sąd polubowny, o ile spór ten nie tyczy się sprawy, której załatwienie i osądzenie w myśl statutu poruczone jest organom gminnym.

wemu Przełożonemu gminy wyznaniowej doręczone zostanie i ma być natychmiast w gminie ogłoszony.

Wybory do

Zwierzchności gminnej | Rady wyznaniowej

zostaną przeprowadzone pod kierownictwem dotychczasowego Przełożonego gminy wyznaniowej.

§. 93.

Ustępująca dotychczasowa zwierzchność gminy wyznaniowej złoży sprawdzone przez nowo wybraną

Zwierzchność wyznaniową | Radę wyznaniową

i przez nią za dokładne uznane rachunki kasy i depozyta gminy wyznaniowej na pierwszem, po zbadaniu rachunków następującem posiedzeniu

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej.

Z tego aktu zostanie spisany protokół, który podpisać mają wszyscy obecni członkowie ustępującej zwierzchności gminnej i członkowie nowo wybranej

Zwierzchności wyznaniowej | Rady wyznaniowej.

Protokół ten przechowany będzie w archiwum gminy wyznaniowej.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 31 Grudnia 1894. **Część XXII.**

Nr. 88.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 17. Listopada r. 1894, do l. 60.896, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Monastersko na dalszy pobór 100% dodatku konsumcyjnego od mięsa w latach 1895, 1896, 1897, 1898, 1899 i 1900.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca r. 1888, Nr. 36. Dz. ustaw i rozp. kraj., Wydział krajowy zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie gminie Monastersko na dalszy pobór stu procentowego (100%) dodatku konsumcyjnego od mięsa w latach 1895, 1896, 1897, 1898, 1899 i 1900.

Lwów, dnia 17. Listopada 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 89.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. Listopada 1894, l. 66.295, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Rohatyn na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych oraz od piwa i miodu na czas od r. 1895 do 1900.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Rohatyn na dalszy pobór ustawą z dnia 27. Kwietnia 1888, Nr. 53. Dz. ust. kraj. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych oraz od piwa i miodu przez lat sześć, t. j. od r. 1895 do 1900 włącznie pod warunkami wymienionymi w powołanej wyżej ustawie z dnia 27. Kwietnia 1888, Nr. 53. Dz. ust. kraj. Opłaty jednak powyższe łącznie z dodatkiem konsumcyjnym krajowym, dozwolonym ustawą z 15. Kwietnia 1894 Nr. 33. Dz. ust. kraj. nie mogą przenosić od jednego hektolitra piwa kwoty 1 zł. 70 ct. w. a. przy palonych zaś napojach spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem kwoty 11 ct. w. a. od litrostopnia alkoholu albo kwoty 11 zł. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych spirytusowych względnie słodzonych napojach, kwoty 5 zł. 50 ct. od hektolitra.

Lwów, dnia 29. Listopada 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 90.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 23. Listopada 1894 r. l. 61.471, w przedmiocie ustanowienia taksy dziennej za leczenie i pielęgnowanie chorych w szpitalu powszechnym w Żywcu.

Na mocy art. II. ustawy z dnia 12. Grudnia 1869, (Nr. 8. D. u. kr. z r. 1870), ustanawia Wydział krajowy w porozumieniu i za zgodą c. k. Namiestnictwa taksę dzienną w szpitalu powszechnym w Żywcu za leczenie i pielęgnowanie chorych: od dorosłych w kwocie 54 ct. w. a. a od dzieci jak dotychczas w kwocie 30 ct. w. a., począwszy od dnia 1. Stycznia 1895 r.

We Lwowie, dnia 23. Listopada 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Franciszek Hoszard w. r.

Nr. 91.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. Grudnia 1894, l. 66.662, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie Kałusz na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa w r. 1895.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Kałusz na dalszy

pobór ustawą z dnia 27. Kwietnia 1888 Nr. 52. Dz. ust. i rozp. kraj. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa w r. 1895 pod warunkami wymienionymi w powołanej wyżej ustawie z dnia 27. Kwietnia 1888, Nr. 52. Dz. ust. i rozp. kraj. Opłaty jednak powyższe łącznie z dodatkiem konsumcyjnym krajowym, dozwolonym ustawą z dnia 15. Kwietnia 1894, Nr. 33. Dz. ust. kraj. nie mogą przenosić od jednego hektolitra piwa kwoty 1 zł. 70 ct. w. a., przy palonych zaś napojach spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, kwoty 11 ct. w. a. od litrostopnia alkoholu albo kwoty 11 zł. w. a. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych spirytusowych, względnie słodzonych napojach kwoty 5 zł. 50 ct. w. a. od hektolitra.

Lwów, dnia 4. Grudnia 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Jozef Wereszczyński w. r.

Nr. 92.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 10. Grudnia 1894, l. 4.412|pr. dotyczące utworzenia c. k. Urzędów podatkowych oraz i depozytów sądowych w miejscowościach Bursztyn, Liszki, Jaworzno, Krakowiec, Baligród i Dynów.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 15. Sierpnia 1894, zostały utworzone nowe urzędy podatkowe zarazem i sądowe urzędy depozytowe w miejscowościach: Bursztyn, Liszki, Jaworzno, Krakowiec, Baligród i Dynów.

Nowe urzędy podatkowe rozpoczną swoją czynność z dniem 15. Grudnia 1894.

Każdy z wyżej wymienionych 6 urzędów podatkowych ma oprócz spraw należących do niego jako urzędu podatkowego, zawiadywać depozytami są-

dowymi c. k. Sądu powiatowego, znajdującego się w jego siedzibie, względnie spełniać także czynności wspólnej kasy sierocej w całym swoim okręgu urzędowym.

Z powodu utworzenia wyżej wymienionych nowych urzędów podatkowych, wyłącza się z dniem 15. Grudnia 1894:

1) gminy położone w powiecie sądowym Bursztyn, mianowicie:

Bołszowce, Bouszów, Bukaczowce, Bursztyn z Ludwikówką, Bybło, Chochoniów, Czahrów, Czerniów, Demeszkowce, Demianów, Dydiatyn, Hanowce, Herbutów, Jabłonów, Jezierzany, Junaszków, Kołokolin, Konkolniki, Kozara, Kunaszów, Kuropatniki z Kuniczami, Lipica dolna, Martynów nowy, Martynów stary, Nastaszczyn, Niemszyn, Podmichałowce, Podszumlańce, Popławniki, Poświerz, Ruzdwiany, Sarnki dolne, Sarnki górne, Sarnki średnie, Skomorochy nowe, Skomorochy stare, Słobódka bołszowiecka, Słobódka konkolnicka, Stasiowa wola z Korostowicami, Swistelniki, Tenetniki, Wiszniów, Zagórze konkolnickie, Żelibory, Żurawienko, Żurów I. część, Żurów II. część, z okręgu c. k. Urzędu podatkowego w Rohatynie i przydziela się te gminy do c. k. Urzędu podatkowego w Bursztynie;

2) gminy położone w powiecie sądowym Liszki, mianowicie:

Aleksandrowice z Kleszczowem, Baczyn, Balice z Borowem i Szczyglicami, Bielany, Brzoskwinia, Budzyn, Cholerzyn, Chrosna, Czernichów, Czernichówek, Czułów, Czułowek, Dąbrowa szlachecka, Jezierzany, Kamień, Kaszów, Kłokoczyn, Liszki, Mników, Morawica, Nowawieś szlachecka, Piekary, Przeginia duchowna, Przeginia narodowa, Rączna, Russocice, Rybna, Sciejowice, Smierdząca, Wołowice, Zagacie, z okręgu c. k. głównego Urzędu podatkowego w Krakowie i przydziela się te gminy do c. k. Urzędu podatkowego w Liszkach;

3) gminy położone w powiecie sądowym Jaworzno, mianowicie:

Byczyna z Jeziorkami, Ciężkowice z Dobrą, Dąb, Dąbrowa, Długoszyn, Jaworzno z Niedzieliskami i Pechnikiem, Jeleń, Szczakowa, z okręgu c. k. Urzędu podatkowego w Chrzanowie i przydziela się te gminy do c. k. Urzędu podatkowego w Jaworznie;

4) gminy położone w powiecie sądowym Krakowiec, mianowicie:

Bonów, Bożawola, Budomierz, Budzyń, Chołyniec, Drohomyśl, Gnojniec, Gnojnicka Wola, Hruszów, Hruszowice, Huki, Kłonice, Kobylnica ruska z kolonią Fehlbach, Kobylnica wołoska z przysiołkiem Szczeble, Kochanówka, Krakowiec, Lubienie, Młyny, Morańce z Broszkami, Nahaczów, Przedborze, Rosnowska Wólka, Ruda Kochanowska z Rudą krakowiecką, Sarny z Rehbergiem, Semerówka, Skolin, Swidnica z Czaplakami, Szczepłoty, Wielkie Oczy, Wilcza góra, Żmijowiska, Żmijowska Wólka, z okręgu c. k. Urzędu podatkowego w Jaworowie i wciela się te gminy do c. k. Urzędu podatkowego w Krakowcu;

5) gminy położone w powiecie sądowym Baligród, mianowicie:

Baligród, Balnica, Bereźnica wyżna, Buk, Bukowiec, Bystre, Cisna, Cisowiec, Dołżyca, Gorzanka, Gorzańska Wola, Habkowce, Horodek, Huczwice, Jabłonki, Jaworzec, Kalnica Baligrodzka, Kielczawa, Kołonice, Krywe Ciśniańskie, Krywe ad Hulskie nad Sanem, Liszna, Łopienka, Łubne, Łuch, Łupków, Maniów, Mchawa, Myczków, Nowosiółki, Polańczyk, Polanki, Przysłup, Rabe baligrodzkie, Radziejowa, Rajskie, Rostoki dolne, Rybne, Sawkowczyk, Smerek, Smolnik baligrodzki, Solinka, Stężnica, Strubowiska, Studenne, Szczerbanówka, Terka, Tworylne, Tyskowa, Wetlina, Wola matyaszowa, Wola michowa, Wołkowyja, Zahoczewie, Zawój, Zawóz, Żerdeńka, Żernica niżna, Żernica wyżna, Zubeńsko, Żubracze, z okręgu c. k. Urzędu podatkowego w Lisku i przydziela się te gminy do c. k. Urzędu podatkowego w Baligrodzie;

6) gminy położone w powiecie sądowym Dynów, mianowicie:

Bachórz, Bartkówka, Chodorówka, Dąbrówka Starzeńska, Dylągowa, Dynów z przedmieściem Dynowskiem, Harta, Hłudno, Laskówka, Łubno, Nozdrzec, Pawłokoma, Siedliska z Porębami, Ulanica, Wara, Wesoła, Wołodź, z okręgu c. k. Urzędu podatkowego, w Brzozowie i przydziela się te gminy do c. k. Urzędu podatkowego w Dynowie.

W skutek reskryptu wysokiego c. Ministerstwa skarbu z dnia 5. Grudnia 1894, l. 54.054 podaje się niniejsze obwieszczenie do publicznej wiadomości.

Prezydyum c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu.

Lwów, dnia 10. Grudnia 1894.

Nr. 93.

Rozporządzenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu we Lwowie z dnia 15. Grudnia 1894, L. 112.207, względem uzupełnienia postanowień co do wywozu piwa za zwrotem opłat z okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 19. Listopada 1894, l. 45.122, zarządza się w uzupełnieniu postaaowień z §. 2. rozporządzenia z dnia 13. Października 1893, l. 86.551 (D. u. kr. Nr. 72.) względem

uregulowania postępowania przy wywozie piwa za zwrotem opłat z okręgów akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, co następuje:

Orzeczone w powołanym paragrafie wykluczenie osób zasądzonych za przemytnictwo lub za ciężkie przestępstwo dochodowe od uzyskania pozwolenia na wywóz piwa z okręgów akcyzowych, gaśnie po upływie trzech lat, licząc od dnia, w którym dotyczący wyrok karny stał się prawomocnym.

W wypadkach uwzględnienia godnych, może Ministerstwo skarbu zezwolić na wyjątki od powyższego postanowienia.

Lwów, dnia 15. Grudnia 1894.